Eva Völler

Netobulas vyras

Apie autorę:

Eva Völler, gimusi 1956 metais, dirbo teisėja Darmštato federacinės žemės teisme. Pastaruoju metu, kai nerašo knygų ar kino scenarijų, ji verčiasi privačia advokatės praktika. Jos daugelio išgirtas romanas „Jeigu paštininkas daugiau nepaskambins" (*Wenn der Postmann nicht mehr klingelt*) 1996 metais buvo apdovanotas *Frauengeschichtenpreis* premija.

Leidyklų grupė *Lübbe* yra išleidusi šias Evos Völler knygas: „Neseniai lovoje" *(Neulich im Bett)*, „Tikra moteris ieško vyro pusdieniui" *(Vollweib sucht Halbtagsmann)*, „Įkąsk man" *(Beiß mich)*, „Chaotiška moteris" *(Chaosweib)*, „Svarbiausia neištikimas" *(Hauptsache untreu)*, „Pasičiupsiu vyrą" *(Ich schnapp mir einen Mann)*, „Trumpai ir negailestingai" *(Kurz und herzlos)*, „Kai moterys užsisako vyrų" *(Wenn Frauen Männer buchen)* ir „Rankas šalin, arba mes tuokiamės" *(Hände weg – oder wir heiraten)*.

Eva Völler

Netobulas vyras

Romanas

Iš vokiečių kalbos vertė
Rūta Grauslytė-Antulienė

UDK 830-3
Vo-109

Knygos herojų vardai ir pavardės, restoranų ir barų pavadinimai yra sugalvoti. Galimi panašumai su realiai egzistuojančiais žmonėmis ar įstaigomis tegali būti grynas atsitiktinumas.

Redagavo Birutė Sabonienė

www.musuknyga.lt
ISBN 978-9955-14-239-3

Utei, geriausiai kaimynei pasaulyje

„Atleiskite, gal galėtumėte man pasakyti, kuo aš vardu?“
„Žinoma. Tavo vardas Izabelė, tu esi mano sužadėtinė“.

Sunku patikėti, bet šioje istorijoje yra šiek tiek tiesos: Izabelė prarado atmintį ir nė nenutuokia, kas ji ir iš kur. Fabijus, besiruošiantis atidaryti prabangų restoraną, ne tik atrodo tarsi dievaitis, bet ir nepaprastai skaniai gamina maistą. Regis, užtenka priežasčių, kad būtų galima džiaugtis tokiu puikiu sužadėtiniu, tikintis jį kada nors ateityje prisiminti. Bet kodėl jis elgiasi tarsi kirvis miške, o savo pritrenkiančiu itališku žavesiu stengiasi pakerėti kitas, tik ne ją? Kodėl ji, profesionali virėja, nesugeba netgi supjaustyti svogūnų? Ko nori tie juokingi tipai, išsipūtusiais švarkais?

Ir kaip atsitiko, kad ji, mūvinti žiedą su trijų karatų deimantu ir avinti *Manolo Blahnik* batelius, turi šveisti šio storžievio italo puodus ir lyginti prijuostes?

Ir kada, velniai griebtų, mes pagaliau kartu miegosime?..

Linksma ir patraukli meilės istorija tarp atmintį praradusios jaunos damos ir išoriškai šiurkštaus, tačiau geraširdžio vyro. Jų romanas rutuliojasi tarp itališkų makaronų, pesto padažų ir pistoletų.

Norite patirti ką nors nepaprasta?
Svajojate ramiai pailsėti vienas, praleisti vakarą dviese ar būryje gerų draugų?

Jums svarbu ne tik rinktinis maistas ar taurus vynas, bet ir elegantiška, prabangi aplinka? Tuomet pas mus jausitės puikiai! Apsilankykite pas mus ir pasimėgaukite stilinga aplinka ir mūsų svetingumu...

– Čia bus didžioji restorano salė, – tarė Fabijus. Jis pamojo ranka salės link, klausdamas savęs, ar klientė sugebės viską įvertinti teisingai. Jai tai pavyktų, jeigu sugebėtų pažvelgti toliau į ateitį. Žinoma, ji turėtų pasistengti įsivaizduoti salę be viso šito šlamšto ir purvo, nekreipti dėmesio į voratinklių užuolaidas, kelių centimetrų storio dulkių sluoksnį, padengusį visus čia esančius baldus, ir šiukšles, kurios susikaupė čia lankantis tikriausiai ne vienai valkatų kartai.

Izabelė van Helsing, per reklaminio lankstinuko kraštą apžvelgusi visą salę, primerkė akis.

– Ar salė jau buvo bent kartą naudota?

„Žinoma, – pagalvojo Fabijus, – paskutinį kartą – prieš penkiasdešimt metų."

– Ne, žinoma, ne, – draugiškai tarė jis, vildamasis, kad jo balse nenuskambėjo susierzinimo gaidelė. – Mes perėmėme šį namą tik prieš

dvi savaites ir kaip tik dabar tvarkome jį. Žinoma, ir darome remontą.

– Pastatas labai didelis, – po pauzės pridūrė būsimo restorano savininkas.

– Taip, didelis, jau iš išorės tai matyti. Tik paliktas likimo valiai.

Izabelė van Helsing pažvelgė į Fabijų taip, tarsi ši jos replika tiktų ir jam pačiam. Tada savo aukštakulniais atsargiai nukaukšėjo medinėmis grindimis į salę, išgąstingu žvilgsniu apžiūrėjo ant sienų kabančius medžioklės trofėjus – beviltiškai apdulkėjusias, kai kur aptrūnijusias elnių galvas, daugybę ragų. Tikriausiai prireikė visos medžiotojų armijos ir ne vienerių metų, kad būtų sumedžiota tiek žvėrių, kurių ragais buvo apkabinėta visa salė.

– O dieve, – išsprūdo Izabelei.

– Jums tereikia įsivaizduoti šią salę visiškai švarią, – suskubo pasakyti Fabijus. – Visą šitą laužą mes, aišku, išmesime.

Jis stengėsi nežiūrėti į jos kojas, kurios su aukštakulniais bateliais atrodė neįtikėtinai ilgos. Ir, žinoma, nespoksoti į jos sėdynę.

– Iki jūsų šventės salė atrodys tarsi iš paveiksliuko.

Fabijus suko galvą, ar žiedas ant dešinės merginos rankos nėra jos sužadėtuvių žiedas. Argi pasaulyje būna tokio dydžio deimantų? Pasak Natašos, tai bent jau trijų karatų deimantas, gal net trijų su puse. Ne taip kaip Nataša, jis nelabai nusimanė apie šiuos dalykus, bet tikėjo jos žodžiais.

Reikėtų vienerių didelių vestuvių, tokių, kokias ruošiasi kelti ši nauja jo klientė – *reikia tikėtis,* nauja klientė! – ir Fabijus galėtų

pasisamdyti mažiausiai dešimt valytojų komandų. O jeigu mergina dar parekomenduotų jį savo kitoms turtingoms draugėms, jis turėtų galimybę pasisamdyti dar du ar tris virėjus padėjėjus, dvi padavėjas, desertų meistrą. Ir dar būrį amatininkų, kurie čia turėtų darbo dar kelias savaites. Tereikėjo, kad ši jauna ledi nuspręstų čia kelti savo vestuves.

– Hm, – savo apmąstymus nutraukė mergina, apžvelgdama patalpą aiškiai nepritariamu žvilgsniu. – Čia kažkaip ... hm, nežinau, kaip tai pasakyti.

– Romantiška? – įsiterpė jis. – Istoriška?

– Labiausiai tinkamas žodis būtų „beviltiška“, – tarė Izabelė.

Kodėl tokia snobiška ožka turėjo būtent tokį užpakaliuką? Ir kodėl jis privalo mandagiai kalbėtis su ja?

Laimė, jam laiku šovė į galvą atsakymas į pastarąjį klausimą. Juk jam skubiai reikėjo klientų. Gerai mokančių klientų.

– Mes energingai dirbame, – atsakė jis. – Renovuojame visą pastatą. Bet kokiu atveju mes laiku pabaigtume visus darbus ir jūsų vestuvių puota vyktų puikioje aplinkoje.

– Hm, – mergina dar kartą apsižvalgė aplink, tačiau, regis, visai netryško džiaugsmu. – Ar galėčiau dar apžiūrėti tualetus?

– Gal ... verčiau ne. Šiuo metu jie remontuojami, – atsakė Fabijus.

Tiesą sakant, tualetai atrodė *katastrofiškai*, bet negi jis galėjo jai apie tai prasižioti? Tarkim, galėtų pasakyti taip: būna dienų, kai iš vamzdžių laukan veržiasi šūdai, tačiau santechniką mes jau išsikvietėme.

– Pone, ... hm?.. – Izabelė pasirausė savo rankinuke, matyt, ieškodama vizitinės kortelės, kurią Fabijus įspraudė į jos delną, sveikindamasis su ja.

– Santinis, – tarė jis. – Fabijus Santinis.

Fabijus juk merginai jau anksčiau prisistatė, sakė savo vardą net du kartus. Pirmą kartą, kai skambino jos draugė ir susitarė atvykti apsidairyti, ir antrą kartą, kai ji atvažiavo čia.

– Pone Santini, ar galiu kalbėti atvirai? – paklausė Izabelė, nerūpestingai suglamžiusi lankstinuką ir numetusi jį ant žemės.

– Prašom, jeigu norite.

Ji mostelėjo salės link:

– Čia viskas visiškai sudergta, daiktai sutrūniję, be to, dvokia. Stalai ir kėdės atrodo taip, tarsi iš jų tebūtų likę tik kinivarpų išgraužtos skylės. Visa salė tiesiog... laužas.

Fabijus vargais negalais susivaldė nesugriežęs dantimis. Jis norėjo ją čiupti ir gerai papurtyti.

– Kaip jūs pasakysite, – šaltai teištarė jis.

Mergina atsiduso:

– Jums tikriausiai įdomu, kodėl aš taip vėlai ieškau patalpų vestuvėms, nors jos numatytos jau kitą mėnesį?

Jis mandagiai linktelėjo, nors tai jo nė kiek nedomino. Dabar jau nedomino, nes tai, kad ji neketino užsisakyti šių patalpų, buvo taip pat matoma, kaip matomas ir milžiniškas deimantas ant jos rankos.

– Vestuvės vyks mano gimimo dieną. Mes pagalvojome, kad būtų puiku tuo pačiu metu švęsti ir mano dvidešimt devintąjį gimtadienį, ir

mūsų vestuves. Tai taip pat palankus laikas ir astrologiniu požiūriu, jeigu jūs suprantate, ką turiu omenyje.

– Žinoma, – tarė jis, nors nė nenutuokė, ką tai galėtų reikšti.

– Iš pradžių mes ketinome kelti vestuvių puotą kitame restorane, sename dvare, panašiame į jūsiškį. Bet jis, deja, buvo šiek tiek ... Ji nutilo, matyt, ieškodama tinkamo žodžio.

– Švaresnis, – tarė Fabijus.

Ji linktelėjo:

– Deja, jis sudegė. Tai buvo „Juodasis ėriukas".

Fabijus taip pat linktelėjo – jis tai puikiai žinojo.

– Taigi, – tarė Izabelė.

Paskutinį kartą apžvelgusi salę, ji nukaukšėjo durų link. O netrukus paaiškėjo, kad ji padarė klaidą, palietusi durų rankeną. Durys, jau ir prieš tai kreivai kabojusios ant vyrių, girgždėdamos pasviro ir krito ant žemės. Iš jų liko tik sutrupėjusių medžio gabaliukų krūva. Laimė, Izabelė van Helsing spėjo laiku atšokti į šalį.

– Ar nieko neatsitiko? – pasiteiravo Fabijus.

– Ak, tu dieve! – mergina nusikratė medžio dulkes nuo prabangiai atrodančios vasarinės suknelės. – Čia juk pavojinga gyvybei!

Šio nutikimo metu Izabelė pametė vieną savo aukštakulnį. Kai Fabijus pakėlė ir padavė jai batelį, pastebėjo, kokia maža ji buvo be aukštų kulnų. Jos viršugalvis daugių daugiausia tesiekė jo smakrą. Mergina atrodė tarsi maža grakšti elfė su dailiais, tinkamose vietose tobulais kūno išlinkimais. Iš esmės ji buvo visai ne jo skonio. Be to, tikra nedorėlė. Na ir gerai, kad tos durys išvirto jai tiesiai po kojomis.

– Man labai gaila, – tarė jis apgailestaudamas, – kad taip atsitiko. Jau vakar turėjo ateiti stalius ir pradėti tvarkyti duris ir visa kita, bet paskui pasakė, kad ateis rytoj.

Ji paėmė iš jo rankų batelį – minkštos odos aukštakulnį su dirželiais, – ant kurio, regis, buvo nė kiek ne daugiau odos, negu jo laikrodžio dirželyje. Greičiausiai netgi mažiau. O batelių kulnas buvo beveik tokio pat dydžio, kaip ir pats batelis. Tai, kad mergina su tokiais bateliais apskritai galėjo paeiti, Fabijui atrodė tarsi gamtos stebuklas.

– Likimo ironija, – tarė Izabelė, audamasi batelį.

– Kas? – paklausė Fabijus. – Tai, kas atsitiko durims?

Mergina papurtė galvą:

– Tas gaisras. Netikėtai iki pat pamatų sudega nuostabaus grožio dvaras su visu restoranu, garsėjančiu puikia virtuve, o toks tvartas kaip šis, kuriam šiek tiek ugnelės būtų visai ne pro šalį, stovi lyg niekur nieko.

Ji dar kartą paniekinamai nužvelgė salę.

– Žinote, visai nebūtina studijuoti interjero dizainą (ką aš, beje, studijavau keletą semestrų), kad pamatytum, jog visa tai niekam tikę. Atleiskite man, kad kalbu taip atvirai, bet tai sutrūniję griuvėsiai. Čia trūksta tik vieno dalyko: didelės griovimo mašinos kriaušės.

Fabijus suglumęs spoksojo į ją. Ar šita ožka tikrai ką tik pasakė šią neregėtai begėdišką įžūlybę?

Izabelė patraukė išėjimo link, o jis prieš savo valią įsistebeilijo į ją iš nugaros. Ir iš nugaros ji atrodė taip pat patraukliai, kaip ir iš priekio. Ji buvo tikra nedorėlė, bet jos užpakaliukas atrodė toks įspūdingas, kaip ir jos kojos.

Tarsi pajutusi jo žvilgsnį, Izabelė van Helsing pažvelgė per petį atgal.

– Ar kartais nežinote, kur yra Erikas ir Dafnė?

– Jeigu turite omeny savo sužadėtinį ir draugę, jie, manau, nuėjo aukštyn apžiūrėti vestuvių apartamentų.

– Na, šis klausimas, matyt, jau išsisprendė.

– Manau, rasite išėjimą laukan, – šaltu balsu iškošė Fabijus. – Iki pasimatymo.

Daugiau nekreipdamas dėmesio į viešnią Fabijus praėjo pro ją ūkinės dvaro pusės link. Jo paskutiniai žodžiai tebuvo tuščia frazė. Jeigu būtų jo valia, ši pasipūtusi mergšė galėtų visiems laikams dingti iš jo akių.

Izabelė nusivylusi žvelgė jam pavymui. Matydama jo ištiestą nugarą ir iš įsiūčio pakeltą galvą, ji pamanė, kad nedaug tesurinko taškų savo naudai. Galbūt jai nereikėjo, nupiešti jam jau tokio apleisto namo vaizdo. Juk buvo galima pastebėti, kokie brangūs jam buvo šie seni mūrai.

Tačiau net ir savininko pasididžiavimas negalėjo nuslėpti stiprios, tarsi iš atviros kloakos sklindančios smarvės. Vos tik čia atvažiavę, jie visi dar iš tolo pajuto bjaurų dvoką, tačiau Dafnė pasiūlė bent jau apžiūrėti dvarą.

– Dvaras atrodo toks autentiškas, – tarė ji, – tarsi būtų mažiausiai dviejų šimtų metų senumo.

Izabelės galva, šis dvaras čia jau stovėjo mažiausiai tris, o gal net ir keturis šimtus metų. Baldai anfiladose tikriausiai taip pat buvo ne ką naujesni.

Vestuvių puotai ši skylė tikrai visiškai netiko, nors gal ji išdidžiajam savininkui tai galėjo pasakyti ir kiek diplomatiškiau. Izabelė prisiminė, kokiu įsižeidusiu žvilgsniu jis ją nužvelgė, nueidamas savais reikalais. Galbūt taip atsitiko todėl, kad jis buvo italas, o italai negali pakęsti, kai kas nors sumenkina tai, kas jiems išties brangu.

Šio apleisto dvaro tikrai nepavadinsi kokiu kitu žodžiu, o tik hobiu. Jeigu italas iš tikrųjų per keturias savaites ketino iš jo padaryti gurmanų šventovę, jis be galo pervertino savo gebėjimus. Ne, tai buvo beprotiška, tiesiog absurdiška idėja.

Tad jeigu ji ir būtų buvusi mandagesnė, vis tiek jis bet kokiu atveju tai būtų neteisingai supratęs.

Taigi galiausiai Izabelė buvo visai niekuo dėta, kad jos nuotaika taip subjuro. Ne tik dėl to, kad tas italų supermačo nuolat spoksojo į jos užpakalį ir kojas. Ji nepajėgė suprasti pati savęs. Jau keletą dienų ji buvo tokia nervinga, kad pratrūkdavo dėl menkiausio mažmožio. Viskas dėl šios vestuvių puotos. Viskas... dėl pačių vestuvių.

Ne tiek dėl pačios šventės ar jos vietos, bet dėl vedybų apskritai.

Kodėl pastaruoju metu nuolat prieš jos akis iškildavo akimirka, kai Erikas paprašė tekėti už jo? Dažniausiai ji išgirsdavo save atsakant: „Taip“. Tačiau ne visada.

Kartais, pavyzdžiui, ji išgirsdavo save tariant: „Aš nežinau“. Arba: „Kodėl taip staiga?“ Arba: „O kam tos vestuvės?“

O kartais ji atsakydavo tiesiog: „Ne“.

Izabelė priėjo į viršų vedančius laiptus, padengtus dulkių gumulais.

– Erikai? – sušuko ji, lipdama į antrą aukštą. – Dafne? Kurgi jūs?

Viršuje jau ne taip stipriai dvokė išviete kaip apačioje, tačiau čia buvo daug daugiau dulkių ir voratinklių. Izabelė, nusibraukusi nuo veido plonyčius voratinklius, pasibjaurėjusi nusispjovė. Ar tas Fabijus, kokiu gi jis ten vardu, apskritai turi samdomų darbuotojų? Iki šiol ji čia, be jo paties, nematė nė gyvos dvasios.

Ji susirado savo rankinuke jo vizitinę kortelę, nes vėl pamiršo, kuo jis vardu. Santinis. Fabijus Santinis. Malonus vardas, skamba tikrai itališkai. Pasak Dafnės, jis kilęs iš Neapolio. Ji taip pat minėjo, kad, prieš nuosavo restorano atidarymą, jis mokėsi Paryžiuje, pas virėją-guru, dirbusį penkių žvaigždučių restorane.

Platoko koridoriaus akmeninės sienos buvo iškaltos storu ąžuoliniu paneliu. Vis dėlto šis senas pastatas buvo kažin kuo ypatingas, Izabelė turėjo tai pati sau pripažinti. Dafnė tikrai buvo teisi, sakydama, kad namas autentiškas. Turint pakankamai laiko ir pinigų, jį tikrai buvo galima tinkamai sutvarkyti, galbūt netgi įkurti čia gerą restoraną. Tačiau tokiu atveju sutvarkyti šį dvarą užtruktų kelis mėnesius, o ne kelias savaites. Galbūt reikėtų tiesiog atidėti vestuves. Argi būtina tą pačią dieną ir gimtadienį švęsti, ir vestuves kelti! O gal dar geriau būtų palaukti vienerius metelius iki jos trisdešimtojo gimtadienio. Būtų tinkamesnė proga švęsti apvalų jubiliejų, negu niekuo neypatingą dvidešimt devintąjį gimtadienį.

– Erikai, ar tu čia, viršuje? Dafne! Ei! Atsiliepkite!

Išgirdusi balsus, Izabelė sukluso. Dešinėje, storo mūro sienoje, buvo siauros durys, pro kurias eidama ji aiškiau girdėjo balsus. Nedvejodama pastūmė duris. Jos girgždėdamos atsivėrė, ir Izabelė išvydo tamsų, priplėkusį kambarį, kurio sienos, kaip ir koridoriaus, buvo iškaltos medžiu. Jeigu čia ir buvo langas, tai jis tikriausiai sandariai užkaltas, nes be iš koridoriaus sklindančios šviesos į kambarį iš išorės nepateko nė vienas šviesos spindulys.

Atidarius duris, balsai dar aiškiau buvo girdėti. Izabelei pasirodė, kad jie buvo Eriko ir Dafnės. Geriau įsiklausiusi, ji net suprato kelias pokalbio nuotrupas. Vienu metu jai net pasirodė, kad išgirdo tariant savo vardą.

Vis dėlto buvo aišku, kad be jos šiame kambaryje nebuvo nė gyvos dvasios. Visur kabojo tankūs voratinkliai, o sprendžiant iš dulkių sluoksnio, matomo nuo slenksčio net ir prieblandoje, atrodė, kad į šį kambarį jau ne vieną dešimtį metų nebuvo atklydęs nė vienas žmogus.

Balsai skambėjo neįprastai dusliai, tarsi iš tolo, tartum šnibždėtų kambario sienose tūnantys vaiduokliai.

Sienose... Izabelė, kurį laiką pastovėjusi ir palaukusi, kol akys apsipras su menka šviesa, žengė į tamsų kambarį.

Fabijus galąstuvu aštrino filė pjaustymo peilį. Po to apžiūrėjo jį priešais šviesą ir patikrino ašmenų aštrumą. Puikiai išgaląsta, taip, kaip reikia.

– Ką ketini nudobti? – paklausė Nataša. – Atrodai baisiai įsiutęs.

– Tai tikriausiai todėl, kad *esu* įsiutęs.

Jis sugriebė už uodegos brangią žuvį, kurią gamins vakarienei, tėkštelėjo ją ant blizgančio darbo stalo, pagaminto iš aukštos kokybės plieno, ir perpjovė ją išilgai.

Nataša stovėjo prie viryklės ir gamino padažą. Pakėlusi šaukštą, paklausė:

– Pyksti ant šviesiaplaukės princesės? Kuo ji buvo vardu?

– Izabelė van Tokia Anokia. Nežinau tiksliai.

– Jai čia tikriausiai nelabai patiko, ar ne?

Fabijus tik patraukė pečiais.

– Aš tau iš karto sakiau – inercijos dėsnis yra prieš mus.

– Tu vis su savo teorijomis, – atsakė vaikinas.

Nataša, kol dar nedirbo virėja ir nebuvo tokia stora, viename Las Vegaso kazino buvo šou mergina.

– Na, nesakyk. Juk tai tiesa. Nesėkmių virtinė yra nesėkmių virtinė.

Nataša sumažino viryklės temperatūrą viena padala ir pasivėdino ranka, gausiai apmaustyta žiedais.

– Pirmiausia likimas smogė į svečių tualetą, – pradėjo dėstyti ji. – Vėliau rūpesčiai dėl drėgstančio rūsio. Ak taip, dar tas statybos priežiūros žinybos atstovas, kuris mums visiems duoda garo.

Ji susimąstė.

– Gal dar ką nors pamiršau?

Fabijus dar galėjo jai priminti tą pažaduką stalių, stringančius instaliacijos darbus ir Hario gripą, tačiau ji ir taip visa tai gerai žinojo.

Fabijus išėmė žuvies vidurius, švariai ją išvalė ir padėjo į šalį. Tada ant pjaustymo lentos padėjo kelias nuskustas morkas ir paėmė kitą peilį, taip pat aštriai išgaląstą. Tolygus peilio geležtės skambčiojimas jį ramino. Tai buvo vienas iš tų garsų, kurie jį visada teigiamai veikė. Ką jau ką, o gaminti maistą vaikinas mokėjo tikrai puikiai.

– Žmogau, jeigu nematyčiau savo akimis, nepatikėčiau, – nuo durų pasigirdo vyro balsas.

Fabijus liovėsi pjaustęs morkas. Vargais negalais jis atsispyrė norui staigiai pasisukti ir, užuot pasisveikinęs, sviesti į lankytoją peilį.

Nutaisęs abejingą veidą, jis lėtai atsisuko.

– Sveikas, Neronai.

– Sveikas, Fabijau. Duryse stovėjo Neronas Foskarinis, save laikantis didžiausiu gurmanu šioje Alpių pusėje, ir širdingai šypsojosi.

– Kaip ir anksčiau esi tikrų tikriausias meistras, – tarė Neronas. – Niekas kitas nemoka pjaustyti morkų taip kaip tu.

– Jums reikėtų pamatyti jį, pjaustantį svogūnus, – įsiterpė Nataša. – Pjausto kaip automatas.

Neronas metė į ją grėsmingą žvilgsnį, tačiau moteris nesuglumo ir atlaikė jį. Nataša mielai pasakodavo apie metus, praleistus Las Vegase. Nuo to laiko ji esą tujina visus Amerikos mafijos bosus ir sakė, kad tokie apykvailiai, krikštatėviais save vadinantys neapoliečiai verti tik padavinėti vandenį tiems tipams, su kuriais ji susipažino kazino.

Deja, Fabijui niekuo negelbėjo Natašos pažintys, tikros ar tik įsivaizduojamos.

– Daug kas pasikeitė nuo to laiko, kai buvau čia paskutinį kartą, – tarė Neronas.

Palankiu žvilgsniu jis apžvelgė virtuvę. Žinovo akimis įvertino žvilgančius stalus ir viryklės, pervedė pirštu per iki blizgesio nupoliruotas plieninių spintų dureles ir lentynas.

– Preciziški virtuvės įrankiai profesionalams, – pripažino jis. – Šitie peiliai – ar jie japoniški?

Neronas palingavo galva ir pliaukštelėjęs liežuviu, pats iš karto atsakė į savo klausimą.

– Žinoma, japoniški. Juk matyti.

– Jeigu matyti, tai kam taip kvailai klausi? – vėl įsiterpė Nataša. – Taip klausdamas, tik pasirodai esąs atsilikęs.

Neronas išsitiesė visu savo nedideliu, vos metro šešiasdešimties centimetrų ūgiu, kad net jo kelnių atvartai pakilo, apnuogindami ne tik jo liesas kulkšnis, bet ir mažiausiai dešimties centimetrų aukščio batų kulnus.

– Turėtum pamokyti šitą bobą geresnių manierų, – pratarė jis. – Negaliu pakęsti moterų rėksnių.

– Tu paklausk manęs, ko aš negaliu pakęsti, – atšovė Nataša.

– Nataša, gal galėtum mus trumpam palikti vienus, – paprašė Fabijus. – Aš pasirūpinsiu padažu.

Nataša truktelėjo savo plačiais pečiais, metė į Neroną pašaipų žvilgsnį ir, traukdama virėjos kepuraitę nuo savo raudonai dažytų plaukų kupetos, kažką sumurmėjo apie Merfio dėsnius. Tada, aukštai iškėlusi galvą, išėjo iš virtuvės.

– Ji per daug kalba, – tarė Neronas, nusistebėjęs didžiule Natašos sėdyne. – Bet jos pasturgalis – klasiškas. Patikėk, jis man patinka.

– Tikiu tavim.

– Jei neturėtų tokio užpakalio, tikriausiai ją jau būčiau nudėjęs.

– Tavim dėtas, gerai pagalvočiau. Ji aukščiausios klasės virtuvės vadovė. Jeigu jos neturėčiau, galėčiau iš karto uždaryti restoraną.

– Tuomet pamokyk ją laikyti liežuvį už dantų, kai vyrai kalba apie reikalus.

Neronas perėjo į italų kalbą. Jis paėmė šaukštą, kurį Nataša buvo padėjusi ant viryklės, ir pamaišė verdantį skystį.

– Puikiai kvepia. Kas čia bus, gal žuvienė? Kam šiandien verdi?

– Keliems draugams.

– Įdomu. Tu dar jų turi?

Fabijus nieko neatsakė. Jis nutarė palaukti, kol Neronas, kaip įprasta, išsikalbės. Laukti, išlaukti – štai kuo jis dabar vadovavosi, bendraudamas su Neronu ir Džulijumi.

– O kada pradėsi gaminti klientams?

– Jiems teks truputį palaukti.

– Galbūt tie žmonės, kur atvažiavo su šiomis brangiomis rogėmis, ir yra tavo klientai?

– Gali būti. Jie dar neapsisprendė.

– Ko jie nori? Pavakarieniauti?

– Ne, jie ruošiasi kelti vestuves, kuriose dalyvaus trys šimtai svečių.

Neronui tai padarė didelį įspūdį.

– Galbūt tau reikėtų pasirūpinti, kad jie greičiau apsispręstų. Turiu omenyje, kad tai svarbu tau pačiam.

– Jie dar apžiūrinėja patalpas.

– Verčiau tegu jie apžiūri virtuvę. Visa kita čia yra grynas laužas.

– Tereikia tik nedaug fantazijos, kad įsivaizduotum visą rūmą jau sutvarkytą. Žmonės, užsisakantys restoraną, jos turi pakankamai.

– Svarbiausia, kad turi pakankamai pinigų.

– Kitaip jie neįstengtų man susimokėti.

Neronas išsiviepė, parodydamas savo aštrius iltinius dantis.

– O tu – bosui.

Fabijus galėtų be galo, be krašto aiškinti, kad jis Džulijui nieko neskolingas, tačiau Neronas to vis tiek nesuprastų. Džulijaus žodis jam buvo šventas, tai nepasikeistų iki pat karsto lentos.

– Bosas mielai apsidžiaugtų, sužinojęs, kad išmetei Rafaelą sau iš galvos.

– Aš *seniai* išmečiau Rafaelą iš galvos.

Neronas abejodamas palingavo galvą:

– Jis tuo netiki. Jis yra tikras, kad mėgini ją susigrąžinti.

– Aš jos daugiau nenoriu.

– Meluoji. Nenorėti tokios moters kaip Rafaela – tiesiog neįmanoma.

Šiaip Fabijus būtų jam pritaręs, bet, deja, ne dabartinėmis aplinkybėmis.

– Tiesiog imk ir patikėk, kad manęs Rafaela daugiau nebedomina.

– Net jeigu aš ir patikėsiu, Džulijus turės savo nuomonę.

Žinoma, tai buvo tiesa: svarbiausia čia buvo Džulijaus nuomonė. Jeigu, jo manymu, Fabijus jam skolingas, tai taip ir yra, o jeigu jis mano, kad buvęs naujosios jo merginos mylimasis dar sekioja paskui ją, prieštarauti beprasmiška.

– Juk Rafaela kartu su Džulijumi, ir tai pakankamas įrodymas ar ne? – paklausė Fabijus.

– Džulijus mano, jog tai apskritai akiplėšiška, kad jūs buvote pora.

– Ji draugavo ir su kitais, ne tik su manim.

– Bet apie tave ji vis dar kalba.

Fabijus susilaikė neatšovęs, kas jam sukosi ant liežuvio galo. Jis pradėjo svarstyti, kokios būtų pasekmės, jeigu jis tą mulkį sukapotų į gabalus, o palaikus paslėptų rūsyje. Bet tada Džulijus atsiųstų kokį nors kitą, dar bjauresnį tipą.

– Žinai, pasakyk jam, kad susipažinau su kita mergina.

Neronas atsiduso:

– Aš galėčiau tai pasakyti, bet tu juk jį pažįsti. Jis užuodžia melą per tris mylias priešais vėją.

– Bet šiuo atsitiktiniu atveju tai yra gryna teisybė, – savo paties nuostabai, išgirdo save sakant Fabijus. – Tiksliau tariant, aš net susižadėjęs su ja.

Neronas įsistebeilijo į jį.

– Aš netikiu tavim.

– Tačiau taip jau yra. Prisiekiu savo motinos kapu.

– Ji juk dar gyva.

– Bet kai mirs, ją palaidos. O jeigu pasirodys, kad prisiekiau melagingai, tai amžinai degsiu pragaro liepsnose.

Neroną, tikintį kataliką, šie jo žodžiai paveikė.

– Tu tikrai turi naują merginą? Kuo ji vardu?

– Izabelė, – greitai atsakė Fabijus ir tą pačią akimirką pasigailėjo. Dabar mieliau jau būtų nusikandęs liežuvį. Ir kodėl jis pasakė būtent šį vardą? Ar bet koks kitas vardas nebūtų taip pat tikęs? Tarkim, Džanina arba Sandra, nes moteris tokiais vardais jis bent jau tikrai gerai pažinojo. Kodėl jis pasirinko vardą būtent tos tūkstančio kilometrų spinduliu arogantiškiausios ožkos?

– Kaip ji atrodo? – panoro sužinoti Neronas.

– Gražiai. Labai, labai gražiai. Ji nėra itin aukšta, tačiau puikios figūros.

– Blondinė?

– Taip, natūraliai garbanotais plaukais.

– O papai?

– Įspūdingi. Kojos ir užpakaliukas taip pat. Be to, mus sieja bendri interesai. Ji tikra virtuvės fėja.

– Rafaelai tai nepatiks, – tarė susimąstęs Neronas.

– Kad Izabelė tikra virtuvės fėja?

– Ne, dėl papų ir užpakalio.

– O kodėl? Tai man reikėjo susirasti kokią nors baidyklę?

Neronas vėl atsiduso.

– Toks *bičas* kaip tu? Vargu bau. Bet Džulijus apsidžiaugs, tai sužinojęs.

Neronas nepatikliai pažvelgė į Fabiją.

– Ar galima būtų su ja susipažinti? Kur ji gyvena?

– Ji ketina persikelti gyventi čia.

– Kada?

– Greitai. Tačiau gerai būtų, kad ji kuo mažiau sužinotų apie mano giminaičius, – tyliai tarė Fabijus.

– Aišku, – linktelėjęs atsakė Neronas. – Aš suprantu tave. Iš tikrųjų gerai suprantu tave.

Neronas vėl susimąstė.

– Bet tai juk geros naujienos, ar ne? Turiu omeny, *tikrai* geros.

– Yra, kaip tu sakai.

– Dabar tau lieka tik sukrapštyti daugiau šlamančių, tada išsispręstų visos problemos, o bosas būtų patenkintas kaip niekad.

– Aš darau viską, kad kuo greičiau vėl atsistočiau ant kojų. Tačiau tai nepavyks, jeigu man nuolat kiš pagalius į ratus.

Neronas pasijuto įžeistas.

– Kas tau kiša pagalius į ratus? Bene aš?

– Tu mane atitrauki nuo darbo. Ir nuo verbavimo.

Neronas nepatikliai primerkė akis.

– Nuo ko?

– Tu trukdai man ieškoti klientų restoranui.

Neronas visai suirzo.

– Tu manai, kad esi visažinis? Visą laiką turi man priminti, kad ilgiau lankei mokyklą nei aš?

Fabijus tylomis atsiduso.

– Ar mums dar reikia ką nors aptarti, ar šiandien jau viskas?

Neronas suraukė kaktą. Buvo matyti, kad šįsyk jis ketino labiau paspausti Fabijų, negu paskutinį kartą, bet, regis, geroji sužadėtuvių naujiena pakeitė jo ketinimus.

– Gerai, tuomet aš eisiu, – tarė jis. – Bet dar sugrįšiu.

Nuėjęs iki durų, Neronas atsisuko ir tarė:

– Kad susipažinčiau su tavo sužadėtine, o Džulijui galėčiau pasakyti, jog jis gali daugiau nesukti galvos dėl tavęs ir Rafaelos.

Staiga jis išsiviepė ir dūrė pirštu į Fabijų.

– Gali būti, kad ir pats galėsi jam tai papasakoti.

– Ką tu turi omeny?

– Jis atvažiavo kelioms savaitėms į miestą.

– Kas? – paklausė Fabijus, kiek įmanoma stengdamasis surikiuoti savo pakrikusias mintis.

– Kas gi daugiau?

– Džulijus?

– Būtent.

– Ką jis čia nori nuveikti?

Neronas patraukė pečiais.

– Manau, sutvarkyti kai kuriuos verslo reikalus.

Fabijus aiškiai ir gana nemaloniai pajuto, kad Džulijus tikriausiai ne tik dėl verslo reikalų čia atvažiavo. Regis, netrukus jo laukė velniški nemalonumai.

Izabelė išgąstingai krūptelėjo, išgirdusi, kaip už jos užsitrenkė kambario durys. Ji tuojau grįžo prie jų, ieškodama rankenos, bet savo nuostabai, duryse jos nebuvo. Toje vietoje, kur kadaise buvo rankena, ji pajuto esant tik metalinę plokštelę.

Regis, visa amžinybė praėjo, kol Izabelė ieškojo šviesos jungiklio. Po kurio laiko aptiko jį, tokį senovišką daikčiuką, kurį reikia ne paspausti, o pasukti. Ji taip ir padarė, tačiau pasigirdo tik šaižus spragtelėjimas. Jungiklis neveikė. Žinoma, šis juokingas jungiklis galėjo veikti tik prieš šimtmetį. Elektros laidai tikriausiai taip pat buvo seniai surūdiję.

Izabelė apgraibomis ėjo ten, kur manė esant langą. Iš tiesų netrukus ji rankomis apčiuopė stiklą. Veltui paieškojusi žaliuzių pakėlimo virvelės, ji nusprendė, kad langas galėjo būti uždarytas langinėmis. Norėdama jas atverti, ji pirmiausia turėjo atidaryti langą, tačiau jo rankena, matyt, taip pat buvo užrūdijusi. Kad ir kiek ją klebeno, nieko iš to neišėjo.

Kurį laiką ji pastovėjo galvodama, ką jai primena ši situacija. Tikrai kažkokių kvailų filmų pavadinimus. Tie pavadinimai jai pasirodė juo labiau kvaili, nes ji tų filmų nebuvo mačiusi. Tačiau pačios antraštės skambėjo labai išraiškingai. „Palaidoti gyvi“. „Gyvų mirusiųjų naktis“.

Tačiau taip greitai Izabelė neketino pasiduoti. Iš tamsos vis dar sklido Eriko ir Dafnės balsai, jų nebuvo galima negirdėti. Izabelė sukluso, apsisuko, tada klupčiodama patraukė tos sienos link, už kurios aiškiau manė girdinti jų balsus.

Priėjusi sieną, mergina atsirėmė į panelį, bet staigiai atšoko, nes priešais ją tariamai bedurėje sienoje atsivėrė kiaurymė. Patekusi į vidų, ji pajuto, kaip koja atsitrenkė į akmeninius laiptus.

– Šit kaip, – sumurmėjo Izabelė. – Slaptas išėjimas į laiptinę. Šiurpokas dvaras. Visai kaip filme.

Nedvejodama ji ėmė lipti laiptais aukštyn, remdamasi rankomis į sienas. Laiptai buvo labai statūs bei siauri ir labiau panėšėjo į kopėčias. „Na ir prastas mūrininkas čia dirbo“, – pamanė Izabelė.

Aklinoje, pridususioje tamsoje ji lipo aukštyn, braukdama nuo savęs prikibusius voratinklius, kol netikėtai rankomis atsirėmė į medinę užtvarą.

Mergina tyliai nusikeikė – rankai atsitrenkus į medį, ji nusilaužė nagą. Tai kam tiek pinigų išleisti dizaino studijoje, jeigu priauginti nagai neatlaiko net mažiausio stuktelėjimo?

– Kas čia yra? – staiga Izabelė aiškių aiškiausiai išgirdo Dafnės balsą.

– Nieko, tau tik pasirodė, – atsakė jai Erikas.

– Tačiau aš tikrai kažką girdėjau. Kažkokį keistą garsą, tarytum kas sušnarėjo ar subildėjo. Tas garsas, regis, sklido iš spintos. O gal manai, kad čia yra žiurkių?

Izabelė pravėrė burną, ketindama sušukti: „Staigmena!“ ar kažką sąmojingo, tačiau tuo pat metu pajuto keistą, spontanišką norą, privertusį ją geriau patylėti.

– Žiurkių? – suabejojo Erikas. – Žinoma, tokiame sename name, kuris labiau panašus į tvartą, nenustebčiau, pamatęs žiurkių. Tai buvo absurdiška mintis apžiūrinėti šitą seną laužą, renkantis vestuvių vietą.

– Tu teisus. Apačioje viskas atrodo išties klaikiai. Tik virtuvė įrengta be priekaištų, tikriausiai savininkas nusprendė ją pirmąją restauruoti. Tačiau visa kita... Tikriausiai tas italas rengiasi viską restauruoti etapais, vieną patalpą po kitos.

– Gali būti. Tačiau, kol viskas bus baigta, praeis keleri metai.

– Šitas kambarys man visai patinka, – tarė Dafnė. – Čia tikrai jauku: graži kaimiško stiliaus spinta, puošnios skrynios, įdomūs apvalūs langai. Ir svarbiausia, yra lova su baldakimu. O, atrodo, ji neseniai perklota. Pauostyk užuolaidėlę. Lovos skalbiniai, manau, yra iš *Ikea* parduotuvės. Skrynios, mano manymu, taip pat iš ten. O kaip tau atrodo, gal jos senoviškos?

– Manau, kad taip, – atsakė Erikas.

– Nesvarbu, man čia patinka. Šie vestuvių apartamentai atrodo įspūdingai. Labiausiai man patinka patalynė. Taip, *Ikea* man patinka.

– Nuo kada tau patinka *Ikea*?

– *Ikea* turi puikių dizainerių, – tarė Dafnė. – Šitos švediško interjero detalės mane žavi. Gal pasidulkinam?

Izabelei užgniaužė kvapą.

– Čia? – paklausė Erikas.

– Žinoma.

– Bet ji juk kažkur šiame name!

– Būtent tai mane ir *veža*. Klausyk, pasimėgaujam...

– Ne, nereikia. Nežinau... Ei, ką tu darai?

– Kas tau labiausiai patinka.

– Tiesą sakant, būtų nesąžininga po viso šito ją vesti. Pats sau atrodyčiau be jokių moralinių skrupulų.

– Ką reiškia „be moralinių skrupulų"? Tai tu nori ją vesti, ar ne? Man rodos, tu rimtai ketinai ją vesti.

– Tuomet dar nežinojau, kad tu vėl laisva. Nekaip jaučiuosi, tempdamas šitą reikalą dėl vestuvių.

– Kaip nors jau ištversi. Visada atmink tą krūvą pinigų, negi jau taip sunku.

– Mes galėtume kartu padoriai gyventi ir be papildomų kelių šimtų tūkstančių, kuriuos gaučiau, išsiskyręs su ja. Manau, artimiausiu metu man tikrai pradės geriau sektis biržoje.

– Svajok toliau, – atsakė Dafnė.

– Bet Dafne... Brangioji... O!

Izabelė spoksojo į akliną tamsą, jausdamasi taip, tarsi kas būtų jai spyręs tiesiai į krūtinę ir užspaudęs kvapą. Jai atrodė, kad tuoj sustos širdis. Ir kaip širdis galėjo plakti, jeigu jos vietoje mergina juto šaltą, negyvą akmenį. Izabelė pradėjo svyruoti ir atsirėmė į sieną.

– Dabar tai tikrai kažką išgirdau, – tarė Dafnė.

– Tau vėl pasigirdo. Šiame name viskas nuolat braška ir traška, todėl dauguma žmonių ir galvoja, kad senose pilyse ir rūmuose vaidenasi. Ei, ką tu darai!? O dangau... Dafne! Kas bus, jeigu ji čia ateis?

– Tada turi paskubėti. Nagi greičiau. Aš gi žinau, kad tu gali būti labai greitas.

– Ką nori tuo pasakyti?

– Nieko.

– Ooo... Bet...

– Patylėk, – tarė Dafnė. – Girdėti muzika.

Izabelė išgirdo sugirgždant lovos spyruokles ir pajuto, kad galutinai neteko pusiausvyros. Ar dėl aukštakulnių, ar dėl blogo, priplėkusio oro ji daugiau nebegalėjo išsilaikyti ant kojų. Vyras, kurį ji mylėjo ir už kurio ketino po kelių savaičių ištekėti, mylėjosi su jos geriausia drauge. Blogiausia, kad jai nebuvo net kur prisėsti, neturint omeny lovos, kuri buvo nuo jos tikrai ne toliau dešimties žingsnių. Bet dabar ji Izabelei pasirodė esanti labai labai toli, tarsi Mėnulyje. Netikėtai *viskas* nutolo, netgi medinės durys, už kurių mergina vis dar laikėsi. Ji pasijuto taip, tarsi būtų užšalusi tamsioje erdvėje, o visa kita pradėjo suktis aplink ją ratu.

Kadangi buvo tamsu, nors pirštu į akį durk, Izabelė nepastebėjo, kaip akmeniniai laiptai staiga prie jos priartėjo. Ji tik pajuto, kad trenkėsi į juos smakru. Kažkas sugirgždėjo, pasigirdo duslus smūgis, Izabelė juto, kaip pradėjo slysti laiptais žemyn, užsigaudama smakrą ir kelius. „Kaip kvaila taip kristi ir kaip skauda“, – pamanė ji. Slydo vis greičiau ir greičiau, tarsi koks aštuonkojis išskėtusi galūnes į visas keturias puses, stengdamasi atgauti pusiausvyrą.

„Čia tai *bent* kritimas, – pagalvojo ji. – Tikriausiai atrodau labai kvailai. Jeigu mane dabar kas nors pamatytų, mirtų iš juoko.“

Staiga ji atsitrenkė pakaušiu į vieną laiptų pakopą ir pajuto, tartum kažkas būtų trenkęs guminiu plaktuku į tuščią medinę dėžę.

„Oje, dabar tai man bus visai riesta“, – šovė jai į galvą.

Tai buvo jos paskutinė mintis, o tada visi pojūčiai paskendo tamsoje.

– Hari, aš iškviečiau gydytoją, – tarė Fabijus.

Haris kosčiodamas atsisėdo lovoje:

– O dieve! Ir kam gi?

– Nataša pasakė, kad labai karščiuoji.

– Iš kur ji žino?

– Ji man sakė, kad pamatavo temperatūrą. Tu turi mažiausiai keturiasdešimt laipsnių karščio.

– Nesąmonė, seni, – sušvogždė Haris. – Ji bandė pačiupinėti mano pilvą, o vėliau norėjo įkišti man į ausį tokį kvailą termometrą, bet aš ją išgrūdau. Aš visai sveikas.

Haris pažiūrėjo į Fabijų apsiblaususiomis akimis, tarsi žvelgtų iš gilaus tvenkinio dugno.

– Tu tikrai karščiuoji, net nereikia tikrinti tavo pilvo. Tu sergi ir atrodai kaip savo paties senelis.

– Abu mano seneliai mirę.

– Aš tik šiaip sakau. Geriau būtų, jeigu gydytojas tave apžiūrėtų.

– Seni, aš nekenčiu gydytojų.

– Per vėlu. Jis jau iškviestas ir netrukus atvažiuos čia.

– Paskambink, kad neatvažiuotų. Arba, dar geriau, neatidaryk jam durų.

– Pažiūrėsime. Tau karšta?

– Ne tas žodis, kaip karšta, – tarė tarsi vėžys išraudęs Haris, braukdamas varvantį prakaitą. – Aš tiesiog degu. Bet temperatūros neturiu, supranti?

Fabijus dvejodamas pažvelgė į siauro kambarėlio langą, svarstydamas, ar nereikėtų jo atidaryti. Oras kambaryje buvo toks tvankus, kad

net ir sveikas kaipmat netektų sąmonės. Kita vertus, tai buvo vienas iš tų langų – iš *daugybės langų!* – kuris dar nebuvo pakeistas. Jeigu bandytum jį atidaryti, langas galėtų iškristi iš vyrių. Tuomet, žinoma, oras kambaryje būtų šviežias ir grynas, tačiau lango tuomet jau neuždarytum, jeigu pasidarytų per šalta.

Fabijus nusprendė palikti atviras duris į koridorių, kad į kambarį patektų daugiau oro. Langus gaminanti firma žadėjo atvykti kitą trečiadienį, tad lieka tik tikėtis, kad ji laikysis duoto žodžio. Iki šiol tai nepavyko nė vienai firmai, netgi virtuvės montuotojams, uždirbusiems iš šio užsakymo tikrai apvalią sumelę. Tačiau Fabijus neprarado vilties. Greitai ši patalpa taps restoranu Nr. 1, jo, šeimininko, klausys visi užsakymų vykdytojai ir tiekėjai, o klientai tiesiog draskysis, stengdamiesi gauti vietų jame.

– Ar tau ko nors atnešti, kol gydytojas atvyks? Gal norėtum apelsinų sulčių ar sausainių?

Haris nusičiaudėjo, tada linktelėjęs tarė:

– Sausainių nereikia, bet sultys būtų visai ne pro šalį. Įpilk į didelę stiklinę sulčių per du pirštus, o tada iki pat viršaus degtinės.

– Nemanau, kad tai tiktų tam, kas serga gripu.

– Gali įdėti citrinos griežinėlį – dėl vitaminų.

Netikėtai kažkas subildėjo, pasigirdo ritmiškas girgždesys ir moters dejonės.

– Kas čia darosi? – paklausė Fabijus. – Ar tie garsai ne iš vestuvių apartamentų?

– O, tai čia ne tik man vaidenasi? – tarė Haris. – Maniau, kad tai tik

mano karštligės fantazija, kad kažkas netoliese dulkinasi iki sąmonės netekimo.

– Juk ką tik sakei, kad neturi temperatūros, – pasakė Fabijus ir, nuėjęs prie durų, iškišo galvą į koridorių.

– Tas tai tiesa. Bet kaip dėl mano fantazijos? – paklausė Haris.

– Aišku kaip dieną, kad tie garsai sklido iš kažkur labai netoli. Vaizduotė čia niekuo dėta.

Haris atsikosėjo:

– Mes turime svečių?

– Jeigu ir turime, tai jie atėjo nekviesti.

Kurį laiką Fabijus atidžiai klausėsi, tada išėjo į koridorių ir pasuko vestuvių apartamentų link. Triukšmas sklido būtent iš ten.

Jis pabandė atidaryti duris, tačiau nenustebo, radęs jas užrakintas. Daužydamas kumščiu į duris, jis davė valią visam per kelias pastarąsias valandas susitvenkusiam susierzinimui ir pykčiui.

– Ei, – sugriaudėjo jis, – ar čia kas nors yra?

Girgždesys ir vaitojimas tuoj pat liovėsi. Vestuvių apartamentuose įsivyravo mirtina tyla.

– Aš gerai girdžiu, – šaukė Fabijus grasinamu balsu. – Be to, rankose laikau užtaisytą šautuvą įsibrovėliams baidyti!

Jam labiau pasirodė, negu iš tiesų išgirdo kažką šnabždantis. Vis dėlto pasigirdę žingsniai anapus durų išsklaidė jo abejones.

Durys prasivėrė, ir Fabijus išvydo skaisčiai raudoną sužadėtinio veidą.

– Čia tik mes, – tarė Erikas.

Fabijus mėgino pažvelgti jam pro petį į kambario vidų, bet šviesiaplaukis garbanius, tikras raumenų kalnas, įsirėmęs stovėjo tarpdury.

– Kas čia vyksta? – paklausė Fabijus.

– Mes... ė... mes norėjome geriau apžiūrėti vestuvių apartamentus.

– Kam?

– Na... kadangi mes renkamės vietą savo vestuvių šventei, tai turime žinoti...

Erikas sustingo, šalia jo išdygus jaunosios draugei Dafnei. Dėl savo žalių žvilgančių akių ir išsidraikiusių raudonų karčių ji panėšėjo į egzotišką katę. *Pasisotinusią* katę. Dafnė buvo visiškai apsirengusi, tačiau ant jos krūtinės tarsi švietė nematoma lentelė su užrašu: „Aš ką tik puikiai pasimylėjau“. Fabijus galėjo duoti garbės žodį, kad ji su draugės sužadėtiniu ką tik mylėjosi iki *jau daugiau neišeina*.

– Suprantu, kad norėjote išbandyti lovą, – tarė Fabijus. – Tik įdomu tai, kad nematyti nuotakos. Beje, mačiau, kad ji neseniai lipo į viršų jūsų ieškoti. O gal ji yra kambaryje?

Fabijus, prasibrovęs pro šviesiaplaukį manekeną į kambarį, pastebėjo sujauktą lovą. Mažosios princesės čia nebuvo.

– Ji... pakilo aukštyn? – raudonplaukė žvelgė šiek tiek sutrikusi. – Ji juk norėjo su jumis viską apžiūrėti apačioje!

– Jai pakako pamatyti restorano salę.

– Paklausykite... senjore... – tarė Dafnė, pasisukusi į blondiną vikingą. – Kuo jis ten vardu?

– Kodėl neklausiate manęs? – pratrūko Fabijus. – Stoviu tiesiai

priešais jus. Negaliu pakęsti, kai mano akivaizdoje plepa apie mane, tarsi manęs čia visai nebūtų.

– Santinis, – atsakė Erikas. – Jo pavardė Santinis.

– Einu atsinešti savo šautuvo.

– Ne, nereikia, pone Santini! – sušuko Dafnė. – Jūs... ė... Jūs juk nieko nepasakysite Izabelei, ar ne? Kur ji yra apskritai?

– Nė nenutuokiu, – atsakė Fabijus. – Tačiau jus buvo galima aiškiai girdėti koridoriuje ir net kambaryje šalimais.

Dafnė pribėgo prie lango ir pažiūrėjo į kiemą:

– Tavo automobilis dar stovi.

– Savaime suprantama, juk aš turiu raktelius.

– Ar ji dar čia, name? – pasisukusi į Fabijų, paklausė Dafnė. – Kur ji galėtų būti?

– Gal ji paspruko?

– Su *tokiais* bateliais? – suabejojo Dafnė. – Ji buvo apsiavusi *Manolo Blahniko* bateliais. Pėsčiomis su tokiais netoli tenueisi.

– Yra taksi.

– Tai būtų labiau panašu į ją, – atsakė Erikas.

– Tu teisus. Jai tai būdinga. Ji visada pasprunka, kai kažkas klojasi ne taip, kaip yra numačiusi. Tikriausiai ji jau pakeliui į Sylto salą arba Toskaną.

Dafnės pasipūtimas šiek tiek prigeso. Bet netrukus ji karingai pakėlė galvą ir tarė Erikui:

– Klausyk, mes privalome ją rasti. Tu turi jai paaiškinti, kad tai visai nesusiję su tuo, ką jai jauti.

– Aš nežinau, kaip jai dabar tai galėčiau paaiškinti!

– Aš taip pat nežinau, – įsiterpė Fabijus.

– Patylėkit! – užriko Dafnė. Pasisukusi į Eriką, kalbėjo toliau: – Tu juk jau turėjai kadaise kitą, ir ji tai ramiai ištvėrė.

– Betgi nebuvo nieko rimto, tik atostogų romanas. Be to, ta kita juk nedraugavo su Izabele.

– Nesvarbu. Būtų nesąmonė, jeigu prieš pat vestuves viskas nueitų šuniui ant uodegos.

Raudonplaukė pagriebė Eriką už rankos ir ištempė iš kambario į koridorių:

– Galbūt tu ją pagausi, gal ji dar neišvažiavo.

– Nemanau, kad verta, – pasipriešino Erikas. – Priimk tai kaip likimo ženklą. Ji mus išgirdo ir daugiau jokių vestuvių nebus!

– Užsičiaupk! – suriko Dafnė. Pasisukusi į Fabijų, ji tarė: – Ar mes galime pasikliauti jūsų lojalumu?

– Kuria prasme?

– Tarkim, vienintele įmanoma. Jūs savo restorane suruošiate didelį vestuvių pokylį, kuo prašmatniausią. Aš pasirūpinu kvietimais į vestuves, juos išsiųsiu jau kitą savaitę. O jūs iki to laiko pasistengiate kuo greičiau sutvarkyti šitą namą.

– Gerai, sutarta, – atsakė Fabijus, visai netikėdamas, kad šios vestuvės įvyks. Juk dar ir jaunoji turėjo tarti savo žodį. Bet kas gali žinoti, gal kitą mėnesį viskas atrodys visai kitaip.

Dar tą patį vakarą Fabijaus nuomonė visiškai pasikeitė. Jis pradėjo rimtai abejoti, ar galės dar bent pirštelį čia pajudinti. Per vakarienę staiga pasirodė Džulijus Kaprinis. Jis atrodė taip, tarsi ketintų ką nors nudobti.

– Sveikas, Fabijau, – tarė jis, kartu su Neronu lėtai įėjęs į virtuvę.

– Sveikas, Džulijau.

Fabijus greitai padėjo į šalį peilį, kuriuo ruošėsi pjaustyti viščiuką. Džulijus nemėgo matyti šalia savęs ginkluotų žmonių.

Džulijus, vieneriais metais vyresnis už Fabijų, buvo nestambaus kūno sudėjimo. Kampuotu smakru, plaukus išsitepęs plaukų želė, jis atrodė gana patraukliai, nors ir buvo priaugęs keletą papildomų kilogramų. Fabijus kartkartėmis vis mėgino rasti giminiškų panašumų tarp savęs ir Džulijaus, tačiau iki šiol nerado nė vieno. Tai supratęs, jis kas kartą pajusdavo palengvėjimą. Gerai bent tai, kad ne visi, pamatę juos kartu, suprastų, kad jiedu yra pusbroliai.

– Kuo vėlesnis metas, tuo bjauresni svečiai, – tarė Nataša.

Ji sėdėjo kartu su Hariu prie stalo ir laukė, kol Fabijus patieks viščiuką.

– Bose, aš mielai jai užčiaupčiau snukį, – įsiterpė Neronas.

– Gal ir prireiks, – atsakė Džulijus.

– Aš pažįstu Džonį Gyvatę, – atrėžė Nataša.

– O aš ne. Taigi geriau nesikišk.

– Skaniai kvepia kepsnys, – uostinėdamas orą, tarė Neronas. – Naujas receptas? Maniau, vakarienei bus žuvies.

– Tai buvo pirmas patiekalas, – paaiškino Nataša. – Deja, jo jau neliko.

Džulijus priėjo prie darbo stalo ir atsistojo visai greta Fabijaus. Tikriausiai jis nė karto nesusimąstė apie kitų žmonių poreikį išlaikyti bent jau minimalią socialinę distanciją. Ar Džulijus taip elgėsi tyčia, ar dėl tam tikros nuovokos trūkumo, bet jis visada prieidavo prie kitų labai arti. Fabijus pasijuto taip nemaloniai, kad žengė žingsnį į šoną. Džulijus vėl kone prisiglaudė prie jo, taigi dabar jis taip elgėsi tyčia.

Fabijaus žvilgsnis lakstė nuo peilio, kuriuo ką tik pjaustė viščiuką, iki iš tokio atstumo gerai matomų inkštirų ant Džulijaus nosies.

– Na, pabandyk, – tarė Džulijus pasalūnišku balsu.

Fabijus stvėrė peilį. Tuo metu Neronas griebėsi už švarko skverno ir išsitraukė šautuvą – beveik tokio pat dydžio, kaip ir jis pats. Neronui nusitaikius į Fabijų, restorano virtuvėje stojo mirtina tyla.

Fabijus matė, kad Neronas nuspaudė šautuvo saugiklį, ir pajuto, tarsi jo viduje viskas būtų sustingę taip, kaip buvo sušalusi tropinių šalių žuvis, iš kurios jis ruošė pirmąjį patiekalą.

– Na jau, na jau, – tarė Džulijus. – Neperdėk visko taip, Neronai. Fabijus tik norėjo supjaustyti šitą viščiuką, jis geras berniukas.

Fabijus nesileido klaidinamas draugiškos Džulijaus intonacijos. Jis matė pilnas neapykantos kibirkštėles jo akyse. Šis tipas tik ir laukė kokios nors priežasties susidoroti su juo. Vos tik šis tipelis turės kelis svaresnius argumentus, kuriais galės pasiaiškinti giminėms, tuoj pribaigs jį.

Fabijus supjaustė viščiuką, galvodamas, kad gerai būtų tą patį padaryti ir su pusbroliu. Nunešęs padėklą prie stalo, įdėjo po gabaliuką Hariui, Natašai ir sau.

– Įsidėkite salotų, – paragino jis.

– Gerai atrodo šitas žolelių įdaras, – pasakė Nataša. – Gaila, kad jo pakaks tik mums trims. Jeigu būčiau žinojusi, kad šiandien atvyks šie mieli jaunuoliai iš Neapolio, būčiau nupirkusi dar vieną viščiuką.

– Galite imti mano porciją, – kosėdamas ištarė Haris. – Man pakaks tik stiklo aperityvo, tik šį kartą su didesniu kiekiu degtinės.

– Man taip pat gali įpilti, – pasakė Džulijus.

Jis netikėtai vikriai, turint omenyje jo svorį, atsisėdo ant vienos iš laisvų kėdžių ir, išskėtęs pirštus, ištiesė abi rankas ant stalo. Pažiūrėkite, aš neketinu daryti nieko blogo – tai turėjo reikšti šis jo gestas. Tačiau Fabijus neteikė tam didelės reikšmės. Nerono pirštai nervingai bėgiojo švarko skvernais, nors jau buvo įsikišęs ginklą į kišenę.

– Girdėjau, ruošiesi savo pirmajai didelei šventei, – tarė Džulijus. – Vestuvėms su daugybe žmonių. Taip, tai gerokai papildys tavo kasą.

– Šiuo metu tau nieko negaliu duoti. Pats matai, kiek daug čia darbo. Ateik po trijų mėnesių.

Fabijus atsisėdo kuo toliau nuo Džulijaus prie apvaliojo stalo ir ėmė valgyti. Viščiuko skonis buvo tarsi pjuvenų, įdarytų plastmase, nors, prieš tai jam ragaujant, jis tiesiog tirpo burnoje.

– Geriau ateik po šešių, – įsiterpė Nataša.

Džulijus metė žvilgsnį į šalia stovintį Neroną. Tarsi tai būtų savaime suprantama, Neronas paėmė nuo stalo šakutę, kita ranka sugriebė Natašos plaukus ir prikišo stalo įrankį prie pat jos kairiosios akies.

– Ei, tu gali šakute sugadinti mano blakstienas! Ar žinai, kiek pinigų joms išleidau? Jos pagamintos iš tikros audinės!

– Jeigu ir toliau taip tauškėsi, tau daugiau iš viso nereikės jokių blakstienų, – pagrasino Džulijus, – nes neturėsi akių.

Fabijus, šiek tiek pakilęs nuo kėdės, įvertino atstumą iki Nerono.

– Geriau to nedaryk, – saldžiu balsu tarė Džulijus. – Šiandien čia atėjau ne dėl to, kad spausčiau tave dėl pinigų. Žinoma, aš juos dar gausiu. Dėkok savo mamai, kad palieku tau tiek daug laiko skolai grąžinti. Ji visada buvo mano mylimiausia teta. Bet šiandien išimtinai bus kalbama ne apie tavo skolas.

Fabijus nusprendė neaiškinti, kad šios skolos buvo tik pusbrolio vaizduotės vaisius, nes nujautė, kad nuo to Džulijaus nuotaika tik dar labiau subjurtų. Kuo jo nuotaika buvo blogesnė, tuo nervingesnis darėsi Neronas, o kuo nervingesnis darėsi Neronas, tuo smarkiau jis šokinėdavo, mosikuodamas rankomis. O tam šis laikas buvo tikrai nepalankus, bent jau, kol Neronas laikė prikišęs šakutę prie Natašos veido.

– Jeigu atėjai ne dėl pinigų, tai dėl ko?

– Noriu susipažinti su tavo sužadėtine, žaviąja Izabele. Neronas papasakojo man apie ją. Savaime suprantama, privalau pats savo akimis įsitikinti, kad tu tikrai išmetei iš galvos mano mažąją saldžiąją pupytę.

Haris nusičiaudėjo ir pažvelgė nustebęs:

– Visai nežinojau...

– Į sveikatą, – nutraukė jį Nataša.

Fabijus nustebo, kaip pusbroliui šovė į galvą vadinti Rafaelą maža saldžia pupyte. Ji netgi be batų buvo puse galvos aukštesnė už Džuliją.

– Taigi kur ji yra? Neronas sakė, kad šiandien gaminai savo draugams, tad ir ji turėtų čia būti.

Fabijus įbedė akis į pusbrolį:

– Ar tu nenorėjai degtinės?

– Verčiau įpilk grapos, – atsakė Džulijus.

– Įpilk ir man taurelę, – paprašė ir Neronas.

– Ne, juk tu vairuosi, – nukirto Džulijus.

– Tikrai? – paklausė Neronas, o jo akys staiga sužvilgo. – „Ferarį“?

– Ne, aišku, kad ne, tu kvaily. Aš pats jį vairuosiu. Tu negersi, nes nepakenčiu, kai trenki degtine.

– Koks neįprastas sutapimas, – tarė Fabijus, pildamas Džulijui grapos. – Rafaelai tai taip pat visiškai nepatinka. Jūs tikrai turite kažką bendro.

Džulijaus ranka suvirpėjo ir iš taurelės išsiliejo keli grapos lašai. Jis nužvelgė juos taip, tarsi jie kandžiotųsi:

– Tikrai? Jai nepatinka grapa?

– Ne, patinka. Bet tik tada, kai ji pati ją geria, o ne kai kiti ja dvokia.

– Ak, – teatsakė Džulijus.

Jis lyg tarp kitko pastūmė taurelę Hario link ir sukryžiavo rankas ant krūtinės. Atrodė, kad jo nuotaika artėjo prie pavojingos ribos.

– Pakviesk ją arba Neronas tave paragins.

– Jeigu turi omeny, kad jis mane nušaus, tai tegu šauna. Tada bent jau ši tema bus užbaigta.

– Tada jam reikėtų nušauti ir tavo darbuotojus, vien jau dėl to, kad jie yra liudininkai, – tarė Džulijus, žvelgdamas į Fabijų grobuonio žvilgsniu. – Tad kurgi tavo sužadėtinė?

Fabijus išsižiojo, ketindamas pasakyti ką nors įtikinamo, tarkim: „Ji išvažiavusi“ arba: „Ji lanko savo sergančią motiną“, bet staiga suskambėjo jo mobilusis telefonas.

– Nagi, – tarė jis. – Izabele! Kaip tau sekasi?

– Čia skambina ponia Kemper, – telefone prabilo restorano valytoja.

– Negali būti, ką tu sakai!?

– Nuo kada mes tujinamės? – paklausė ponia Kemper.

– Ar tikrai taip jau blogai? – paklausė Fabijus apsimestinai susirūpinusiu balsu.

– Ne, bet man tai netikėta. Mes juk pažįstami vos dvi savaites. Be to, aš už jus esu daugiau negu dvidešimčia metų vyresnė. Manau, būtų mandagiau iš pradžių manęs paklausti. O skambinu aš štai dėl ko... Šiandien jaučiuosi ne itin gerai. Man vėl...

– Na, tiek to. Tai šiandien jau neateisi pavakarieniauti? – paklausė Fabijus.

– Kaip? Ar jūs mane kvietėte?

– Ne, nieko tokio. Aš myliu tave. Iki.

Fabijus paspaudė mygtuką, nelaukdamas, kol ponia Kemper pradės prieštarauti. Tikriausiai ji ir vėl tenorėjo pasakyti, kad susirgo. Turėdama dirbti per savaitę tris dienas, ji faktiškai tik kartą jausdavosi tiek sveika, kad galėtų ateiti į darbą. Čia jai mausdavo kryžkaulį, čia sąnarius arba ir viena, ir kita. Ji nelabai tiko netgi kaip pagalbinė darbuotoja.

– Tai skambino tavo draugė? – primerkęs akis, paklausė Džulijus.

Fabijus linktelėjo galvą ir atsistojo:

– Ji blogai jaučiasi.

– Po pietų pagalvojau, kad galbūt jai prasidėjo migrena, – įsiterpė Nataša.

– Arba gripas, – kosėdamas tarė Haris. – Jis siaučia šiuo metu. Pažiūrėkite į mane, aš netgi turiu temperatūros. Geriau eikite, nes galiausiai užsikrėsite.

Džulijus nekreipė į juos abu jokio dėmesio. Jis prirėmė Fabijų mirtinu žvilgsniu:

– Nori pasakyti, kad ji iš viso neateis vakarieniauti? Netgi paragauti deserto?

– Jai beprotiškai skauda galvą.

Džulijus išraudo kaip burokas. Tada atsistojo ir pradėjo raustis užantyje, ieškodamas savo ginklo:

– Tu meluoji! – sušuko jis iš įniršio drebančiu balsu. – Aš užuodžiu melą, o ypač tavo, net per šimtą kilometrų priešais vėją. Jokios tavo sužadėtinės nėra. Tau vis dar patinka Rafaela!

Fabijus norėjo kažką atsakyti, tačiau žodžiai sustingo jo lūpose.

Džulijus išsitraukė pistoletą.

Per ją tikriausiai bus pervažiavęs garvežys. Arba greičiau visas tarpmiestinis ekspresas. Atsipeikėjusi tamsoje, Izabelė atsikosėjo ir pabandė įvertinti savo savijautą arba bent jau pažiūrėti, ar gali pajudėti.

Labai skaudėjo galvą, bet blogiau už skausmą buvo miglota nuojauta, kad atsitiko kažkas baisaus. Mergina pajuto, kad visiškai prarado nuovoką, todėl jai buvo sunku suregzti nors vieną aiškesnę mintį.

Ji pajuto, kad guli apsivėmusi ant plikų akmeninių grindų ir jai skauda visus kaulus. O labiausiai skaudėjo galvą.

Mergina giliai įkvėpė kelis kartus. Netikėtai ji suvokė, kad visa tai vieni niekai, palyginti su tuo, kad ji nieko nenutuokė, kur ji yra. Bet, kaip netrukus paaiškėjo, tai taipogi pasirodė ne pati didžiausia nelaimė. Ją apėmė siaubas pagalvojus, kad ji nežino, *kas* ji tokia.

– Negaliu patikėti, – sumurmėjo ji. – Man pagirios. Tikriausiai per daug išgėriau.

Tą pačią akimirką Izabelė atsiminė, kad kartais išgerdavo vieną kitą taurelę. Ypač gero šampano ar skanaus kokteilio. Tačiau šioje situacijoje tie prisiminimai jai nelabai pravertė, juo labiau, kad nei vieta, nei laikas ne itin tiko šampanui gerti.

– Kas, po galais, čia darosi? – ištarė ji balsu.

„Visgi aš galiu kalbėti", – su palengvėjimu atsiduso mergina. Negarsiu ir gergždžiančiu balsu, bet gana aiškiai ir suprantamai. Tai jau šis tas, nors visa kita atrodė taip neįtikėtina, kad sunku buvo ir suvokti.

Jai netgi pavyko atsistoti keturiomis ir šiaip taip pašliaužti šiek tiek į priekį. „Kas pajėgia šliaužti, dar nėra visai nusibaigęs", – pagalvojo mergina.

Šliaužsuch tamsoje, ji sunkiai valdėsi, vos nepuolė į paniką.

„Aš esu moteris ir galiu mąstyti", – pamanė ji. Pradžia gal ir nebloga. Bet nerimas vis dėlto stiprėjo.

„Tau, vargšei nusilakusiai girtuoklei, tereikia tik išsiblaivyti", – balsu paliepė ji pati sau. Netrukus pajuto, kad, šliaužsaid nelygiomis akmeninėmis grindimis, susiplėšė kojines.

Be abejo, taip šliaužioti su drabužiais nebuvo patogu. Nors ir nežinodama, iš kur tai galėjo suvokti, ji aiškiai jautė, kad jos batai ne itin tiko tokiam judėjimo būdui.

Pasiekusi sieną, mergina atsistojo, abiem rankom laikydama savo galvą, jausdama, kad kitaip ji susprogtų. Arba tiesiog nukristų nuo pečių.

„O dangau, – sudejavo ji. – Man tikriausiai pagirios!“

Giliai viduje ji nujautė, kad tai visai ne pagirios, bet kažkas daug blogiau. Tačiau apie tai galvoti nenorėjo. Jeigu ji pradėtų sukti galvą, kas jai iš tikrųjų yra, tuomet pirmiausia tektų pripažinti, kad nežino, kas ji tokia.

„Man reikia tik šiek tiek laiko“, – įtikinėjo pati save, eidama palei sieną į priekį ištiestomis rankomis. Galiausiai ji užčiuopė medinę durų staktą. „Aš greit viską prisiminsiu, tuomet vėl viskas bus gerai!“

Ji pirštais užčiuopė durų rankeną ir pabandė ją pasukti. Iš to nieko neišėjo. Merginą apėmė neaiškus prisiminimas, kad ji kartą jau mėgino išeiti iš šio kambario. Ji aiškiai pajuto, kad ir šį kartą jai tai nepavyks. Ją kažkas uždarė! Tačiau *kas*? Ateiviai? Žinoma! Kas gi dar!

Ją apėmė klaiki, klaustrofobiška baimė ir ji net nemėgino pasipriešinti jai.

– Gelbėkit! – suriko ji. – Padėkit! Ar mane kas nors girdi? Jūs, maži, bjaurūs ufonautai! Jeigu manote, kad galėsite įkišti į mano smegenis implantą, tai pasirodykite!

Ateiviai nepasirodė.

Ji griebė už rankenos ir pasuko ją, tik šį kartą į priešingą pusę. Jos nuostabai, rankena lengvai pasisuko, ir durys prasivėrė.

Ji atsidūrė koridoriuje su murzinomis medinėmis grindimis ir net keliais langais. Tai buvo jau tikras pasiekimas. Ji nebuvo uždaryta – langus buvo galima atidaryti ir šauktis pagalbos. Specialusis kriminalinės policijos būrys atskubės jai padėti ir išplėš ją iš pagrobėjų nagų.

Fabijus suklusęs pakėlė galvą:

– Nieko negirdėjote?

Džulijus sudvejojo, tačiau ginklo iš rankų nepaleido:

– Tu nori nukreipti mano dėmesį? – paklausė jis itališkai. – Geriau surašyk testamentą, tai būtų daug prasmingiau!

– Kažkas ką tik šaukėsi pagalbos, – tarė Fabijus.

– Žinoma, tai tavo pasąmonė jos šaukiasi.

Nataša, spoksodama į pistoletą, tarė:

– Aš taip pat girdėjau.

– Ir aš, – įsiterpė Haris. – Nors dėl to gripo man skauda ausys.

– Ei, bose, – tarė Neronas, nedrąsiai pakėlęs ranką. – Aš taip pat girdėjau. Regis, kažkokia moteris šaukėsi pagalbos.

– Einu pažiūrėti, – pasakė Fabijus.

Džulijaus žvilgsnis buvo šaltesnis už poliarinį ledą:

– Jeigu paspruksi, nušausiu tavo žmones.

– Aš tai supratau, – tarė Nataša. – Šiek tiek suprantu itališkai. Kaip sakiau, pažįstu Džoną Gyvatę, kilusį iš Sicilijos. Bent jau jo protėviai iš ten kilę.

– Manęs tai nė truputėlio nejaudina, – atsakė Džulijus.

Fabijus susiraukęs išėjo iš virtuvės ir patraukė plytelėmis išklotu ūkinės dalies koridoriumi pagrindinių laiptų link. Jeigu jis neklydo, šauksmai sklido iš viršaus.

– Ei! – suriko jis.

– Ei! – nuaidėjo šaižus riksmas. – Padėkit! Aš čia! Ištraukite greičiau mane iš čia!

Fabijus užlėkė laiptais aukštyn, lipdamas iš karto per dvi pakopas. Priešais jis išvydo ant aukštų kulniukų atklibikščiuojančią Izabelę van Helsing, išblyškusią tarsi drobė ir abiem rankomis įsikabinusią į turėklus. Jos plaukai buvo išsidraikę, akys pasruvusios krauju ir keistai išsiplėtusios, o ji pati dvokė vėmalais.

– Man bloga, – tarė ji.

Išvydęs tokią Izabelę, Fabijus nustėro:

– Aš tai matau. Kas atsitiko?

– Aš... ė... nežinau.

– Kas gi nutiko?

Mergina prispaudė ranką prie kaktos:

– Kad aš tai žinočiau. Ar aš kokiame beprotnamyje, ar kur kitur?

– Kaip pažiūrėsi, bet, vertinant objektyviai, tai ne beprotnamis.

– Tada tai tikriausiai buvo ateiviai. Jie įkišo į mano smegenis zondus ir viską ištrynė. Išplovė smegenis.

– Ką? – paklausė suglumęs Fabijus.

Izabelė svirduliuodama praėjo pro jį ir nulipo žemyn, tada pasuko koridoriaus link. Fabijus nuskubėjo jai pavymui – mergina vos laikėsi ant kojų ir, regis, galėjo bet kada nugriūti.

– Nėra jokių abejonių, – tarė ji su vis didėjančiu nusivylimu, – kad aš išprotėjau.

Mergina sustojo, atsisuko į jį ir, giliai įkvėpusi oro, paklausė:

– Ar aš beprotė?

– Na taip, aš... Hm, nė nenumanau. Kodėl klausiate?

– Jaučiu, tarsi mano galvoje būtų nutrūkusi keisto, tiesiog absurdiško filmo juosta. Žinau, tai tikriausiai nuskambės kvailai, bet... Atleiskite, ar negalėtumėte pasakyti, kas aš esu?

Fabijus pamatė, kaip prasivėrė virtuvės durys ir pasirodė jo pusbrolis. Žvelgdamas kraugerišku žvilgsniu, jis vis dar laikė rankose pistoletą.

Fabijus atsikosėjo:

– Žinoma. Tavo vardas Izabelė, ir tu esi mano sužadėtinė.

Mergina pakreipė galvą ir pažvelgė į Fabijų. Jos veidą nutvieskė palengvėjimo išraiška:

– Taip, – tarė ji dėkingu balsu. – Izabelė. Manau, tai mano vardas. Ir aš esu susižadėjusi. Tai tikrai žinau.

Ji ėjo toliau, siūbuodama tarsi laivas per audrą:

– Labai ačiū. Ar aš pro čia išeisiu? Manau, man reikia gryno oro. Man be galo skauda galvą. Ech, jaučiu, man vėl darosi bloga. *Tikrai* bloga.

Sulig tais žodžiais ji susmuko ties Džulijaus kojomis.

Gydytojas žvelgė sunerimusiu žvilgsniu. Bent jau taip pamanė Fabijus, pastebėjęs jo veide susirūpinimą. Vis dėlto nebuvo tuo visai tikras,

kadangi gydytojas nuolat braukė ranka sau per veidą, patempdamas pirštais odą. Taigi suprasti jo išraišką nebuvo taip paprasta.

– Rentgeno tyrimas parodė, kad merginos kaukolė nelūžo, kaip mes iš pradžių nuogąstavome. Tačiau nustatėme visus sunkios smegenų traumos klasikinius simptomus. Tuo ir būtų galima paaiškinti pacientės amneziją.

– Vargšė mergaitė! – Džulijus metė į Fabijų piktą žvilgsnį. – Tai tu dėl visko kaltas! Kai kalbėjai su ja telefonu, jau tada jai skaudėjo galvą! Jeigu iš karto būtum ja pasirūpinęs, ji nebūtų nukritusi!

– Taigi aš... – tarė Fabijus, karštligiškai svarstydamas, kaip būtų geriau paaiškinti šį atsitikimą.

Visgi, nusprendė Fabijus, geriausia dabar būtų jam nesikišti. Bent jau tol, kol atslūgs Džulijaus paslaugumo banga ir jis iš čia išsinešdins.

– Bet ji greitai vėl viską prisimins, ar ne? – Džulijaus balse pasigirdo grasinanti intonacija.

Fabijui pasirodė, kad neurologas nuo Džulijaus žvilgsnio šiek tiek susigūžė.

– Juk ji yra mano pusbrolio sužadėtinė. Tarkim, ji viską pamiršo. Kas bus tada?

Gydytojas pradėjo tampyti smakrą taip, kad jo nosis atrodė tarsi saga tarp odos raukšlių.

– Taigi, reikalas toks: pacientei vadinamoji retrogradinė amnezija. Sergant šia liga, iš atminties negali iškilti joje saugomi vaizdiniai ir sąryšiai, užsifiksavę joje iki smegenų traumos.

Džulijus, spoksodamas į gydytoją, paklausė:

– Kodėl jūs taip darote?

– Ką?

– Kodėl taip tampote savo veidą? Tai juk nesveika, žmogau. Gal jūs irgi esate kada kritęs ant galvos?

Neurologas skubiai įsikišo abi rankas į chalato kišenes ir pažvelgė tokiu išdidžiu žvilgsniu, tarsi stovėtų priešais auditoriją, pilną neišmanėlių studentų. Tada kalbėjo toliau:

– Kalbant apie retrogradinę amneziją...

– Pasakiau, kad tai juk nesveika! – tyliai, bet grėsmingai tarė Džulijus.

Gydytojas metė žvilgsnį į savo laikrodį, tada pamojo pro šalį einančiai seselei. Ši sustojo ir atsivertė savo segtuvą:

– Daktare, viskas paruošta, – pasakė ji.

– Man metas eiti, – tarė Fabijui gydytojas, nė nepažvelgdamas į Džulijų. – Laukia skubi operacija. Apačioje, priėmimo skyriuje, sutvarkykite visus formalumus.

Dar nebaigęs sakinio, jis suplevėsavo chalato skvernais ir dingo už artimiausio kampo.

– Su juo dar teks pasišnekėti, – sumurmėjo Džulijus. – O gal manai, kad čia, vos ne pamišėlių skyriuje, visi gydytojai tokie?

– Tai neurologijos skyrius, – paaiškino Fabijus.

– Velniai griebtų, tai juk tas pats. Pažiūrėk į šitą dunduką, slampinėjantį su chalatu.

Džulijus metė reikšmingą žvilgsnį į vieną pacientą, kuris, dūlindamas palei sieną, linksėjo galva ir murmėjo kažką panašaus į *išmestas*.

Gal jis sakė ir *iškritęs* ar *išvestas* – to nebuvo galima tiksliai suprasti, nes vargšas vyrukas neturėjo dantų.

Pro šalį praėjo fizioterapeutas, vesdamasis kitą, smagiai sau kvatojantį, pacientą.

– Tai gali būti užkrečiama, – pasišlykštėjęs tarė Džulijus. – Tau reikėtų pasistengti kuo greičiau ištraukti iš čia savo aukselį.

Šaipydamasis jis nužvelgė pusbrolį beveik draugišku žvilgsniu:

– Beje, ji iš tikrųjų daili. Žinoma, nepalyginsi su Rafaela. Ji tikra grynakraujė moteris, tokios tu daugiau niekad neturėsi!

Fabijus sustojo priešais liftą ir paspaudė mygtuką. Leisdamasis žemyn, jis vylėsi, kad dabar Džulijus tikriausiai jau išeis. Tada Fabijus dar kelias minutes palauks, – saugiausia už išsikerojusių palmių vazonuose, – o tada ir pats pasipustys padus.

– Šiandien tau laiminga diena, – prašneko Džulijus. – Eisiu kartu su tavim į priėmimo skyrių.

– Visai nebūtina, tu jau ir taip daug kuo padėjai. Turiu omenyje, kad pagelbėjai ją čia atvežti.

– Juk kažkas turėjo palaikyti jos galvą. Kadangi ketini ją vesti, tai ji jau lyg ir priklauso mūsų giminei. Žinau, ką turiu daryti šeimos labui.

Fabijus tuo nė kiek neabejojo. Bet tai, ką jo pusbrolis suprato kaip pareigą šeimai, visiškai skyrėsi nuo to, kaip tai suprato visas likęs pasaulis.

– Pavardė? – paklausė priėmimo skyriuje dirbanti seselė.

– Santinis, – pasakė Džulijus. – Fabijus Santinis.

– Ar jūs esate pacientas?

– Ne, – tarė Džulijus rodydamas į Fabijų. – Tai jis pacientas. Tiksliau sakant, jo sužadėtinė Izabelė.

– Pavardė?

– Ar jūs neprigirdite? – atrėžė Džulijus. – Santinis!

Seselė, nelaukdama, kol Džulijus vėl užsiplieks, bedė į jį tušinuku, tardama:

– Sužadėtinės pavardė, ar aišku?

– Izabelė, – atsiduso Fabijus. – Izabelė van Helsing.

– Adresas?

– Na, pasakyk gi jai, – paragino jį Džulijus. – Juk Izabelė gyvena pas tave.

Fabijus turėjo nenoromis pripažinti, kad dabar jis neturėjo kitos išeities. Vėliau, kai pasišalins Džulijus, jis turės pakankamai laiko sutvarkyti visą šitą nesusipratimą.

– Apdrausta? – paklausė seselė.

Fabijus įbedė į ją akis. Seselė dėvėjo baltą chalatą ir svėrė apie penkiolika kilogramų daugiau. Rudomis, juokingai styrančiomis garbanomis ir akiniais su rožiniais rėmeliais ji jam priminė jo trečios klasės pasaulio pažinimo mokytoją, kuri taip pat nuolat klausinėdavo jo tokių dalykų, apie kuriuos jis nė kiek nenutuokė.

– Kur ji apsidraudusi sveikatą? – pakartojo klausimą pasaulio pažinimo mokytoja.

– Privačiai, – atsakė jis ekspromtu.

Jo tariamoji sužadėtinė, nešiojanti *tokį* žiedą ir avinti *tokius* batelius, galėjo būti tik privačiai apsidraudusi.

– Gerai, – tarė seselė, pasižymėdama tai savo užrašuose. – Kol kas tiek.

– Galėtume dar nueiti kur nors kartu išgerti, – kilniadvasiškai pasiūlė Džulijus, kai jiedu ėjo per automobilių aikštelę.

– Dėkui už pasiūlymą, bet geriau važiuosiu namo. Jau vėlu.

– Šiomis dienomis dar užsuksiu pas tave, – tarė Džulijus. – Mane, žinoma, domina, kaip seksis tavo mažajai sužadėtinei. Ir ar jūs esate laimingi...

Šie reikšmingai nuskambėję pusbrolio žodžiai tarsi pakibo ore, bet Fabijus ir taip gerai žinojo, ko Džulijus nepasakė, bet turėjo omenyje. *Galbūt tada paliksiu tave gyvą.*

Per savaitę skausmai aprimo, kol galiausiai ir visai liovėsi. Nepaisant to, Izabelė vis tiek nieko neprisiminė iš savo ankstesnio gyvenimo. Jis buvo tarsi išsitrynęs iš atminties. Aukštas, niūrus italas, kuris jai atsikvošėjus pasisakė esąs jos sužadėtinis, pasirodė trečiąją dieną ir pasiteiravo apie jos savijautą. Jis atsisėdo ant jos lovos ir įsižiūrėjo į ją. Ji, varstoma jo žvilgsnių, pasijuto nejaukiai ir klausė savęs, ar, vilkėdama ligoninės naktiniais marškiniais, neatrodo labai keistai. O gal jis spoksojo į didžiulį žaliai mėlyną gumbą jos kaktoje? Ji turėjo ir daugiau mėlynių, bet kitos bent jau buvo pasislėpusios po plaukais.

– Tikriausiai atrodau ne itin gražiai, ar ne? – paklausė Izabelė.

Fabijus nieko į tai neatsakė, tik susirūpinęs apsižvalgė po palatą.

Izabelė slapčiomis stebėjo jį. Ar jie jau seniai susižadėję? Koks jis žmogus apskritai? Pagalvojusi, kad yra susižadėjusi su kažkuo, ko visiškai nepažįsta, Izabelė pajuto per nugarą iš baimės perbėgantį šiurpulį. Baimė... Per šias dienas ji prie jos jau priprato. Gydytojas sakė, kad galbūt jos atmintis vėl sugrįš. Izabelei liko tik kabintis šios vilties ir tikėti tuo *galbūt*.

– Tu tikriausiai nieko neprisimeni, ar ne?

– Ne, prisimenu daug ką.

Atrodė, Fabijui palengvėjo, dėl to jai net pagailo, kad turės tuoj pat paneigti tai, ką pasakė. Ji parodė į televizorių, pritvirtintą ant sienos priešais jos lovą:

– Visą dieną žiūriu televizorių. Žiūriu viską iš eilės: sportą, politiką, filmus. Visa tai aš gerai žinau ir suprantu. Iš esmės atmintis sugrįžo. Deja, neatsimenu nieko iš savo asmeninio gyvenimo.

– Kaip gali taip būti? – suraukęs kaktą, paklausė Fabijus.

– Neįsivaizduoju, – atsakė ji, patraukusi pečiais. – Gydytojas paaiškino, kad, sergant tokio pobūdžio amnezija, labiausiai nukenčia autobiografinė atmintis. Tačiau jis minėjo, kad ji gali sugrįžti.

Įkvėpusi oro, Izabelė paklausė:

– Gal galėtum padaryti man mažą paslaugą?

– Kokią?

– Na, seselė man sakė, kad aš gyvenu pas tave. Gal galėtum atnešti kokius nors mano naktinius marškinius ir šiek tiek kosmetikos?

Izabelė pažiūrėjo į palatos kaimynę, kuri gulėjo pravira burna ir knarkė.

– Pažiūrėsiu, gal ką ir rasiu. Jeigu ne, nupirksiu.

Kiek padvejojęs, Fabijus tarė:

– Noriu tavęs kai ko paklausti.

– Klausk.

– Ar, tavo manymu, būtų labai blogai, jeigu mes nebūtume susižadėję?

Nurijusi seiles, Izabelė pajuto, kad ją vienu metu apėmė ir palengvėjimo, ir panikos jausmas. Viena vertus, jai palengvėjo, nes šis nepažįstamasis, kaip jos sužadėtinis, galėjo turėti jos atžvilgiu tam tikrų pretenzijų. Kita vertus, ją apėmė panika, nes, jam dingus iš jos gyvenimo, ji netektų vienintelės likusios atramos.

– Nežinau, – atsakė ji. – Ar mes pykomės?

– Tiesą sakant, taip, – tarė jis.

– Ar mes ketinome skirtis?

– Na... Taigi, regis, taip.

Nieko daugiau jis neįstengė pasakyti. Ji žiūrėjo, kaip jo ausys ryškiai paraudo. Fabijus atrodė toks nusiminęs, kad ji mielai būtų paglosčiusi jo galvą. Netikėtai pačiai sau, ji pasidavė šiam impulsui ir paglostė italo galvą. Jis vos krūptelėjo, tačiau nesipriešino. Ji juto jo švelnias, tamsias garbanas ir negalėjo atsispirti pagundai paliesti jo ausis.

Fabijus nusuko galvą į šalį, ir ji staigiai atitraukė ranką atgal, tarsi būtų nusideginusi.

– Atleisk man. Jeigu mes norėjome išsiskirti, aš tam neprieštarauju. Iš tikrųjų tai būtų visai logiška, nes aš tavęs visai nepažįstu, – tarė Iza-

belė ir kalbėjo toliau: – Tu tik man pasakyk, kur aš galiu eiti. Juk aš tikrai turiu šeimą – tėvus, brolį, seserį ar draugų.

Ji tai tikrai prisimins, Izabelė buvo sau prisiekusi. Sužadėtinį gal ir buvo galima užmiršti, bet tik ne tėvus. Gydytojas jai minėjo, kad tai yra visai įmanoma, bet ji juo netikėjo.

Ji tikrai prisimins ankstesnį savo gyvenimą.

Santechnikas nusibraukė nuo kaktos varvantį prakaitą:

– Man tikrai labai gaila.

– Tai šūdas, – išsprūdo Hariui.

– Pataikei kaip į dešimtuką, – tarė Nataša.

Ji išsitraukė palaidinukės kraštelį iš po sijono diržo ir užsispaudė juo nosį:

– Žmogau, čia dvokia!

Santechnikas peržengė klampią tekančią masę, besisunkiančią pro plytelių kraštus palei kanalizacijos vamzdį:

– Aš padariau viską, ką galėjau, bet ko neišeina sutaisyti, tai neišeina.

– Jei tai, ką sugebate geriausiai, yra šūdų klanas, tai jūsų profesinis lygis nėra labai aukštas, – tarė Nataša.

Santechnikas išsiviepė ir susižavėjęs nužvelgė jos rubensišką figūrą bei ryškiai raudonus plaukus:

– Mano darbe taip kartais nutinka.

– Lažinuosi, kad kai vakare nusiprausęs po dušu pasirodote žmonai, ji to nepastebi?

– Ak, aš jau penkeri metai esu išsiskyręs.

– Tikrai? Toks vyras kaip jūs? Neįtikėtina! Kokia moteris galėtų taip kvailai pasielgti?

Susikišęs rankas į kišenes Fabijus stovėjo prie restorano tualeto durų, giliai paskendęs niūriose mintyse. Jis troško, kad ši bala ir prakiurę vamzdžiai tebūtų vienintelės jo problemos. Tokiu atveju jis nueitų į bažnyčią ir uždegtų padėkos žvakutę.

Ką santechnikas, po galais, norėjo pasakyti? O sanitarinė dalis ir liks tokia?

– Taigi, – tarė Fabijus. – Regis, pataisyti vamzdžio neišeina, ar ne taip?

– Taip, tikra tiesa, – atsakė santechnikas, atsiklaupęs šalia klano. – Išimsiu vėl spiralę. Vamzdis ne užsikimšęs, o prakiuręs.

– Kitaip tariant, jūs siūlytumėte keisti sanitarinę įrangą?

– Siūlyčiau? – tarė santechnikas, suraukęs kaktą. – Žinoma, čia būtinai reikia naujų vamzdžių. Mano galva, šiam klozetui mažiausiai penkiasdešimt metų. Jeigu paklaustumėte, pasakyčiau, kad čia bus kokie keli milijonai žmonių kakoję.

– Dvare kadaise veikė kavinė, – pasakė Fabijus.

Santechnikas nužvelgė apsinešusius veidrodžius ir surūdijusią armatūrą prie prieštvaninių kriauklių.

– Seniai tai buvo.

– Daugiau nei prieš penkiasdešimt metų, – atsakė Fabijus.

– Pats laikas viską atnaujinti.

– Garbės žodis! – pritarė Nataša.

Ji kiek pasisuko, kad santechnikas galėtų geriau ją apžiūrėti. Jis mielai pasinaudojo šia galimybe ir išmetė iš rankų atsuktuvą.

Fabijus mintyse apskaičiavo, kiek kainuotų visiškai naujas svečių tualetas, įskaitant ir tam reikalingus naujus vamzdžius. Galiausiai nutarė, kad tai ne taip jau ir svarbu. Jis jau vis tiek beveik neturėjo grynų pinigų. Atskaičiavęs dar tariamą skolą Džulijui, jis pasijuto tokiame minuse, kad netgi bankrotui neužtektų pinigų.

– Geriausia būtų, jeigu pradėtumėte darbą jau rytoj, – tarė jis santechnikui.

– Tai brangiai kainuos, – įsiterpė Haris, stovėdamas šalia Fabijaus.

Tuo metu Nataša išlydėjo santechniką.

– *Žinau*, kad brangiai kainuos. Bet jeigu noriu atidaryti restoraną numatytu laiku, neturiu kito pasirinkimo. Kas būtų, jeigu atsakytumėme jau užsiregistravusiems svečiams?

– Negerai būtų, – sutiko paniuręs Haris. – Galbūt man nereikėjo taip visko retušuoti restorano interneto svetainėje, o lankstinuke tiek visko siūlyti.

– Per vėlu. Dabar telieka kuo greičiau padaryti taip, kad dvaras taptų kuo panašesnis į jo atvaizdą interneto svetainėje.

Fabijus susimąstęs žvelgė į koridorių, vedantį nuo svečių tualeto iki jiems skirtų patalpų pagrindinėje namo dalyje.

– Man susidarė įspūdis, kad galbūt santechnikas mums padarys nuolaidą. Kai jis viršuje įrengė vonios kambarius, nuolaidų nesuteikė.

– Dėkok Natašai, jos laimingai rankai. Jos dėka mes gauname nuolaidų. Manau, neilgai truks, kol santechnikas pakvies ją į kiną. Kvaila tai, kad praėjusią savaitę ji jau buvo kine su stogdengiu, o prieš tai – ir su dailide. Kada nors Nataša susipainios tarp jų visų, o tada jie pareikalaus susimokėti iš karto.

Hario nosis vis dar buvo paraudusi, nors peršalimas jau beveik praėjęs. Jis vėl galėjo iš visų jėgų dirbti virtuvėje ir ruoštis svarbiausiai užduočiai prieš restorano atidarymą – pasirūpinti vyno rūsio atsargomis.

– Atrodai prislėgtas, – tarė Haris.

– Yra priežasčių, dėl ko taip atrodau.

– Ar tai nėra kartais susiję su tuo reikalu?

Tas reikalas – tai buvo Izabelės van Helsing sinonimas. Fabijus nesivargino atsakyti. Ir taip buvo akivaizdu, kad tai buvo susiję su *tuo reikalu.*

Prieš kelias dienas iš ligoninės atėjo pirmoji solidi sąskaita. Apskaičiavus visą galimą sąskaitą už Izabelės gydymą – ji jau dvi savaites gulėjo klinikos neurologijos skyriuje, – susidarytų suma, kurios pakaktų visai sutvarkyti ir apsodinti dvaro prieigas.

Šį rytą paskambino ligoninės administratorė ir pasakė:

– Jau galite pasiimti savo draugę namo. Toliau ji bus gydoma ambulatoriškai.

Kitais žodžiais tariant, praradusieji atmintį visai neprivalo be reikalo užimti vietą ligoninėje.

Lyg viso to dar būtų maža, beveik kas antrą dieną pasirodydavo Džulijus. Jam knietėjo sekti įvykių eigą. Kiekvieną kartą pusbrolio balsas skambėjo vis grėsmingiau ir grėsmingiau.

Fabijus atsisuko į Harį ir paklausė:

– Ar radai ką nors?

– Padariau viską, ką galėjau, seni. Arba tokia moteris neegzistuoja, arba tai jos pseudonimas, kurio kiti žmonės nežino, – apgailestaudamas atsakė Haris.

Fabijus ir pats ieškojo šio vardo nuorodų internete, bet nieko nerado. Peržiūrėjo visas internetines telefonų knygas – jokių rezultatų. Nieko nepešė ir paieškos programose. Nurodžius *van Helsing*, pasirodydavo daugiau, negu du su puse milijono nuorodų. Daugybė jų buvo susijusios su bendravardžiu vampyrų medžiotoju. Jis rado daug iš tikrųjų egzistuojančių van Helsingų, tačiau nė viena nuoroda, regis, nebuvo susijusi su Izabele.

Be jos sužadėtinio ir draugės vardų, jis daugiau nieko apie juos nežinojo. Tik tiek, kad abu buvo meilužiai ir abu, kaip ir Izabelė, buvo nevietiniai. *Nevietiniai* reiškė, kad jie galėjo atvažiuoti iš artimiausio miesto arba iš kokio nors užkampio, esančio kitame šalies gale.

Jis taip pat peržiūrėjo dingusiųjų sąrašus, tačiau merginos tokiu vardu neaptiko. Jeigu merginos kas nors ir pasigedo, tai pažįstami apie jos dingimą nepranešė. Izabelės sužadėtinis ir draugė turbūt ieškojo jos Sylto saloje ar kur kitur, – jeigu apskritai ieškojo. Regis, sužadėtinis jau ne itin troško vestuvių. Gali būti, kad Erikas su Dafne jau seniai susitarė palikti Izabelę „ant ledo“.

Fabijus tądien rado jos rankinuką ant laiptų už slaptųjų durų, tačiau tame juokingai mažame rankinuke nebūtų tilpusi net piniginė. Jame nebuvo nei vairuotojo pažymėjimo, nei jokio kito asmens dokumento,

jokių kreditinių kortelių. Rankinuke tebuvo namų raktas, prikabintas prie brangaus sidabrinio pakabuko, ir pudros dėžutė. Pakabukas buvo „I“, pirmosios jos vardo raidės, formos. Tai buvo pats asmeniškiausias daiktas. Pudrinė buvo nežmoniškai brangi – taip jam bent jau sakė Nataša. Pasak jos, šios firmos pudros dėžutė kainavo tiek pat, kiek penkiasdešimt nebrangių pudrinių. Natašos manymu, nieko keisto, kad Izabelės tipo moterys vaikšto be piniginės. Esą jos įpratusios važinėti su savo palydovu ir naudotis jo auksine kortele.

– Na ir įklimpęs esi, seni.

Haris žvelgė Fabijui per petį tualeto link. Grįžus santechnikui, dvokas nė kiek nesumažėjo. Smirdėjo tarsi iš atviros srutų duobės.

– Kaip manai, kas blogiau: ar šis tualeto reikalas, ar tas *kitas*?

– Klausi rimtai?

Haris metė iš šono žvilgsnį:

– Hm, manau, turi rimtų problemų. Turiu omeny ne tualetą.

Taip pat manė ir Fabijus, po pietų pagaliau prisivertęs nuvažiuoti į ligoninę. Jam reikėjo su ja pasikalbėti, būtinai reikėjo. Nebuvo jokios prasmės kaip stručiui slėpti galvą smėlyje. Jis privalėjo su ja pasikalbėti.

Prie skyriaus įėjimo durų jis susitiko vyriausiąjį gydytoją.

– O, mūsų amnezijos sužadėtinis, – tarė neurologas pasisveikindamas.

– Gerai, kad apie tai prakalbote, aš jau seniai norėjau...

– Terapijos metu ji man užsiminė, kad jūs ketinate išsiskirti, – nu-

traukė gydytojas. – Mano manymu, šiomis aplinkybėmis tai būtų negerai. Gali atsitikti taip, kad visa iki šiol pasiekta gydymo pažanga nueis šuniui ant uodegos.

Gydytojas čiupo sau už veido, tempdamas skruosto odą dešinės ausies link:

– Ar žinote, kad kartais tereikia patirti sunkų stresą, kad žmogų ištiktų spontaniška amnezija? Tam nebūtina ir kūno trauma.

– Ė... Bet šiuo atveju kūno trauma buvo, ar ne?

Gydytojas nužvelgė Fabijų tarsi kokį dvigalvį padarą:

– Kūno žaizdos užgijo, bet psichinių pasekmių mes negalime numatyti. Jūsų sužadėtinės psichinė pusiausvyra gana trapi, jos dvasinė būsena tik iš dalies stabili. Mano manymu, gydymą reikia tęsti. Todėl būtinai reikia vengti bet kokių galimų streso faktorių. Tarkim, išsiskyrimas būtų nepaprastai stiprus stresorius.

Fabijus nurijo seilę, karštligiškai ieškodamas argumentų, kodėl jų išsiskyrimas visai nebūtų joks išsiskyrimas, bet jam niekaip neatėjo į galvą tinkami žodžiai. Ką gi jis galėjo pasakyti? *Beje, aš visai nesu ir niekada nebuvau su Izabele susižadėjęs. Atvežęs ją ligoninėn, aš taip pasakiau, nes kartu su manim atvykęs pusbrolis be galo man pavyduliauja. Be to, jis visada nešiojasi kišenėje trisdešimt aštunto kalibro pistoletą. Užtaisytą, suprantate?*

Taip, savaime aišku, kad tai nesunkiai suprastų bet koks nervų gydytojas, nežinantis realios padėties.

– Tikiuosi, jūs esate tokios pačios nuomonės, – tarė gydytojas, sugriebęs raukšlę kaktoje ir stumdamas ją plaukų link. – Pacientė man

sakė, kad jūs apie šį įvykį niekam kitam nepranešėte. Trumpai drūtai, šiuo metu apie išsiskyrimą negali būti nė kalbos.

Jis davė savo veidui ramybę ir pasižiūrėjo į laikrodį:

– Turiu skubėti į vizitaciją. Jeigu prieš tai dar norite su ja pasikalbėti...

„Geriau ne", – pagalvojo Fabijus, sekdamas paskui gydytoją, paslaugiai atvėrusį jam duris į Izabelės palatą.

Pasisukęs į Fabijų, neurologas įsikišo mažąjį pirštą į ausį, tardamas:

– Nepamirškite – jokių stresų.

Pažvelgęs į Izabelę, žvaliai pridūrė:

– Atėjo mielas svečias!

Sučiupęs Fabijų už rankos, gydytojas pastūmė jį į priekį.

Sėdėdama lovoje Izabelė pakėlė akis nuo žurnalo.

– Čia tai bent, – Fabijui įėjus į palatą, džiugiu balsu tarė ji. – Pažįstamas veidas!

Išvydęs iš laimės nušvitusias Izabelės akis, Fabijus panoro skradžiai žemės prasmegti. Jis pasijuto tarsi didžiausias niekšas pasaulyje. Pamėgino pasitaisyti, atsakydamas į jos šypseną, bet tuoj pat pajuto, koks jo šypsnys dirbtinis.

Regis, Izabelė nieko nepastebėjo:

– Pagaliau atėjai! – susijaudinusi sušuko ji. – Visą laiką laukiau, kol tu ateisi!

– Ak, – teištarė apstulbęs Fabijus.

– Taip, laukiau, kol atneši man naktinius marškinius. Viena seselė atnešė marškinius. Maniau, kad neturi laiko ar pamiršai tai.

– Ė... deja, taip, – tarė jis, jausdamasis nejaukiai.

– Skambinau tau, tačiau prie telefono vis prieidavo toks Haris. Jis sakė, kad esi labai užsiėmęs – renovuoji seną dvarą, kuriame ketini atidaryti restoraną. Tiesa?

– Taip, – atsakė Fabijus atsidusęs, kad šį kartą nereikia meluoti. – Taip, dvaras išties senas! Tačiau darbai pamažu stumiasi į priekį!

– Ar aš gyvenau ten kartu su tavim?

– Ėh... Taigi... teisybės dėlei reikia pasakyti...

Fabijus nutilo ir susimąstė, kas būtų, jeigu jis staiga pasakytų gryną teisybę. Ar dėl to Izabelė netektų galimybės susigrąžinti atmintį? Apie tai gydytojas neprasitarė. Tačiau jis leido aiškiai suprasti, kad jokiu būdu negalima jos jaudinti.

Fabijus nusigando, pastebėjęs, kad merginos veidas apsiniaukė.

– Aš jau nebegyvenau kartu su tavim, ar ne? – tyliu balsu paklausė Izabelė. – Tas Haris man tai pasakė.

– Ką jis tau pasakė?

– Aš paklausiau Hario, ar gyvenu pas tave, o jis atsakė: „Ne visiškai“.

– Ė... tikrai?

– Ar taip yra iš tiesų? Turiu omeny, ar mes jau buvome išsiskyrę ir aš jau buvau išsikėlusi iš tavo namų?

Fabijus nusigręžė ir įsistebeilijo į gretimą lovą. Ji buvo tuščia; tikriausiai senąją moterį perkėlė kur nors kitur arba išrašė iš klinikos.

– Na, taip... taip sakant.

– O kur?

– Nežinau.

Fabijus visai sutriko, merginos akyse išvydęs besitvenkiančias ašaras.

– Tada aš daugiau neturiu namų, – sušnibždėjo ji.

– Ne, visai ne! – sušuko jis. – Tu, žinoma, visada laukiama mano namuose...

Fabijus nutilo, apimtas ūmaus noro spirti pačiam sau į užpakalį. Ką, po galais, jis čia veikė? Jo viduje grūmėsi prieštaringi jausmai. Fabijus negalėjo suprasti, ko jis labiau norėjo: ar sprukti iš čia kuo greičiau, ar paguosti ją. Trumpai pagalvojęs, jis nusprendė sprukti, tačiau nuo to jam nepasidarė lengviau. Be to, suprato, kad jis to nepajėgtų padaryti. Jis negalėjo nei atsikelti ir išeiti, nei apkabinti Izabelės, paglostyti jos rankos, nei kaip kitaip reaguoti. Jis tik sėdėjo greta, spoksodamas kažkur pro šalį, nedrįsdamas pažvelgti jai į akis, juo labiau pasakyti jai visą tiesą. O Izabelė sėdėjo lovoje ir atrodė tokia sutrikusi, tokia verta gailesčio, tarsi maža, kažkieno miške palikta mergaitė.

Fabijus pats sau atrodė kaip koks monstras. Kuo ilgiau jis sėdėjo šalia jos lovos, tuo blogiau jautėsi.

Sėdėdamas ant kėdės, jis neramiai pasimuistė, galvodamas, ką pasakyti. Jo galvoje buvo tuštuma.

– Galėčiau grįžti pas tėvus, – tyliai tarė Izabelė. – Arba pas senelę.

– Pas senelę? Ar tu turi senelę?

– Visi žmonės turi bent jau dvi seneles, – kandžiai atsakė mergina.

– Ar ji dar gyva?

– Jeigu tai žinočiau, seniai būčiau pas ją! – užriko ji. – Arba pas savo brolį ar seserį!

– Tu turi brolį ir seserį? – paklausė Fabijus vilties kupinu balsu.

– Iš kur galiu žinoti? – supykusi atšovė Izabelė ir nutilo. – O gal turiu?

– Aš nežinau.

Mergina įsispoksojo į Fabijų:

– Mes esame susižadėję, o tu nežinai, ar aš turiu brolių ir seserų?

Fabijus karštligiškai mąstė, ką atsakyti, kad nesukeltų jai streso.

– Kai mes susipažinome, tu man beveik nieko nepasakojai apie save, – paskubomis, sulaikęs kvėpavimą, ėmė improvizuoti Fabijus. – Aš praktiškai nieko nežinau apie tavo asmeninį gyvenimą.

– Tu sakai, kad aš nenorėjau kalbėti apie savo gyvenimą, kai mes susitikome?

Jis linktelėjo galva ir pamažu iškvėpė.

Izabelę apėmė drebulys:

– Mano praeitis tikriausiai labai šiurpi!

– Taip, visko gali būti, – atsakė jis nesavu balsu.

– Bet tu vis tiek iš karto įsimylėjai, nors nieko apie mane ir nežinojai?

– Na... ne iš karto, – tarė jis, gūžtelėjęs pečiais.

Izabelė nuraudo, tada įkvėpusi oro kalbėjo toliau:

– Suprantu. O mūsų išsiskyrimas – ar mes jau buvome išsiskyrę galutinai, ar norėjome tik laikinai pagyventi atskirai?

Netikėtai atsivėrė durys ir į palatą tarsi burlaivis įplaukė vyriausiasis gydytojas, pirštu rakinėdamasis dešinę akį. Paskui jį sekė baltais chalatais apsirengę gydytojai asistentai ir seselės.

– Tuomet aš jau eisiu, – tarė Fabijus, sukdamas vingį aplink chalatuotus gydytojus, kaip kiškis, sprukdamas nuo pavojaus.

– Palaukite už durų, netrukus galėsite pasiimti savo sužadėtinę namo! – jam pavymui sušuko vyriausiasis gydytojas.

Fabijus užtrenkė paskui save duris, apsimetęs, kad neišgirdo šių gydytojo žodžių. *Pagaliau* jis galėjo dingti iš čia.

Jaunasis gydytojas, vardu Tobijas Mocartas, įėjęs į palatą, nedrąsiai šyptelėjo Izabelei. Prieš tai, vizitacijos metu, jis taip pat buvo užėjęs į jos palatą. Izabelė jau seniai pastebėjo, kad jaunasis gydytojas joje matė kur kas daugiau nei įdomų medicinos atvejį. Jis naudojosi bet kokia proga užeiti pas ją ir pasiteirauti, kaip ji laikosi.

Jos paprašytas gydytojas parūpino jai specialios literatūros apie amneziją ir pasiūlė kreiptis į jį bet kokiu rūpimu klausimu. Jau pirmąją savaitę jis davė Izabelei savo asmeninio telefono numerį.

– Jeigu iškils skubus reikalas, skambinkite man. Skambinkite, jeigu ir ne kaip jausitės.

Izabelė iki šiol jaunajam gydytojui neskambino, nors visas dabartinis jos gyvenimas buvo skubus, tiesiog neatidėliotinas reikalas. Būtent todėl ji ir negalėjo jaustis gerai.

Dar nežinodama gydytojo vardo Izabelė paklausė jo, ar tik jis ne Volfgangas. Tai buvo vienas pirmųjų klausimų, kuriuos ji uždavė, atsipeikėjusi ligoninėje. Šis klausimas jai spontaniškai šovė į galvą, pamačius ant jo chalato kišenės lentelę su užrašu *Dr. Mocartas*.

Jis šypsodamasis papurtė galvą. Izabelei tarsi akmuo nuo krūtinės nusirito. Ji pajuto, kaip akyse susitvenkė ašaros. Ji susigraudino ne dėl to, kad jo vardas buvo Tobijas, kaip jis jai vėliau pasakė. Ji nudžiugo, supratusi, kad prisiminė žymųjį kompozitorių Volfgangą Amadėjų Mocartą. Užmerkusi akis ir susikaupusi, ji netgi galėjo mintyse išgirsti jo sukurtą muziką. „Stebuklingąją fleitą". „Figaro". Ir galiausiai jo koncertus pianinui ir violončelei. Izabelė suprato, kad jai patinka Mocartas. Galvodama apie šį kompozitorių, ji pajuto, kaip juda jos pirštai. Jai pasidarė aišku, kad ji moka skambinti pianinu.

Tokiu būdu, įsiklausydama į save, ji sugebėjo daug ką prisiminti. Sugrįžo beveik visa jos atmintis.

Ligoninėje Izabelė lankėsi fizioterapijos centre, kuriame buvo ir mažas baseinas. Iš pradžių nedrąsiai, paskui vis ryžtingiau ji yrėsi nuo vieno baseino krašto iki kito ir atgal, kol galiausiai tarsi strėlė perplaukė krauliu visą baseiną. Fizioterapeutė susižavėjusi juokėsi ir klausė merginos, ar praeitame gyvenime ji nebuvo delfinas.

Po tokios stačiokiškos replikos Izabelė norėjo pasislėpti baseino dugne ir daugiau neiškilti. Kas iš to, kad ji žinojo mokanti plaukti ir skambinti pianinu, jeigu nenutuokė, kur ir pas ką visa tai išmoko?

Mergina lengvai atsiminė viešojo gyvenimo realijas ir žymius žmones. Tai lengvai išplaukė iš atminties archyvų, vos tik pasižiūrėdavo televizorių ir pasklaidydavo žurnalus, kurių jai kasdien atnešdavo seselės. Ji prisiminė ir kino žvaigždes, ir roko muzikantus, ir politikus. Veik iš karto Izabelė instinktyviai pajusdavo, kurie iš jų jai patiko, o kurių negalėjo pakęsti. Ji prisiminė filmus, pažinojo juose vaidinančius

aktorius, galėjo niūniuoti per radiją ar televizijos muzikos kanalus išgirstas dainas. Užuodusi seselių kvepalus ir dezodorantus, ji prisimindavo, kuriuos kvapus ji mėgo, o kurie jai buvo nemalonūs. Ji juto, kad jos kvapo tarp jų nebuvo.

Suknelė, kuria ji, atvežta į ligoninę, vilkėjo, buvo pasiūta japonų dizainerio. Jos etikečių užrašai buvo anglų kalba, taigi tikriausiai ji suknelę pirko užsienyje. Pamačiusi savo batelius, iš karto suprato, kad jie *Manolo Blahniko* firmos. Jos avalynę ji mėgo labiausiai. Apatiniai drabužiai buvo *Victoria's Secret*, žinomiausio amerikiečių apatinių drabužių kūrėjo.

Regis, Izabelė nebuvo pamiršusi savo pomėgių. Ji nemėgo kiaulienos, tačiau mielai valgė žuvį. Nepaisant amnezijos, per trumpą laiką merginai paaiškėjo, kad ligoninės maistas toks pasigailėtinas ir prastas, kad, tik spaudžiama graužiančio alkio, ji prisiversdavo suvalgyti bent jau šį bei tą.

Žurnaluose ji skaitė straipsnius, pasakojančius apie brangų vyną, aukštąją virtuvę ir įžymius virėjus. Jos beveik nestebino, kad straipsniuose minimi terminai jai buvo pažįstami. Jos suknelė buvo tokia pat brangi, kaip ir bateliai, taigi pasiturimas gyvenimas jai buvo nesvetimas. Galiausiai ji juk mūvėjo žiedą, įspūdingą tiek savo brangakmenio dydžiu, tiek grynumu.

Taigi iš drabužių ir žiedo ji galėjo padaryti kai kurias išvadas apie savo ligšiolinį gyvenimą. Ji turėjo gerą skonį ir pinigų. Tad vis dėlto jos praeitis gal ir nebuvo tokia jau bloga.

Tačiau, kodėl tada ji nekalbėjo apie praeitį su šiuo italu?

Izabelei vis dar sunkiai sekėsi įsivaizduoti šį vyrą kaip savo sužadėtinį. Jau vien todėl ji taip delsė užmegzti su juo artimesnį ryšį. Bet ką daugiau ji galėjo daryti? Jeigu norėjo sužinoti daugiau apie savo gyvenimą iki nelaimingo atsitikimo, tai, be jokių abejonių, jis buvo vienintelis kompetentingas pašnekovas. Vyriausioji seselė pasiteiravo ligoninės priėmimo skyriuje jos sužadėtinio adreso ir telefono numerio. Nepavykus susisiekti su Fabijumi, merginai iš pradžių palengvėjo, bet po to ji sunerimo. Ji gerai žinojo, kad neliks ligoninėje amžinai. Kuo greičiau ji grįžtų į tą seną dvarą, tuo daugiau turėtų šansų prisiminti praeitį. Juk tame dvare ji neteko savo praeities.

– Kamuoja niūrios mintys? – paklausė daktaras Mocartas.

– Kas gi daugiau? – atsakė Izabelė. – Kaip jaustumėtės jūs, jeigu vieną dieną pabustumėte, neturėdami žalio supratimo, kas esate? Jeigu neatpažintumėte savęs veidrodyje?

Gydytojas patraukė pečiais:

– Aš bent jau pasakyčiau: – Ei, kas gi yra šita puikiai atrodanti mergina!

Izabelė nusijuokė:

– Taip, turiu pripažinti, kad bent jau šiuo požiūriu man pasisekė. Juk galėjau atsibusti ir būdama kokių septyniasdešimties ar aštuoniasdešimties metų bedantė bobulė. Tai būtų tikrai kiaulystė.

Izabelė žinojo, kad yra graži. Kažkokiu nesuprantamu būdu ji tai pajuto net prieš tai, kai paprašė seselės atnešti jai veidrodėlį. Bet kas iš to, jeigu ji pati sau atrodė tokia nepažįstama, kad, regis, jos veidas

būtų tikęs ir bet kuriai manekenei iš žurnalo? Kas iš to, kad ji patiko kitiems, o sau pačiai buvo tokia svetima?

– Norėčiau pakalbėti apie jūsų sužadėtinį, – pasakė gydytojas.

Mergina pakėlė ranką, neleisdama jam kalbėti toliau:

– Žinau, ką norite pasakyti: jis vėl išėjo.

– Tiesą sakant, jis jau turėtų jus pasiimti.

– Kiek žinau, prieš šį nelaimingą atsitikimą mes ketinome išsiskirti. Manau, būtent todėl jis taip blaškosi, – tarė Izabelė, suraukusi kaktą. – Atvirai kalbant, aš jaučiuosi taip pat. Man darosi baisoka pagalvojus, kad turėsiu pasitikėti žmogumi, apie kurį žinau mažiau, negu apie jus.

– Manimi jūs galite tikrai pasikliauti. Apie mane bent jau žinote, kad esu trumparegis, persidirbęs ir įkyrus.

Izabelė nusijuokė:

– Jūs visai malonus! Ir neturite nė vieno tiko!

Gydytojas išsišiepė:

– Turite omenyje, aš netampau savo ausų ir negręžiu pirštais veide skylių?

– Panašiai.

Gydytojas atsisėdo ant jos lovos krašto:

– Atsižvelgdamas į jūsų ypatingą padėtį, norėčiau jums kai ką pasiūlyti. Mūsų klinika remia kelias socialiai remtinas bendruomenes. Ten gyvena žmonės, kurie... na, kurie yra šiek tiek protiškai nuskriausti.

Izabelė sustingo:

– Manote, man reikėtų ten apsigyventi?

– Ne, aš taip nemanau. Jūs galite gyventi, kur jums patinka. Niekas negali jūsų priversti apsigyventi ten, kur, jūsų manymu, jums netinkama vieta ar kur nieko nepažįstate.

Izabelė atsidususi tarė:

– Aš netgi pati savęs nepažįstu. Jei ir galėčiau kur nors pasijusti saugiai, tai tik gyvendama su žmonėmis, kurie bent jau *mane* pažįsta ir kuriems aš patinku.

Trumpai pagalvojusi, ji pridūrė:

– Taip bent tikiuosi.

– Tokia mergina kaip jūs? Kam gi jūs galėtumėte *nepatikti!*

– Nežinau, – vangiai atsakė Izabelė ir tuo pačiu metu išsigando, pajutusi neaiškų ir nemalonų jausmą. Mergina numanė, kad tikrai esama žmonių, negalinčių jos pakęsti. Bet iš kur staiga išplaukė šis jausmas, ji nesugebėjo suprasti. Ji pamėgino sutelkti dėmesį ir pasekti šio jausmo ištakas, galbūt galinčias nuvesti ją į jos praeitį. Bet, kad ir kaip stengėsi, šis jausmas netrukus išsisklaidė jos atminties labirinto tamsoje.

Daktaras Mocartas atsistojo ir pasuko durų link:

– Jeigu jums manęs prireiks...

– Tada aš jums paskambinsiu, – pabaigė Izabelė jo mintį. Gydytojas visada išeidavo, taip atsisveikinęs.

Vos tik jis dingo iš akių, pasirodė naujas svečias:

– Štai ir mes, tavo geri draugai! – nuo durų suskambėjo bičiuliškas balsas.

Išgirdusi itališką akcentą, Izabelė pajuto smarkiau plakančią širdį, tačiau, išvydusi svečią, ji nusiramino. Iš pradžių jai pasirodė, kad šį

vyrą ji pažinojo. Tarsi tai būtų žmogus iš jos praeities. Galbūt dabar ji ims pamažu viską prisiminti!?

Bet jau kitą akimirką ji suprato apsirikusi. Ji *buvo* mačiusi šį vyrą – bet tik po nelaimingo atsitikimo.

– Sveiki, – ištarė ji paniurusiu balsu, žvelgdama į atėjusį svečią.

Jo plaukai buvo sutepti plaukų želė, o pagal užsakymą siūtas kostiumas negalėjo paslėpti lengvo antsvorio. Moteris, įėjusi paskui vyrą į palatą, buvo beveik puse galvos aukštesnė už jį. Jos rudos garbanos buvo pakarpytos. Moteris buvo be galo graži. Akimirką Izabelei pasirodė, kad pažįsta ir šią moterį, tačiau netrukus suprato, kad ji labai panaši į Džiną Lolobridžidą, vaidinusią „Paryžiaus katedroje". Ne tik dėl plataus, siūbuojančio sijono ir palaidinukės su itin didele ir plačia iškirpte, bet ir dėl tokios pačios šypsenos ir tamsių akių ilgomis blakstienomis.

Tas tipas, su kuriuo ji atėjo, tikrai panėšėjo į kuprių iš to filmo. Bent jau buvo panašaus ūgio, tik trūko kupros.

– Kuo jis buvo vardu? – sumurmėjo Izabelė, suirzusi, kad negali iš karto prisiminti.

– Džulijus Kaprinis, – atsakė vyrukas.

– Ne, Kvazimodas, – paprieštaravo Izabelė, galiausiai atsiminusi vardą. – Juk žinote, jį vaidino Entonis Kvinas.

Džulijus sustojo vidury kambario:

– Minutėlę, aš mačiau šį filmą. Ar tai įžeidimas?

Moteris prapleveno pro jį ir sustojo prie Izabelės lovos:

– Nekreipkite į jį dėmesio. Žinau, kad esu panaši į Lolo jaunystėje.

Jis visada padaro klaidingą išvadą, kai kitiems žmonėms primenu „Paryžiaus katedros“ Esmeraldą.

Tai tarusi, ji padavė Izabelei ranką.

– Labai gaila, bet praradau atmintį, – mandagiai atsakė Izabelė. – Jeigu ir pažinojau jus anksčiau, tai, deja, neprisimenu.

– Mes nepažįstamos. Todėl ir atėjau kartu su Džulijumi, kad tai pakeisčiau, – tarė ji, nusišypsojusi sniego baltumo dantimis. – Mano vardas Rafaela.

Nužvelgusi Izabelę smalsiu žvilgsniu, ji kalbėjo toliau:

– Iš tikrųjų ji visai ne jo skonio. Šviesiaplaukė, maža, išblyškusi ir tokia sulysusi, kad, atrodo, vėjas nupūstų.

– Dėkui už gėles, – atsakė Izabelė.

– Mes jus parvešime namo, – tarė Džulijus. – Pas jūsų sužadėtinį.

Trumpai pagalvojęs, jis pridūrė:

– Mes galime sakyti vienas kitam „tu“. Fabijus – mano pusbrolis. Jūs abu esate susižadėję, taigi mes jau beveik giminės.

– Tiesą sakant, jau nemanau, kad esame sužadėtiniai. Mes ketinome išsiskirti.

– Išsiskirti? – suriko Džulijus, išsipūsdamas tartum dumplės. – Šitas subingalvis man nieko apie tai nepasakojo!

Išmuštas nesveiko raudonio Džulijus įsistebeilijo į Izabelę skvarbiu žvilgsniu:

– Kodėl?

– Nenutuokiu. Galbūt todėl, kad tai yra asmeninis reikalas. Paprastai tokie dalykai bet kam ir bet kur nepasakojami.

– Man atrodo, Džulijui įdomu ne tai, kodėl Fabijus jam nieko apie tai nesakė. Jis norėtų sužinoti, kodėl jūs norėjote išsiskirti, – įsiterpė Rafaela.

– Manau, kad tai taip pat – asmeninis reikalas. Be to, aš to ir nežinau. Juk man amnezija.

Kurį laiką Džulijus stovėjo sutrikęs, bet netrukus jis nusiviepė:

– Tada gerai. Jūs abu vėl pradėsite viską iš pradžių. Nuo nulio, kaip sakoma.

Džulijus prapliupo juoktis:

– Argi ne puiku? Viską pradėti nuo nulio! Nuo *nulio!* – subaubė Džulijus, tarsi bandytų paaiškinti šį pokštą kvaištelėjusių neprigirdinčiųjų būriui.

Džulijui žvengiant, Rafaela taip pat ėmė kikenti. Regis, šis sąmojis sukėlė abiem daug gardaus juoko.

– Na, pakaks, – tarė Izabelė, kuriai įgriso abiejų kvatojimas. – Kuo dar galėčiau jums padėti, be to, kad prajuokinau jus?

– Na, manau, tai savaime aišku.

Džulijus nustojo žvengti ir nusibraukė nuo akių juoko ašaras:

– Kelkis ir susidėk savo daiktus. Tada važiuosime. Namo.

Namai? Ar tai tikrai buvo jos namai? Izabelė, sėdėdama ant prabangaus Džulijaus limuzino galinės sėdynės, nužvelgė senąjį dvarą taip, tarsi, jai priėjus arčiau, jis imtų kandžiotis.

Dvaras atrodė lyg filmo dekoracija, tik, deja, ne kokio serialo, vaizduojančio kilmingų dvarininkų gyvenimą, o greičiau siaubo filmo.

Už dvaro netgi buvo matyti gynybinės sienos liekanos. Viename jos gale stovėjo bokštas – apiręs, kaip ir pati gynybinė siena – su aptrupėjusiomis langų ertmėmis ir įgriuvusiomis šoninėmis sienomis. Pagrindinis dvaro pastatas, smailomis viršūnėmis erkeriais ir šoniniais bokšteliais puoštas, regis, buvo geriau išsilaikęs. Tačiau jo langai ir stogas buvo mažiausiai dviejų šimtų metų senumo.

Prie mūro sienų kerojo sausmedžiai, o laukinės vynuogės, vaizdingai apaugusios priekinį dvaro fasadą, nuo pašalinių akių tikriausiai slėpė tai, kas blogiausia.

– Taip, – nutęsė Rafaela, sėdėdama šalia Džulijaus, rankomis prisidengusi nuo saulės akis. – Girdėjau, kad dvaras gana apleistas, bet kad būtų taip blogai... Dvaras ne itin panašus į senąjį „Juodąjį ėriuką“. Na, jis ir turi čia darbelio!

– „Juodasis ėriukas“? – paklausė Izabelė. – Pavadinimas man kažkur girdėtas.

– Toks buvo jo ankstesnio restorano pavadinimas, – paaiškino Rafaela. – Tuomet aš dar buvau kartu su juo.

– Nenoriu, kad apie tai kalbėtum, – tarė Džulijus, staigiai stabdydamas automobilį. – Privalai pamiršti savo praeitį! Imk pavyzdį iš Izabelės! Tiesiog pamiršk jį!

Džulijus pažvelgė į Rafaelą įsiūčio perkreiptu veidu, o ji tik smagiai nusijuokė ir, plekšnodama jam per skruostą, tarė:

– Tu toks mielas, kai pyksti!

Izabelei Džulijus visai neatrodė mielas, priešingai, jis jai atrodė bjaurus, tiesiog nepakenčiamas. Nuo to laiko, kai susipažino su šia porele, ji vis svarstė, kas gi čia iš tikrųjų tarp jų vyksta.

Izabelė išlipo iš automobilio, nors vidinis jausmas ir sakė jai likti sėdėti. Kurį laikė ji svarstė, iš kur kilo šis keistas noras. Tik, kai pamatė, kad Rafaela liko sėdėti, vangiai laukdama, kol Džulijus atidarys jai dureles, Izabelė suprato, kad ji taip pat buvo prie to pripratusi. Savo ankstesniame gyvenime jai taip pat atidarydavo automobilio dureles ar net padėdavo išlipti iš automobilio. Vyrai, žinoma.

Suskambus mobiliajam telefonui, Džulijus išsitraukė jį iš savo kelnių kišenės.

– *Pronto*, – tarė jis.

Kurį laiką paklausęs, jis pratrūko itališkų žodžių lavina. Izabelė sukluso, tačiau, išskyrus kelias žodžių nuotrupas, ji nieko nesuprato. Ji suprato, kad Džulijus kalbėjo itališkai, bet pačios kalbos ji nemokėjo. Izabelė gana gerai mokėjo prancūzų kalbą, taip pat ir anglų. Prieš kelias dienas ji pakalbėjo prancūziškai ir angliškai su sesele, mokančia abi šias kalbas. Taigi italų kalba nepriklausė jos kalbų repertuarui.

Staiga ji vėl prisiminė tai, apie ką galvojo, kai jos mintis nutraukė telefono skambutis. Apie norą, kad pakeleivis padėtų jai išlipti iš automobilio. Apie batelius, suknelę ir žiedą. Apie tuoj pat kylantį emocinio prisirišimo jausmą, kuomet kalba pasuka apie šio pasaulio turtuolių ir gražuolių pomėgius bei įpročius. Žinoma, visam tam tebuvo tik vienas paaiškinimas.

– Aš esu turtinga ir išlepinta, – pusbalsiu pratarė Izabelė.

Pasisukusi į ją, Rafaela atsakė:

– Aš tai iš karto pastebėjau, jau vien iš tavo žiedo ir batelių. Bet geriau nekalbėk apie tai, Džulijui girdint. Jis kaipmat panorės pamatyti pinigus.

– Ką sakei, mano angelėli? – Džulijus baigė kalbėti telefonu ir įsikišo jį į kišenę.

– Tik tiek, kad norime apsidairyti aplinkui. Juk atrodo jau visai gerai, ar ne?

Izabelė niekaip nebūtų jai pritarusi. Nors priešais dvarą plytinti aikštė ir buvo erdvi, bet atrodė taip, lyg čia trūktų tik kalinių būrio, išvesto pasivaikščioti po kiemą.

Išgrįstas dideliais, netašytais grindinio akmenimis, apaugęs iš po jų kyšančiomis piktžolėmis, jis ne per daugiausia tiko ir pasivaikščiojimui aukštais kulniukais.

Izabelė užsimerkė ir, sutelkusi dėmesį, vėl atsimerkė, vildamasi, kad galbūt tokiu būdu atgims jos smegenų sinapsės. Tačiau nieko neįvyko. Ji neprisiminė nieko iš to, ką matė aplinkui.

– Man labai įdomu, kaipgi ten viskas viduje atrodo, – tarė Rafaela išdidaus, savimi patenkinto žmogaus balsu.

„Man tai visai neįdomu, – pagalvojo Izabelė. – Jau geriau būtų sužinoti, kaip atrodo gyvenimas toje socialiai remtinų žmonių bendruomenėje, apie kurią užsiminė daktaras Mocartas. Bet kokiu atveju, ne taip įtartinai kaip šis dvaras. Gal vis dėlto nereikėjo taip skubotai atsisakyti jo pasiūlymo.“

Rafaela, siūbuodama klubais, pasuko pagrindinio įėjimo link, o Džulijus sekė jai iš paskos kaip ištikimas taksas. Šuniško atsidavimo įspūdį šiek tiek mažino tik tai, kad jis retkarčiais paplekšnodavo jai per užpakalį.

Neturėdama kitos išeities, Izabelė nusekė paskui juos, stypčiodama ant aukštų kulniukų, stengdamasi neužkliūti už kiekvieno plyšio tarp akmenų.

Masyvios medinės įėjimo durys, Izabelės nuostabai, jau buvo restauruotos. Tai buvo pirmasis, kol kas į akį kritęs, čia vykstančių rekonstrukcijos darbų ženklas. Medyje buvusios skylutės buvo užglaistytos, o visos durys – šviežiai nupoliruotos.

Fojė taip pat buvo šiuolaikiškai atnaujinama: nuo aukštų lubų ir sienų buvo nuplėštos storlentės, mūrinės sienos buvo šviežiai ištinkuotos ir nudažytos, o granitinės grindų plokštės spindėjo švara.

Buvo akivaizdu, kad ir kiti darbai sparčiai stūmėsi į priekį, nes fojė tiesiog aidėjo nuo plaktukų, grąžtų ir šlifavimo staklių skleidžiamų garsų. Dešinėje, už pravirų dvivėrių durų buvo matyti didelė, medžiu iškalta salė, kurioje darbavosi keli staliai. Už keliolikos žingsnių į priekį buvo platūs, į viršų vedantys laiptai lenktais turėklais. Ant laiptų tupėjo keli vyrai, apsivilkę darbo kombinezonais, ir šlifavo turėklus. Triukšmas, kurį kėlė jų įrankiai, buvo kurtinamas. Kvepėjo šviežiai supjauta mediena ir politūra.

Ir kairėje, ir dešinėje įėjimo durų pusėje, taip pat ir priešais esančioje sienoje buvo matyti rekonstruoti siauri ir aukšti arkiniai langai, apskritais, per vidurį iškiliais stiklais. Ant kopėčių, pastaty-

tų priešais vieną langą, stovėjo vyras ir mentele glaistė sienos plyšius.

– Kur mano pusbrolis Fabijus, tas šunsnukis? – į nieką konkrečiai nesikreipdamas, užriko Džulijus.

Ant kopėčių stovintis darbininkas pažvelgė per petį žemyn:

– Visi ten, aname gale!

Jis pamojo mentele koridoriaus, vedančio į kitą pastato dalį, link. Iš ten sklido gitaros garsai. Džulijus nedvejodamas patraukė į tą pusę. Rafaela neatsilikdama ėjo greta, retkarčiais pakasydama smailais pirštais jo ausį. Džulijus vis sudrebėdavo, tik neaišku, kodėl – ar iš malonumo, ar iš išgąsčio.

Praėję aukštą, skliautuotą koridorių, jie pateko į ūkinę pastato dalį. Čia jau buvo matyti, kad dvare ruošiamasi atidaryti restoraną. Jie išvydo didžiulę, aukštos kokybės plienu blizgančią virtuvę. Ji buvo tokia didelė, kad joje gera virėjų komanda tikrai galėjo ruošti valgius keliems šimtams svečių.

Muzika nutilo, ir į virtuvę iš gretimos patalpos įėjo jaunas, vidutinio ūgio vyras, šviesiais, susivėlusiais plaukais. Jis buvo toks liesas, kaip ir ta elektrinė gitara, kurią jis laikė rankoje. Izabelės manymu, vyras buvo dvidešimt penkerių ar trisdešimties metų amžiaus. Jo vaikiško, naivaus veido skruostuose buvo juoko duobutės, kurios, tiesa, kaipmat dingo, kai tik jis išvydo atėjusius svečius.

– O, šūdas, – išsprūdo jam.

Tai visai nenuskambėjo vaikiškai ir naiviai.

– Sveikas, Hari, – tarė Rafaela.

– Labas, Rafaela.

– O su manim nepasisveikinsi? – grasinamu balsu paklausė Džulijus.

– Sveiki, sinjore Kaprini. *Come sta?*

– Neapsimesk, kad moki itališkai, tu, bjaurus trubadūre. Kur mano pusbrolis?

– Jo čia nėra.

– Aš tavęs paklausiau labai paprasto dalyko.

Džulijaus balsas nuskambėjo taip piktai, kad Izabelė nevalingai krūptelėjo. „Ak, tu Dieve, – pagalvojo ji susirūpinusi, – kas jis per vienas? Elgiasi taip, tartum jau per pusryčius ruoštųsi vendetai!“

– Jis mieste, perka produktus.

– Tai gali trukti kelias valandas, – tarė Rafaela.

Nusimanančiu žvilgsniu ji apsižvalgė aplinkui, įvertindama žvilgančias indaujas, varinius puodus ir keptuves, *high-tech* virykles su didžiuliais gartraukiais, šaldytuvus ir prieskonių lentynėles.

Susižavėjusi ji lengvai atsiduso:

– Jis vėl ant bangos, – tarė ji. – Kaip paprastai!

Džulijus įniršęs pasišiaušė:

– Kodėl dabar taip sakai?

Rafaela, griežtai pažvelgusi į jį, atšovė:

– Dėl Dievo meilės, nagi nusiramink! Juk mūsų vestuvių data jau numatyta, ar ne?

Tiriamu žvilgsniu apsižvalgiusi aplinkui, ji pridūrė:

– Galėčiau įsivaizduoti...

– Kad jis paruoš mums vestuvių stalą? Ne, geriau ne.

Džulijus nutilo ir suraukė kaktą:

– Nors... Ši mintis verta dėmesio, – pridūrė jis, po to papurtė galvą. – Vis dėlto aš jo nekenčiu. Geriau jau jis mirtų. Tada bent nereikėtų man erzintis dėl jo.

– Paklausyk, – tarė Rafaela. – Aš čia atvažiavau, nes tu norėjai, kad susipažinčiau su jo drauge. Aš *susipažinau* su ja...

Rafaela, metusi į Izabelę abejingą žvilgsnį, kalbėjo toliau:

– Ir aš jai nepavyduliauju. Ji gali jį turėti. Aš noriu tik tavęs.

Džulijus išsišiepė:

– Įrodyk man tai.

– Tu tikras pinčiukas! – sukikeno Rafaela.

Tada atsisukusi į Harį:

– Mes išvažiuojame. Svarbiausia aš jau pamačiau. Perduok jam nuo manęs linkėjimus. Taip pat perduok, kad gerai elgtųsi su šia mažyle, antraip ji dar visai nuleips, neatgavusi atminties. Ak taip, štai kas mane dar domina: kaip, tiesą sakant, jiedu susipažino?

– Ji... ji kažkaip čia staiga atsirado, – išraudęs sumikčiojo Haris.

– Aha. Kada tai įvyko? – paklausė Rafaela, žvelgdama į Harį skvarbiu žvilgsniu.

– Hm... Taip, kada? – pakartojo Haris jos klausimą, pagalbos ieškančiu žvilgsniu pasisukdamas į Izabelę. – Kada iš tikrųjų tai įvyko?

Izabelė supykusi įsispoksojo į Harį:

– Tu rimtai manęs to klausi?

– Ok, atsiprašau, aš visai pamiršau. Turiu omeny, visai nepagalvojau,

kad *tu* tai galėjai pamiršti, – susimąstęs atsakė Haris ir įsikišo pirštą į nosį. – Ak, prisiminiau. Tai įvyko po Velykų.

– Taigi visai neseniai, – konstatavo Rafaela. – Velykos buvo prieš keturis mėnesius. Kodėl jis taip greitai panoro išsiskirti su ja?

– Galbūt *aš* norėjau išsiskirti su juo! – atrėžė Izabelė atžariai, pajutusi, kad būtinai turi paprieštarauti.

Haris pažiūrėjo į Izabelę, po to į Rafaelą:

– Ė... tiesą sakant, aš tiksliai to nežinau. Niekas apie tai su manim nekalbėjo.

– O aš žinau, – nuo durų pasigirdo moteriškas balsas.

Izabelė pasisuko ir duryse išvydo apkūnią, skoningai pasidažiusią, maždaug keturiasdešimties metų raudonplaukę moterį. Ji vilkėjo blizgučiais siuvinėtus marškinėlius ir aptemptus džinsus. Jos dailiame apvaliame veide švietė draugiška šypsena.

– Sveika, mieloji, – draugiškai tarė ji Izabelei.

– Man labai gaila, bet aš jūsų nepažįstu.

– Žinau, mano vargše mergyte, kad nieko neprisimeni. Bet netrukus viskas pasikeis į gera, pasitikėk mumis. Aš asmeniškai pati tuo pasirūpinsiu. O kai aš jau kuo nors užsiimu, tai būkite tikri, vėl viskas stos į savo vietas. Beje, mano vardas Nataša. Tai mano, kaip menininkės, vardas, bet tinka ir visoms kitoms progoms.

– Kodėl aš norėjau išsiskirti su Fabijumi? – sulaikiusi kvėpavimą ir nervingai nužvelgusi aplinkinius, paklausė jos Izabelė.

– Aš jau eisiu, turiu sutvarkyti maisto atsargas, – tarė Haris ir dingo gretimame kambaryje.

– Tai tik dėl mažo įsimylėjėlių ginčo, – atsakė Nataša. – Nieko reikšmingo, ko nebūtų galima vėl pataisyti.

– Na štai, matote, – įsiterpė Džulijus. – Aš taip ir žinojau, kad tai visai nereikšminga. Eime, mes jau važiuojame.

Sugriebęs Rafaelą už rankos, Džulijus ryžtingai patraukė išėjimo link. Išeidamas iš virtuvės, jis dar metė Natašai tokį tulžingą žvilgsnį, nuo kurio jautresnis žmogus tikriausiai būtų sustingęs į ledą, tačiau ji tik truktelėjo pečiais ir nusisuko, lyg niekur nieko.

Ilgai laikiusi kvapą, Izabelė pagaliau atsiduso:

– O Dieve, na ir kraupus tas tipas!

– Jau gali tai garsiai sakyti, vaikeli.

– Kaip jis atrodo ir kaip kalba... Tarsi būtų koks krikštatėvis. Na, juk žinote.

– Žinoma, žinau.

Izabelė pažiūrėjo į ją pasibaisėjusi:

– Jūs manote – jis toks ir yra? Tikras nusikaltėlis?

– Taip jau atrodo.

– O šita... Rafaela... Kaip gi ji gali?..

– Meilė akla, – tarė Nataša.

– Galbūt jis turi savybių, iš karto nekrentančių į akis, – prislėgtu balsu pritarė Izabelė.

Ji daugiau nenorėjo galvoti apie šį italą krikštatėvį. Jai dabar labiausiai rūpėjo sužinoti apie savo praeitį.

– Regis, jūs kai ką žinote apie mane, – pradėjo ji.

Tačiau Nataša dar nebuvo pasiruošusi klausimų-atsakymų žaidimui:

– Vadink mane Nataša ir sakyk man *tu*. Kodėl jiedu vis dėlto tave čia atvežė?

– Tiesą sakant, Fabijus turėjo pasiimti mane iš ligoninės ir parsivežti... namo. Bet jis vėl paspruko. Tad tiedu ir atvežė mane namo. Štai taip.

– Mat kaip, – tarė Nataša, nuleidusi akis. – Ką jie dar tau sakė?

– Nieko tokio.

– Vis dėlto kažką sakė?

Izabelė susimąstė:

– Kad Džulijus nori matyti pinigus. Fabijaus?

– Tai galima įvairiai vertinti, – išsiblaškiusi atsakė Nataša. – Eime, aš parodysiu tavo kambarį.

Izabelė, suraukusi kaktą, apsidairė aplinkui. Kambarys buvo gana erdvus ir visiškai renovuotas. Nors Izabelės jis ir nesužavėjo, bet ir nesužadino instinktyvaus noro sprukti. Jos kambarys buvo... jaukus. Taip, būtent *jaukus*.

Prie lango kabojo kreminės spalvos užuolaidos neryškiu raštu, pasikartojančiu ir ant tapetų. Kambario viduryje stovėjo didžiulė lova su baldakimu. Patalynė buvo apvilkta gražiais gėlėtais užvalkalais, tinkančiais prie meistriškai restauruotų kaimiško stiliaus baldų, kuriais buvo apstatytas visas kambarys.

– Čia visai jauku, – tarė Izabelė, slėpdama nusivylimą.

Kambaryje nebuvo nieko, kas būtų galėjęs jai bent kiek sužadinti atmintį. Ji priėjo prie spintos, puoštos lenktais išraitymais, ir atidarė ją. Spinta buvo tuščia.

– Savo asmeninius daiktus tu, žinoma, pasiėmei, – tarė Nataša, mostelėjusi ranka.

– Žinoma, – atsakė Izabelė susinervinusi. – Gal aš kartais sakiau, kur persikrausčiau... susiginčijusi su Fabijumi?

– Nė žodeliu neužsiminei.

– O kodėl aš dar kartą čia grįžau?

– Nė nenumanau. Na, galbūt norėjai susitaikyti su juo?

– Mūsų ginčas buvo labai rimtas?

– Fabijus buvo labai supykęs ant tavęs, – atsakė Nataša.

Izabelė vengė toliau apie tai galvoti. Tai jai lengvai pavyko, nes vis tiek negalėjo nieko prisiminti.

Šią akimirką, jos manymu, buvo ir kur kas svarbesnių dalykų, neduodančių jai ramybės.

– Aš neturiu kuo apsirengti.

Nataša nužvelgė batelius, kuriais ji buvo apsiavusi.

– Tiesa, tai praktiškai beveik kaip ir niekas.

Izabelė, stypčiodama nuo vienos kojos ant kitos, truktelėjo suknelės kraštą:

– Ligoninėje mano suknelę išvalė, tačiau kraujo dėmės vis tiek liko. Skylės, aišku, taip pat.

– Nesijaudink, aš tuo pasirūpinsiu. Juk su šia suknele ir bateliais tu negalėsi dirbti.

Izabelė apstulbusi pažvelgė į Natašą:

– Dirbti? Ką dirbti?

– Ak taip, tu gi, žinoma, neprisimeni, kad čia buvai tarsi geroji namų dvasia. Bet nieko tokio. Yra dalykų, kurių žmogus niekada nepamiršta, ypač pačių paprasčiausių.

Izabelę apėmė negera nuojauta:

– Brangioji, turiu omeny tavo profesiją.

– O kokia gi ta mano profesija?

– Na, virti, valyti, siurbti dulkes, lyginti – tai tik keli pavyzdžiai.

– Aš tai... – sumikčiojo Izabelė. – Tu sakai, tai yra mano...

– Tai tavo darbas, tikra tiesa. Tu esi tiesiog nepamainoma namų pagalbininkė.

– Tu išprotėjai, – tarė Fabijus. – Jeigu prieš tai dar šiek tiek turėjai proto.

– Čia tai bent, – atšovė įsižeidusi Nataša. – Kaip tu manai, kieno labui aš tai padariau? Mes norime atsidaryti po kelių savaičių, o mums trūksta rankų visuose kampuose! Ji sveika, stipri ir turi dvi rankas, tad gali imtis ruošos darbų. Bent jau tol, kol viską prisimins. Kodėl turime palikti neišnaudotus tokius svarbius resursus?

– Resursus? Kur išgirdai šį žodį?

– Laidoje „Kas taps milijonieriumi“, – įsiterpė Haris.

Nataša pažvelgė į Harį geliančiu žvilgsniu, bet šis tik patraukė pečiais ir išsišiepė.

Jis sėdėjo ant taburetės, laikydamas priešais save seną arfą ir bandydamas ja skambinti. Ėmęsi renovuoti namą, jie šią arfą rado kažkuriame namo kampelyje. Arfa buvo aptrūnijusi ir, kaip Fabijus suprato, be kelių stygų. Kai kurios stygos buvo neįtemptos, bet likusiomis Haris sugebėjo išgauti netikėtai melodingą skambesį.

– Mes tik padarysime gerą darbą, – toliau dėstė Nataša. – Viena vertus, vargšelė juk visai nežino, nei kas ji, nei kur gyvena. Kita vertus, neturėdama, ką veikti, ji tik kvaršintų sau galvą liūdnomis mintimis. Jeigu mes jai neduosime darbo, taip ir bus. Turėtum pripažinti, kad ji neatrodo esanti kvaiša.

Fabijus vos neprunkštelėjo:

– Bet tu juk kalbi nerimtai! Blogiausia, kad jai pasakei, esą ji virėja!

– Virėjo padėjėja, – pataisė jį Nataša. – Tarkim, valyti daržoves ji turės dar išmokti. Bet dekantuoti vyną, manau, ji mokės kaip niekas kitas.

Pakėlusi vyno taurę, ji išgėrė į Fabijaus sveikatą ir pridūrė:

– Nenutaisyk tokios niūrios minos, geriau pasidžiauk, kad bent kol kas atsikratei mafijos!

Šį kartą Fabijus turėjo pritarti, kad Nataša buvo teisi. Gurkštelėjęs vyno iš savo taurės ir kurį laiką pasvarstęs, Fabijus turėjo pripažinti, kad palengvėjimas, kurį jis juto, santykiuose su Džulijumi įsivyravus taikai, persvėrė visus kitus nemalonumus. Dėl to jis buvo pasiruošęs bet kam, netgi šiai kvailai šaradai, kurią sumanė Nataša.

Fabijus atsiduso ir ištiesė priešais save kojas. Jie vakarieniavo trise plačiame ūkinės dalies kambaryje, kurį jis įrengė sau ir savo komandai. Tai buvo ir gyvenamasis, ir darbo kambarys. Čia stovėjo jo kompiuteris, knygų lentynos su dokumentų bylomis ir suolas su svarmenimis. Be to, čia dar buvo plati sofa, ant kurios buvo galima ir išsitiesti, keli foteliai, muzikinis grotuvas ir televizorius. Tik keli žingsniai skyrė šį darbo ir poilsio kambarį nuo pagrindinės virtuvės.

Prieš kelis šimtmečius, kai šis namas dar tik buvo pastatytas, čia tikriausiai buvo bendra patalpa, skirta gyvuliams ir samdiniams. Pastariesiems karvės, ožkos ir kiaulės teikdavo taip reikalingą šilumą. Dvidešimt pirmame amžiuje, įrengus šiuolaikišką šildymo sistemą, šis kambarys tapo išties puikia poilsio vieta. Nors vasarą šildyti kambario ir nereikėjo, bet buvo malonu žinoti, kad šildymo sistema jau yra įrengta. Palyginti su kitomis rekonstrukcijos investicijomis, šildymo sistemos įdiegimas jam atsiėjo brangiausiai.

Pastaruoju metu Fabijus kartu su Nataša ir Hariu, prieš išsiskirstydami po savo kambarius, įprato pasėdėti dar valandėlę šiame bendrame kambaryje. Jų atskiri kambariai buvo įrengti trečiame aukšte, kur remonto darbai, be ūkinės dalies, buvo pasistūmėję toliausiai. Čia, viršuje, jis įrengė ir kelis kambarius restorano svečiams. Kol kas jis neketino steigti čia viešbučio. Po poros metų, atsipirkus restoranui, jis ketino čia įkurti konferencijų centrą su nedideliu viešbučiu. Tačiau jis žinojo, kad į restoraną retkarčiais užklys ir tolimų svečių, norinčių pasimėgauti išskirtinės virtuvės valgiais. Kartais, išgėrę paskutinę taurę, jie nenori niekur važiuoti ir įvertina tai, kad gali, užlipę laiptais į antrą

ar trečią aukštą, kristi į paklotą lovą. Šią paslaugą jis siūlė jau ir senajame „Juodajame ėriuke". Pakako turėti du ar tris gerai įrengtus miegamuosius su vonios kambariais ir pasiūlyti rytais pusryčius *à la carte*, nes beveik visi pernakvoti panorėję svečiai užsiregistruodavo iš anksto.

Vestuvininkams jis netgi paruošė kambarį, kuriame pastatė lovą su baldakimu ir kelis kitus kaimo stiliaus baldus. Tai buvo Natašos idėja, kuri tikriausiai dalyvavo ne vienose tipiškose amerikietiškose vestuvėse. Bet Fabijus jai leido veikti savo nuožiūra. Dažniausiai tai, ką ji sumanydavo, išties pasiteisindavo.

Tik neaišku, ar tai galiojo ir šiandieninei jos idėjai.

Iki šiol jam atrodė tiesiog absurdiška, kad dabar turės naują pagalbininkę, įsikūrusią vestuvių apartamentuose. Tačiau vienas Dievas težino, kiek jis ieškojo kitų prasmingų alternatyvų, bet nieko geresnio jam nešovė į galvą.

Žinoma, jis galėjo paviešinti skelbimą su jos nuotrauka ir antrašte: „*Kas pažįsta šią moterį?*"

Tik tai, matyt, iš karto įsiutintų Džuliją, o kuo visa tai baigtųsi, Fabijus nedrįso net pagalvoti. Dar kiek, ir jo pusbrolis, regis, visai kvaištelės. Žinoma, visų pirma tai buvo Rafaelos kaltė, bet dėl to situacija iš esmės nesikeitė.

Be to, į tokį skelbimą tikrai atsilieptų ne vienas iškrypęs svaičiotojas. Arba, dar blogiau, tas vikingų palikuonis Erikas ar jos draugė Dafnė. Jiems abiem Izabelės amnezija būtų labai palanki proga nuslėpti kai kuriuos nemalonius įvykius.

Fabijui buvo visiškai aišku, kaip įvyko tas nelaimingas atsitikimas: kaip ir jis, Izabelė išgirdo juodu dejuojančius, tik iš kitos pusės, nuo slaptųjų laiptų.

Fabijus atsiduso, pastebėjęs, kad suka galvą dėl svetimų žmonių reikalų. Argi jam turėjo rūpėti Izabelės meilės reikalai? Ir kaip apskritai jis galėjo galvoti apie tai, kas jam visai svetima?

Jis greitai padėjo savo taurę ant stalo.

– Kas gi dar? – paklausė Nataša, išsitiesdama fotelyje ir atlošdama pečius, tarsi ruošdamasi gynybai. – Jai galėjo ir ne taip gerai pasisekti! Aš parūpinau jai drabužių! Atidaviau jai netgi savo televizorių, didžiulį apvalų kaktusą ir visus šių metų *Gala* žurnalus!

– Jeigu visa tai nėra iš labdaros parduotuvės, – įsiterpė Haris.

Jis liovėsi skambinti arfa ir taip pat įsipylė šlakelį vyno.

– Beje, kur ji dabar? Ar jau nuėjo į savo kambarį?

– Kodėl tau tai įdomu?

– Jeigu ji priklauso mūsų komandai, reikėtų ją pasikviesti išgerti kartu vyno, – tarė Haris.

– Na taip, žinoma, – atsakė Nataša. – Kad ištempusi ausis klausytų, ką mes apie ją šnekam.

– Ne, aš kalbu apskritai. Jeigu jau visą laiką tvirtini, kaip čia jai pas mus gerai ir kad dėl savo padėties ji negali būti viena, tai kas tokio, jeigu ją čia pasikviestumėm?

– Kai dėl manęs, prašom – tarė Nataša. – Pasikviesk ją, jeigu tau taip norisi pabūti pasipūtusios, turtingos ožkos kompanijoje.

– Aha, – nušvito Haris. – Štai kur šuo pakastas. Tu vis dar pyks-

ti ant jos – dėl tvarto, supuvusių griuvėsių ir griovimo mašinos kriaušės.

– Na taip! – atrėžė įsiutusi Nataša. – Pripažįstu, tai mane gerokai sunervino! Man labai patinka šis namas, net jeigu jame vis dar yra apipelijusių ir dvokiančių kampų! Juk Izabelė, apžiūrėjusi namą, galėjo imti ir išeiti, ar ne? Bet ne, jai būtinai reikėjo visiškai supeikti jį!

Fabijus, nebegalėdamas daugiau klausyti tokių kalbų, atsistojo. Jau geriau jis būtų nieko jiems abiem, ypač Natašai, nepasakojęs apie savo pirmąjį susitikimą su Izabele. Gali būti, kad Nataša įkinkė Izabelę, kaip namų ūkio pagalbininkę, visai ne todėl, kad tai praktiška ir naudinga, o todėl, kad vis dar pyko ant merginos. Natašos akyse visi, nežiūrintys į šį dvarą pro rožinius akinius ir neidealizuojantys jo, buvo neišmanėliai, o išdrįsę paniekinti dvarą – netgi priešai.

Kaip buvo pratęs, prieš eidamas miegoti Fabijus dar kartą susiruošė apžiūrėti savo valdas. Šis užsiėmimas ramindavo jį, ypač pastarosiomis dienomis. Vidaus darbai buvo labai pasistūmėję į priekį. Įrengus svečių tualetą, svarbiausi dalykai jau būtų atlikti. Holas jau buvo beveik sutvarkytas, tereikėjo jį dekoruoti. Kai kurie baldai jau buvo nupirkti, o kiti bus atvežti per porą artimiausių savaičių. Tuomet dar liks aštuonios dienos, per kurias bus atlikti paskutinieji darbai. Galiausiai reikės surengti kelias bandomąsias „repeticijas“ su darbuotojais, kuriuos jis jau buvo pasisamdęs, ir restoraną bus galima atidaryti.

Praeitą šeštadienį jie išspausdino pirmąjį skelbimą, kviečiantį į naująjį restoraną. Hario siūlymu, jie surengė ir loteriją. Pasak jo, tai gali paskatinti žmones būriais traukti pas juos.

O iki tol dar buvo pakankamai laiko sutvarkyti priešais dvarą esančią aikštę. Fabijus susitarė, kad įmonė, užsiimanti aplinkos tvarkymu, jau kitą savaitę atsiųs savo darbuotojus.

Įvertinęs preliminarią išlaidų sąmatą, Fabijus pasijuto tarsi lyno akrobatas, atliekąs triukus be apsauginio tinklo. Jeigu dabar kas nors sugestų ar atsirastų kitų nenumatytų išlaidų, jis negalėtų atidaryti restorano.

Sustojęs virtuvėje, vaikinas apžvelgė iki žvilgesio nupoliruotus plieninius stalų paviršius, viryklės, didžiulius šaldytuvus ir produktų lentynas.

Kelias pastarąsias savaites jis beveik kasdien ruošdavo valgį – ne dėl to, kad neprarastų įgūdžių, nes to, ką moka, jis nepamirš niekada, – bet kad prasiblaškytų. Valgių ruošimas buvo ne tik jo darbas. Gaminimas ir patiekalų komponavimas jam buvo tapę būtinybe, antruoju kvėpavimu. Netgi būdamas vaikas, jis mieliau gamindavo su mama ir močiute lakštinius, negu žaisdavo futbolą su kitais kvartalo berniukais.

Fabijus apžiūrėjo šalia virtuvės esančius maisto atsargų sandėlius. Čia visur buvo tvarka. Dalį reikalingų maisto atsargų, visų pirma sūrį ir kumpį, jis jau buvo nupirkęs, o kitkuo jis apsirūpins didžiojoje turgavietėje prieš pat restorano atidarymą. Užtat vyno rūsyje jau buvo truputis atsargų, nors ir ne tiek, kiek jis norėtų. Keletą rinktinio vyno butelių jis tikriausiai galės įsigyti tik po kelių mėnesių. Kol kas tokie prabangos dalykai dar turėjo palaukti.

Restorano salėje Fabijus dar kartą pamėgino įsivaizduoti, kaip čia viskas atrodys po kelių dienų. Salėje stovės kaimiško stiliaus baldai,

derantys prie juodai nudažytų aukštų lubų balkių ir tamsių medinių grindų, o visa tai kontrastuos su baltu, gėlėmis margintu damastu, sunkiais sidabro ir krištolo indais. Ant sienų dar reikėjo pakabinti paveikslų, papuošti salę antikvariniais daiktais, stiklo ir porceliano statulėlėmis – visa tai suteiks jai ištaigingumo. Lieka tik tikėtis, kad prieš atidarymą visu tuo jau bus pasirūpinta.

Išėjęs iš restorano salės, Fabijus pasuko į holą, kuriame bus pasitinkami svečiai ir stovės kasa. Kitame jo kampe jis numatė pastatyti nedidelį barą. Reikalingi baro kabeliai ir vamzdžiai jau buvo išvedžioti. Patį barą kitą savaitę turėjo pastatyti ta pati stalių firma, kuri didžiojoje salėje tvarkė sienos panelį. Užmerkęs akis, jis visa tai jau regėjo vaizduotėje.

Liko tik tikėtis, kad šiam restoranui geriau seksis, negu pirmajam – „Juodajam ėriukui“.

Eidamas į savo kambarį, ties vestuvių apartamentais Fabijus kiek sulėtino žingsnį. Televizorius buvo įjungtas, taigi Izabelė dar nemiegojo.

Jis suprato, kad pagaliau turi sukaupti drąsą ir susitikti su ja. Kad ir kas įvyktų ateinančiomis dienomis, jis juk negalės nuolat lenktis iš jos kelio.

Jis pasibeldė į Izabelės duris ir, sulaukęs jos: „Prašom“, įėjo į kambarį.

Izabelė sėdėjo lovoje atsirėmusi į pagalves ir pritraukusi prie savęs kojas. Buvo matyti, kad ji neseniai maudėsi, nes jos plaukai dar buvo drėgni. Ji vilkėjo pilką sportinį kostiumą, o šalia lovos gulėjo pora sportbačių.

Regis, jo vizitas ją gerokai išgąsdino, ir akimirką jis pagalvojo, kad geriau būtų atsiprašius tiesiog dingti iš čia.

Fabijui įėjus, Izabelė stipriau suspaudė rankose distancinio valdymo pultą. Išvydusi jį, mergina suprato, kad visą vakarą laukė progos pakalbėti su juo. Ne dėl to, kad tai jai būtų ypač svarbu, greičiau priešingai. Tačiau, aišku, ji taip pat žinojo, kad jai nepavyks ilgam jo išvengti. Tad gal ir būtų geriausia iš karto išsiaiškinti kai kuriuos dalykus.

– Gerai, kad užėjai, – tarė Izabelė ramesniu, negu iš tikrųjų jautėsi, balsu, tuo pačiu metu galvodama apie keletą dalykų.

Visų pirma, ar ji, vilkėdama sportinį kostiumą, kurį jai parūpino Nataša, atrodė taip pat kvailai, kaip ir jautėsi. Ir ar buvo matyti, kad ji dėl to žliumbė. Tačiau apie tai vėliau.

– Aš būtinai norėjau pakalbėti su tavimi.

– Ak, – teištarė jis.

Iš jo veido nebuvo galima suprasti, apie ką jis galvoja.

Izabelė parodė jam kėdę – jeigu jis staiga sumanytų vėl atsisėsti ant jos lovos krašto.

– Sėskis, – tarė ji.

Fabijus kurį laiką svyravo, tada, patraukęs pečiais, atsisėdo ant kėdės. Izabelė, įtraukusi oro, prakalbo:

– Taigi, iš pradžių pakalbėkime apie tai, kas svarbiausia. Priešingai negu tavo, mano padėtis gana nepalanki. Nė nenumanau, kur mes su-

sipažinome ir kaip gyvenome. Be to, aš tavęs visiškai nepažįstu. Žinau tik tiek, kad esi italas virėjas.

Pajutusi kaltinimo gaidelę savo balse, ji skubiai pridūrė:

– Man tai nieko nereiškia. Aš tau nieko nejaučiu.

Sulaikiusi kvapą Izabelė stebėjo, kaip Fabijus reaguos į jos prisipažinimą, bet, tai regis, jį ne ypač suglumino. Tikriausiai jie abu jau buvo gerokai atitolę vienas nuo kito dar prieš tą jos nelaimingą atsitikimą. O gal jai tai tik pasirodė, nes pati to norėjo?

– Gali būti, kad nieko tau nejaučiu ir todėl, kad neprisimenu mudviejų kartu, – patikslino Izabelė. – Nenorėčiau to paskubomis tvirtinti. Tad nesuprask klaidingai, ką tau pasakiau. Nenorėjau tavęs užgauti.

– Tu manęs neužgavai. Jeigu nieko man nejauti, aš dėl to tikrai labai neišgyvensiu, – tarė Fabijus, žvelgdamas į savo rankas.

Izabelė pajuto, kad jai nuo šių jo žodžių visai nepalengvėjo. Priešingai, ji susierzino.

– Ar gali man ką nors papasakoti apie save? Kad sužinočiau, su kokiu žmogumi esu susižadėjusi, – paprašė ji.

Izabelė pastebėjo, kad Fabijus susikaupė, svarstydamas, nuo ko pradėti.

– Pradėk nuo pat pradžių, – skubiai tarė ji. – Norėčiau žinoti apie tave *viską*. Pirmiausia, kiek tau metų.

– Gegužės dvidešimt penktą dieną man suėjo trisdešimt vieneri.

– Tai tu esi Dvynys pagal horoskopą, – išpyškino Izabelė.

Ji dar ligoninėje, vartydama žurnalus, pastebėjo, kad gerai pažinojo zodiako ženklus ir tvirtai tikėjo žvaigždžių galia. Deja, ji nė

nenutuokė, koks buvo jos pačios zodiako ženklas. Bet tai ji netrukus sužinos.

– O kada mano gimtadienis? – paklausė ji Fabijaus, viduje pasiruošusi priimti ir netokią malonią žinią.

– Rugpjūčio dvidešimt antrą dieną. Šį mėnesį tau sukaks dvidešimt devyneri.

– O, – su palengvėjimu atsiduso Izabelė. – Ačiū Dievui, nes jau maniau, kad gal man per trisdešimt, bet esu gerai išsilaikiusi. Vadinasi, aš esu Liūtė, o Liūtas – nuostabus ženklas! Beje, gerai derantis su Dvyniais.

– Aš iš tikrųjų esu italas, – toliau kalbėjo Fabijus, nekreipdamas dėmesio į paskutinę jos pastabą. – Tiksliau tariant, neapolietis.

– Aš taip ir maniau, – linktelėjusi atsakė Izabelė.

– Kodėl?

– Nes ten renkasi kamora. Ar tu esi jos narys?

Įkvėpdamas oro, jis užspringo ir užsikosėjo.

– Kodėl taip manai?

– Nataša man papasakojo.

– *Ką* ji papasakojo?

– Ne, ne tai, kad esi mafijozas. Tačiau ji leido suprasti, kad tavo pusbrolis... Na, tu juk supranti. Man jis atrodo būtent toks. Kadangi jūs iš vienos šeimos, pagalvojau... Juk Neapolyje taip ir sakoma – *famiglia*, ar ne?

– Tu gerai informuota.

– Aš skaičiau „Krikštatėvį“ ir gerai atsimenu visas smulkmenas.

– Jo veiksmas vyksta Sicilijoje.

– Tiesa, – išsiblaškiusi pritarė Izabelė. – Kur mes sustojome?

– Ties Neapoliu. Čia aš augau ir ėjau į mokyklą iki vienuolikos metų. Tada atvykau su mama ir močiute į Vokietiją. Po tėvo mirties mama susipažino su vieno restorano savininku, už kurio vėliau ištekėjo ir su kuriuo kartu vadovavo gana prabangiam Kiolno restoranui. Aš gerai sutariau su patėviu. Baigęs mokyklą, mokiausi iš jo virtuvės paslapčių. Vėliau dvejus metus buvau *Ritz Carlton* restorano Paryžiuje antrasis pagal rangą virtuvės vadovas. Prieš ketverius metus atidariau savo nuosavą restoraną – „Juodąjį ėriuką“.

– Ir kas atsitiko?

– Deja, jis sudegė.

– Oje, – tarė Izabelė, nuoširdžiai nustebusi. – Man labai gaila. Tikiuosi, buvai palankiai apsidraudęs.

– Ne itin, kaip kad būčiau norėjęs. Tačiau išmokėtos sumos pakako nusipirkti šį dvarą ir iš dalies jį renovuoti, pritaikant jį naujam restoranui. Vis dėlto turėjau skolintis pinigų. Jeigu neįvyks nieko nenumatyto, per dvejus metus atsistosiu ant kojų.

– O kaip vadinsis naujasis restoranas?

– Kaip ir senasis – „Juodasis ėriukas“.

– Ar nemanai, kad tai bus pranašingas ženklas?

– Ne. Pavadindamas naująjį restoraną senuoju vardu, manau pritraukti savo nuolatinius klientus, kurie, tikiuosi, išliko man ištikimi. Restoranas turėjo išties gerą vardą. Jau dabar yra užsiregistravęs gausus būrys klientų.

– Aš neprisimenu „Juodojo ėriuko restorano“, – tarė Izabelė. – Įdomu, ar turėčiau jį žinoti, jeigu jis iš tikrųjų buvo toks geras.

Fabijus atsistojo ir priėjo prie lango. Stovėdamas į ją nugara, užsikišo nykščius už diržo juostelių ir įsižiūrėjo į už lango dunksančią tamsą.

– Ar prisimeni kitus restoranus? – paklausė jis po kurio laiko.

– Ne, – pripažino Izabelė. – Prisimenu tik kai kuriuos pavadinimus, pavyzdžiui, „Antis“, arba tai, ką tu ką tik sakei, tarkim, restoranas *Ritz*. Tačiau negaliu pasakyti, ar aš ten esu buvusi.

Izabelė kurį laiką pamąstė, tada suirzusi kalbėjo toliau:

– Apskritai neprisimenu nieko, kas susiję su manimi asmeniškai. Mano gydytojas sakė, kad nuo amnezijos kenčiantys pacientai paprastai prisimena savo profesinius įgūdžius, bet aš neprisimenu net to. Jeigu kada nors ir buvau gera virėja, tai dabar, deja, visi mano įgūdžiai pasimiršo. Aš netgi nesugebėjau nuskusti morkų.

Fabijui nieko neatsakius, Izabelė vėl įjungė televizorių ir kaip pamišusi ėmė maigyti distancinio valdymo pultelio mygtukus. Ji būtinai turėjo pakalbėti dar viena tema, bet vis nedrįso.

Pamačiusi, kad Fabijus atsisuko ir žengė jos lovos pusėn, Izabelė krūptelėjo.

– Palauk! – sušuko ji. – Yra dar kai kas!

Tik jam sustojus, Izabelė suprato, kad jis ketino eiti ne jos lovos, o durų link.

– Kas gi? – paklausė jis.

– Ne taip svarbu.

– Tikrai?

– Ne, visgi svarbu, – atsakė ji nedrąsiai.

– Bet nenori man to sakyti, ar ne?

– Tiesą sakant, ne. Tačiau susiklosčius tokioms aplinkybėms, nematau kitos išeities, – suraukusi kaktą, atsakė Izabelė. – Ar aš ką nors studijavau? Manau, mintis reiškiu gana rafinuotai, ar ne?

– Ar tu apie tai norėjai su manimi pakalbėti?

– Ne. Nors – kodėl gi ne? Ar aš studijavau?

– Esi minėjusi, kad kelis mėnesius studijavai interjero dizainą.

– O ar esu pasakojusi tau dar ką nors daugiau apie save?

– Juk jau sakiau, kad beveik nieko nežinau apie ankstesnį tavo gyvenimą. Apie tai tu beveik nieko nepasakojai.

– Tačiau man patiko dirbti čia – valyti ir virti?

– Bent jau nesiskundei dėl to.

– Tai tada gal dar kada nors šis darbas ir suteiks man daugiau malonumo.

– Būtų verta bent jau pabandyti.

– Galbūt galėčiau padėti ir planuojant interjero darbus? Na, jeigu aš jau studijavau interjero dizainą...

– Kodėl gi ne, prašom. Ar dar norėjai ką nors aptarti?

– Taigi... hm, ar aš tau niekad neužsiminiau, kodėl nenoriu nieko pasakoti apie savo ligšiolinį gyvenimą? Turiu omeny, kai mes susipažinome ir... ė, suartėjome. Paprastai tokiu atveju žmonės išsipasakoja viską apie save.

– Tuomet tu buvai išimtis.

Fabijus jau ketino atidaryti duris ir išeiti, bet Izabelė pakėlė ranką.

– Palauk, – tarė ji.

– Taip?

– Ė... – sumurmėjo Izabelė, jausdama, kaip rausta. Tačiau ji būtinai turėjo aptarti tai su juo, nes žinojo, kad negalės šiąnakt nė bluosto sudėti. – Nataša papasakojo man kelis dalykus. Manau, jeigu mes norime sutarti, turime pakalbėti apie mūsų draugystę. Turiu omeny, dabar mums reikia bendrauti *kitaip*, negu anksčiau.

Fabijus tik žvelgė į ją, laukdamas, ką ji pasakys toliau, bet Izabelei sunkiai sekėsi rinkti žodžius. Tačiau ji jautė, kad Fabijus laukia paaiškinimo.

– Šiandien paklausiau Natašos, kas mus labiausiai siejo, be darbo, žinoma, – prabilo ji.

Izabelė delsė, nesiryždama kalbėti tiesiai šviesiai, ir tampė už gėlėtos antklodės krašto, tarsi bandydama išpešti iš jos reikalingus žodžius, kurių pati nedrįso ištarti.

– Ji atsakė, kad mus siejo seksas, – staiga išpyškino ji.

– Ė... seksas?

– Taip, – tarė Izabelė, nuleidusi akis. – Nataša sakė, kad mes buvome tarsi pamišę vienas dėl kito. Kai tik nedirbdavome, tai ir mylėdavomės. Ji minėjo, kad aš, išvydusi tave, norėdavau tuoj pat kristi su tavimi į lovą. Tu, beje, taip pat.

Įkvėpusi oro, paniekinamai pridūrė:

– Pasak Natašos, mes krušomės tarsi triušiai.

Fabijus taip stipriai nurijo gerklėje atsiradusį gumulą, kad ji pamatė, kaip sujudėjo jo Adomo obuolys.

– Taigi... aš... na, aš nežinau, ar galima taip apibendrintai teigti...

– Manau, bet kokiu atveju mes turime to atsisakyti, – tarė Izabelė, ryžtingai pažvelgusi į Fabijų.

– Ė... ką tu turi omenyje?

– Seksą. Mes iš esmės nepažįstame vienas kito. Tiksliau sakant, *aš* nepažįstu tavęs, bent jau šiuo momentu. Todėl tai būtų... Žodžiu, būtų tiesiog nepadoru, jeigu mes... tuo užsiimtumėm.

Fabijus atrodė sutrikęs, tačiau nepratarė nė žodžio. Izabelė baimingai atsakė į jo žvilgsnį.

– Kas yra? – paklausė ji.

– Gerai.

– Kas gerai?

– Tu teisi.

– Tad... tu pritari man, – pasitikslino Izabelė, – kad mes turime to atsisakyti?

– Man niekada nešautų į galvą mintis siūlytis tau! – rimtu balsu tarė jis. – Kad ir kas mus anksčiau siejo, tai nereiškia, kad reikia atnaujinti tokius pačius santykius!

Pajutusi palengvėjimą, Izabelė šyptelėjo jam. Tuo pačiu metu jai pasirodė, tarsi tolimiausiame savo sąmonės kampelyje būtų pajutusi pykčio kibirkštį.

– Ar tai būtų viskas? – paklausė Fabijus.

– Taip, tai buvo svarbiausia.

– Tad aš eisiu. Jau vėlu.

Staiga Izabelė prisiminė tai, kas nedavė jai ramybės visą šį vakarą.

– Palauk. Taip tikrai negali daugiau tęstis.

– Ką tu turi omeny? Tavo darbą?

– Ne, – atsakė ji, purtydama galvą. – Aš kaip nors jo vėl pramoksiu, tam juk nereikia jokių ypatingų gabumų. Turiu omeny tai.

Izabelė patempė savo bjauraus sportinio kostiumo viršų, kad jis suprastų, apie ką ji kalba.

– Nataša man jį parūpino. Man sunku įsivaizduoti, kad gerai jaučiausi, vilkėdama tokius drabužius. Tokius... skarmalus! To negali būti! Negi aš iš tiesų vaikščiojau taip apsirengusi?

– Ne, – atsakė Fabijus.

Izabelei pasirodė, tarsi jis norėtų kažką pridurti, bet susilaikė. Fabijus jai atrodė prislėgtas, tačiau ji nenorėjo aiškintis, kodėl. Šiuo metu ji jautėsi patenkinta, kad išsiaiškino tai, kas svarbiausia, visai neprarasdama savo dar kontroliuojamo proto.

– Tad, aišku, kad man reikia naujų drabužių. *Padorių* drabužių!

– Negaliu nesutikti.

– Manai, man reikia jų nusipirkti?

– Žinoma.

– Štai mes ir priėjome įdomų klausimą. Ė... ar aš, išsikeldama iš čia, nepalikau savo kreditinių kortelių?

– Ne, nepalikai. Ir jeigu paklaustum, kokiame banke laikai savo pinigus, aš to nežinau.

– Bet aš juk turiu pinigų, ar ne?

– Manau, taip, nes niekada nesiskundei, visada buvai gražiai apsirengusi.

– Aš taip ir žinojau! – su palengvėjimu atsiduso Izabelė. Trumpai pagalvojusi, ji kalbėjo toliau: – Taigi galima sakyti, kad šiuo metu esu lyg ir bankrutavusi, ar ne?

– Panašu į tai, – patvirtino Fabijus.

– Manau, tu neatsisakysi kol kas paremti mane finansiškai, – tarė ji. Po to skubiai pridūrė: – Žinoma, kol sužinosiu, kur yra mano pinigai.

– Kadangi tu man dirbi, nebus jokių problemų. Pragyvenimas čia tau vis tiek nieko nekainuoja.

– Tiesa. Be to, mes esame susižadėję, tad savaime suprantama, kad galime vienas kitą ir paremti, ar ne?

Fabijus nieko neatsakė, tik gana keistai į ją pažiūrėjo. Izabelė atsiduso ir nutilo. Kurį laiką abu sėdėjo tylėdami.

– Dar kas nors? – paklausė jis.

Ji tik papurtė galvą.

– Labanaktis, – tarė jis.

– Labanaktis, – atsakė Izabelė, kai Fabijus jau uždarinėjo paskui save duris.

Vos tik jam išėjus, ji vėl atsiduso, tik šį kartą jau kur kas garsiau. Vėl išjungė televizorių ir palindo po antklode. „Pats laikas miegoti, – pamanė ji, – diena buvo ilga ir pakankamai varginanti.“ Izabelė paliko šviesą degti. Nuo to nelaimingo atsitikimo ji negalėjo miegoti tamsoje – gal bijojo, kad gali daugiau nebeatsibusti. Kai pabūdavo užsimerkusi vos keletą sekundžių, ją apimdavo grėsmingos tamsos baimė. Deja,

atmerktomis akimis miegoti neišeina. Tad palikusi įjungtą šviesą, ji ir užsimerkusi ją juto.

Izabelė pamažu grimzdo į miegą, bet jos galvoje sušmėžavo dar vienas klausimas. Jis visą vakarą nedavė jai ramybės, ypač atėjus Fabijui.

Įdomu, koks jausmas apima, poruojantis tarsi triušiams?

Giliai pasąmonėje Izabelė žinojo, kad tai tebuvo sapnas. Tačiau jis atrodė toks realus, kad stipriai ją gąsdino. Kažkas ją persekiojo. Iš pradžių ją gainiojosi beveidžiai monstrai ir, kad ir kiek ji stengėsi, jai nepavyko nuo jų atitrūkti. Tos bestijos buvo taip arti, kad ji nugara juto jų šniokščiantį kvėpavimą.

– Jūs manęs nepagausit! – suriko mergina, jusdama, kad netrukus ją sugriebs ilgapirštės monstrų rankos. Ji bėgo, kiek kojos įkabino, keistais siaurais, akmenuotais koridoriais, panašiais į požemius. Buvo tamsu, nors į akį durk, niekur – nei langų, nei durų. Nepaisant to, jos kojos tarsi savaime žinojo, kur lėkti. Kad tik tie monstrai nesučiuptų jos!

Visai netikėtai jai pavyko kiek atitrūkti nuo jų. Tuo pat metu jai pasirodė, kad ir laikas kiek pasislinko į priekį. Vėl pasidarė šviesu, nors ta šviesa buvo neryški, prislopinta ir labiau panėšėjo į rūką, besiskverbiantį pro medžius.

Nors Izabelė neapsakomai bijojo susitikti su savo persekiotojais akis į akį, vieną akimirką ji surizikavo ir žvilgtelėjo per petį atgal. Kaip ji apstulbo, išvydusi pažįstamą veidą! Tai buvo aukštas, šviesiaplaukis

vyras. Jeigu jo plaukai būtų nors kiek ilgesni, jis būtų labai panašus į vikingą. Ji buvo visiškai tikra, kad anksčiau yra mačiusi šį vyrą, tik neprisiminė, kada ir kur.

– Aš pažįstu tave! – vos atgaudama kvapą, sušuko ji. – Man reikia tik šiek tiek pasistengti ir aš vėl prisiminsiu tavo vardą! Tuomet tu neturėsi man jokios galios!

– Prieš tai aš tave pasivysiu ir suėsiu, nes man patinka ėsti moteris vestuvių proga.

Vestuvių proga?

– Tik ne mane! – sumurmėjo Izabelė. Jeigu tai ne sapnas, tada aš visai ne Dafnė!

Bandydama suprasti, kodėl staiga jai šovė į galvą šis vardas, ji visai prabudo iš miego.

Izabelė aimanuodama atsigulė ant pilvo, vengdama pažvelgti realybei į akis. Ji įsikniaubė į pagalvę, tardama sau, kad jai pavyks vėl užmigti, jeigu tik labai pasistengs.

Nors lauke jau buvo šviesu, bet tai nieko nereiškė. Vidurvasarį būdavo šviesu jau šeštą valandą ryto, jeigu ne anksčiau. Keltis šeštą valandą ryto – ne, tai neįmanoma.

Staiga į duris kažkas pasibeldė, ir pasigirdo skardus Natašos balsas:

– Šešios valandos! Laikas keltis!

Vargais negalais Izabelė išsiropštė iš lovos ir nusvirduliavo į vonią. Prausdamasi po dušu, ji vėl prisiminė šios nakties sapną. Akyse ji vis dar aiškiai matė šviesiaplaukio vyro veidą. Ar ji pažinojo šį vyriškį? O gal visai įmanoma sapne sukurti ir žmonių veidus?

Norom nenorom Izabelė apsivilko sportinį kostiumą, kurį jai buvo davusi Nataša. Po to ji vengė dar kartą pažiūrėti į veidrodį, nes žinojo, kad vaizdas, kurį ji išvys, tik prislėgs ją. Nors ir neprisimindama savo sportinių pomėgių, ji žinojo, kad tai tikrai nebuvo sporto šaka, kuria užsiimant reikia dėvėti sportinį kostiumą.

Išeidama iš kambario, Izabelė abiem rankom persibraukė per plaukus ir pajuto, tarsi būtų sugriebusi debesį. Ji jau žinojo, kad jos plaukai natūraliai garbanojosi. Šviesi plaukų spalva taip pat buvo beveik natūrali; ataugantys plaukai buvo tik vos vos tamsesni. „Regis, šiek tiek dėmesio mano šukuosenai tikrai nepakenktų", – pamanė ji.

Koridoriuje ji pamatė Natašą, rūšiuojančią valymo priemones.

– Labas rytas, – tarė Izabelė. – Nenoriu tau trukdyti, tik pasakyk, kokioje kirpykloje aš visada lankiausi?

– Gyvendama čia, tu nė karto nebuvai kirpykloje.

– Tikrai? – nustebo Izabelė, vėl braukdama per savo plaukus. – Tai kas mane šukuodavo?

– Na, tas, kuris paprastai šukuoja plaukus, vos atsikėlęs. Pats plaukų savininkas. Beje, man tavo šukuosena visai patinka.

– Betgi aš atrodau kaip kalėdinis žaisliukas su į visas puses styrančiais auksiniais plaukais!

– Brangioji, vyrams tokios šukuosenos labai patinka, – tarė Nataša, pasitaisydama savo vario spalvos karčius. – Kuo daugiau, tuo geriau.

– Manau, pirmiausia eisiu žemyn papusryčiauti.

– Gerai. Kai pavalgysi, ateik vėl į viršų. Padėsi man.

– Ką padėsiu?

– Padėsi valyti, – atsakė Nataša, barškindama kibirais. – Valytoja serga jau dvi savaites, o viena aš tikrai neįstengsiu visko aprėpti.

– Tu sakai, kad aš turiu... valyti?

– Na, žinoma, – truktelėjusi pečiais, tarė Nataša. – Tau tai patinka. Visada sakei, kad valyti tau patinka labiau, negu lyginti.

Izabelė abejodama nužvelgė šepetį, tačiau jis nesukėlė jai jokių emocijų. Tai, ką ji matė, tebuvo ilgas kotas su gale pritvirtinta plokščia detale, kurią buvo galima atverti ir vėl suspausti. Šalia stovėjo keturkampis vandens kibiras su putojančiu skysčiu, kuriame tikriausiai buvo sumirkomas šepetys.

– Man tai atrodo... visai nepažįstama, – pasakė Izabelė.

– Kai tik pradėsi dirbti, iš karto prisiminsi. Kaip ir važiavimas dviračiu arba plaukimas, – tai nepamirštama.

– Plaukti aš gerai moku.

– Na, matai, – patenkinta tarė Nataša.

Izabelei pasirodė, kad tarp plaukimo ir valymo nėra jokio ryšio. Tačiau dar buvo per daug anksti, kad suktų sau galvą.

Apačioje, virtuvėje, ji susidūrė su Hariu. Jis linksmai pasveikino Izabelę.

– Kavos? Arbatos?

– Aš... taip, ačiū. Visai gerai būtų išgerti kavos.

Ji atsisėdo prie didelio stalo gretimame kambaryje. Ant stalo buvo keturi valgomieji komplektai, iš kurių du jau panaudoti. Šalia buvo padėklai su dešra ir sūriu, pintinė su bandelėmis ir prancūziškais rageliais bei įvairių rūšių uogienių indeliai.

Haris įpylė jai iš termoso kavos ir atsisėdo šalia.

– Tiesą sakant, jau pusryčiavau, bet mielai kartu išgersiu dar vieną puodelį kavos.

Vakar jis šiek tiek papasakojo apie save. Taigi ji žinojo, kad jam dvidešimt penkeri ir jis mokėsi pas Fabijų virtuvės meno pirmajame „Juodajame ėriuke“. Kaip ir Nataša, jis ne tik buvo *komandos narys*, kaip pats save vadino, bet ir gyveno šiame dvare.

Haris buvo santūrus ir mandagus vaikinas, tačiau Izabelė, bendraudama su juo, jautėsi gana keistai. Nataša, priešingai nei Haris, bendravo su ja kaip su sena pažįstama.

– Ar Fabijus jau atsikėlęs? – paklausė Izabelė.

– Žinoma. Jis visada atsikelia pirmas. Šį rytą išvažiavo į Didžiąją turgavietę. Netrukus jis jau turėtų grįžti.

– Ar jis jau gėrė kavos? – paklausė ji, pažvelgusi į panaudotus indus.

– Ne, jis visada geria kavą, tik grįžęs iš turgavietės, – atsakė Haris, paduodamas jai pintinėlę su duona. – Prašom, pasivaišink. Užsitepk sviesto, jis labai geras – šviežias ekologiškas produktas iš Prancūzijos. O ši uogienė – savos gamybos.

– Pats ją gaminai?

– Taip, – tarė jis, linktelėdamas galva. – Iš agrastų ir kivių.

– Gražios žalios spalvos, – mandagiai atsakė Izabelė, užsitepė vieną šaukštelį ant per pusę perpjauto ragelio ir atsikando. – Skanu, netgi labai skanu, – pridūrė ji nustebusi.

Išraudęs Haris šypsojosi:

– Tikriausiai būsiu kažką gerai padaręs.

– Tu tikrai nuostabiai gamini.

– Ne taip gerai kaip šefas, – nuo durų pasigirdo balsas.

Į virtuvę įėjo Nataša ir klestelėjo ant kėdės šalia Izabelės.

– Įpilk ir man kavos, – paprašė ji Hario, laikydama rankoje puodelį. – Dieve mano, man skauda kryžkaulį. Mano amžiaus moteriai jau netinka mosuoti šluota!

Izabelė aiškiai pajuto Natašos balse kaltinimo gaidelę, tačiau nusprendė geriau nieko neatsakyti.

– Gali ir man įpilti kavos, – pasigirdo balsas iš gretimos patalpos.

Duryse pasirodė Fabijus, nešinas trimis viena ant kitos sukrautomis dėžėmis. Padėjęs jas ant spintelės, jis ėmė dėlioti maisto produktus į šaldytuvus ir lentynas.

– Regis, tai panašu į darbą, seni, – tarė Haris, pildamas kavą Natašai ir Fabijui.

– Šiandien bus pirmoji „repeticija“, – atsakė Fabijus. Linktelėjęs galva, jis atsisėdo priešais Izabelę. – Gerai išsimiegojai?

Izabelė linktelėjo, pagalvojusi, kad tokio atsakymo pakaks.

– Gal sapnavai ką nors malonaus? – paklausė Haris. – Sakoma, kad tai, ką susapnuosi pirmąją naktį naujoje vietoje, išsipildys.

– Aš maniau, kad ir anksčiau tai buvo mano kambarys.

– Ak... taip. Bet kadangi tu viską užmiršai, tai nesiskaito. Tiesą sakant, tikriausiai nesvarbu niekas, kas buvo iki šiol, ar ne? – tarė Haris, žvelgdamas į prie stalo susėdusią kompaniją pritarimo laukiančiu žvilgsniu.

– Sapnavau košmarą, – atsakė Izabelė.

– Oje, – sutrikęs sumurmėjo Haris. – Tikiuosi, nelabai baisų!

– Košmarai visada būna baisūs, – įsiterpė Fabijus. – Apie ką buvo sapnas?

Izabelė pažvelgė į Fabijų, stebėdamasi, kaip tokį ankstyvą rytmetį jis sugeba atrodyti toks gaivus ir žvalus. Visai ne todėl, kad būtų rūpestingai nusiskutęs ar išsipustęs. Priešingai – jo tamsūs plaukai buvo vėjo ištaršyti, o ant polo marškinėlių bolavo dvi didelės ir pakankamai ryškios dėmės. Tikriausiai jis bus išsitepęs, nešdamas dėžes su maisto produktais. Beje, jis netgi nebuvo nusiskutęs. Ant skruostų ir smakro stirksojo maži juodi barzdos šeriai, dėl kurių jis panėšėjo į piratą.

Galbūt gaivumo jam suteikė baltumu švytintys dantys? O gal tas ryškiai mėlynas marškinėlių atspalvis, paryškinantis jo akių spalvą? O gal jo akys iš tikrųjų yra tokios mėlynos?

– Aš sapnavau vieną vyrą, – tęsdama tarė Izabelė.

– Aš tai nuolatos juos sapnuoju, – įsiterpė Nataša. – Tokie košmarai man patys mieliausi.

– Vyras buvo aukštas, šviesiaplaukis ir panašus į vikingą. Jo veidas buvo man matytas, tačiau vardo niekaip negalėjau prisiminti.

– Kodėl tai košmaras? – paklausė Fabijus, gurkštelėjęs juodos kavos, į kurią, kaip pastebėjo Izabelė, buvo įsidėjęs du šaukštelius cukraus.

– Tas vyras persekiojo mane. Aš jaučiau, kad jo ketinimai nėra geri. Jis norėjo mane vesti.

Nataša, gerdama savo kavą, užspringo, ir Izabelė spontaniškai paplekšnojo jai per nugarą.

– Geriau?

– Viskas gerai. Sakai, norėjo tave vesti? Tu tai vadini košmaru? Nors taip man nuolat pamokslavo mano senelė, kol gyva buvo. „Vaikeli, – sakydavo ji, – tik niekados netekėk, antraip iki gyvenimo pabaigos turėsi gyventi su alumi smirdančiu, bezdančiu pabaisa. Po vestuvių netrukus praregėsi. Vakare – kartu į lovą su velnio neštu ir pamestu, o ryte atsibusi šalia netikėlio vyro." Aš gerai įsidėmėjau šį jos patarimą, todėl nė karto neužkibau už vedybų kabliuko. Vedybų tema man yra absoliutus tabu.

Gūžtelėjusi pečiais Nataša pasakojo toliau:

– Na, sakykime, beveik tabu. Juk aš daug metų dirbau Las Vegase, kur vedybos tapusios beveik verslu. Vieną ar du kartus aš irgi nesusilaikiau. Gera naujiena ta, kad ten, už Atlanto, skyrybų reikalai greitai sutvarkomi. Na kaip, jau papusryčiavai? Eisime valyti? – paklausė Nataša, pasisukusi į Izabelę.

– Aš sapnavau ir moterį, – pasakė Izabelė, nekreipdama dėmesio į Natašos klausimą. – Jos vardas buvo Dafnė. Tiksliau sakant, pačios moters nesapnavau. Neregėjau jos sapne, tik išgirdau jos vardą. Ar kartais nepažįstate moters, vardu Dafnė?

– Vaikystėje turėjau paveiksliukų knygelę apie kiaulę, vardu Dafnė, – tarė Haris.

– Kiaulei šis vardas visai tinka, – pasakė Nataša. – Skamba gana riebiai.

Paėmusi prancūzišką ragelį, pamirkė jį kavos puodelyje.

– Beje, neturėčiau to daryti. Ragelis turi daugiau kalorijų, negu alaus butelis. Tačiau santechnikas sakė, kad jam patinka apkūnios moterys.

– Gerai, kad tavo vardas ne Dafnė.

Tik, kai Nataša dar kartą paspringo, o Haris pratrūko kvatoti, Izabelė suprato, kad tai ji ištarė pastaruosius žodžius.

Taip pat ir Fabijus, pokalbio metu laikęsis nuošaliai, smagiai nusišypsojo.

Izabelė, jausdama jo žvilgsnį, jautėsi keistai sumišusi. Vien tik, kad netylėtų, paklausė Fabijaus:

– Ką tu turėjai omeny, sakydamas, kad šiandien bus pirmoji repeticija? Atleisk, jeigu mano klausimas kvailas, bet aš to tikrai nežinau.

Jos žodžiai jai pačiai nuskambėjo šiurkščiai ir nemandagiai, bet ji bent jau pasijuto ne tokia bejėgė.

– Klausimas visai ne kvailas, – Fabijaus balsas pasirodė netikėtai švelnus. – Nė vienas tavo klausimas nėra kvailas.

Staiga jo akcentas tapo šiek tiek ryškesnis, negu visada, ir tai sukėlė Izabelei keistą virpulį. Ji nusuko nuo jo žvilgsnį, klausdama savęs, ar tik iš jos veido nematyti, ką ji galvoja. Jai ką tik buvo šovusi į galvą mintis apie triušius.

– Sakydamas „repeticija“, turėjau omeny, kad mes – Nataša, Haris ir aš – gaminsime patiekalus, kuriuos numatėme patiekti restorano atidarymo dieną. Žinoma, tik mažais kiekiais.

– Ar aš turėsiu padėti?

– Jeigu tik pati to nori.

– Žinoma, nori, – įsiterpė Nataša. – Ką gi ji veiks visą dieną? Kaip ji prastums laiką? Gulės lovoje ir žiūrės televizorių?

Izabelė pajuto šiokį tokį palengvėjimą. Praėjęs vakaras tikrai ją prislėgė. Ligoninėje jai palaikydavo kompaniją bent jau senoji moteris, palatos kaimynė. Ji taip pat apie save nežinojo nieko daugiau, išskyrus vardą – Matilda. Nors ji atmintį buvo praradusi dėl kitos priežasties – Alshaimerio ligos, – bet rezultatas buvo toks pat.

– Nereikėtų ilgiau atidėlioti namų ruošos darbų, – tarė Nataša.

Izabelė apžiūrėjo savo nagus, tiksliau tariant tai, kas iš jų dar buvo likę. Dviejų priklijuotų, blizgančių nagų galiukai nulūžo, kai ji mėgino užmauti šepetį ant koto. Dar dviejų nagų ji neteko, kai vėliau gręžė kempines. Besimaunant gumines pirštines, kurias ji išprašė iš Natašos, norėdama išsaugoti likusius nagus, nulūžo dar trys. Visos pastangos buvo veltui.

Izabelė lenkė suminkštėjusius nagų kraštelius, kol jie galiausiai susisuko į gumburėlius. Vienas priklijuotas nagas visiškai atsilupo, įskeldamas ir jos tikrą nagą. Styrančią jo atplaišą ji atkando dantimis.

– Kaip apskritai su tokiais nagais aš sugebėdavau valyti? – parūpo Izabelei.

– Geras klausimas. Manau, tai būtų buvę neįmanoma. Man tik šiandien krito į akis, kad tavo nagai dirbtiniai.

– Tikriausiai juos prisiklijavau, išvažiavusi iš čia?

– Regis, taip. Sakau tau, šitie plastmasiniai nagai nieko verti. Jie ir atrodo nei šiaip, nei taip.

– Galbūt aš kramčiau nagus, todėl tie plastmasiniai ir pravertė man. Be jų mano tikrieji nagai tikriausiai būtų atrodę dar blogiau. Ar aš kramčiau nagus?

Nataša iš šono pažvelgė į Izabelę ir tarė:

– Gali būti.

Izabelė, ištraukusi iš burnos pirštą, paklausė:

– Gal buvau labai nervinga?

– Nebuvai nervingesnė, negu dabar esi.

Izabelė atsiduso:

– Jeigu tik žinočiau, kur gyvenau! Tada bent jau galėčiau nuvažiuoti namo, peržiūrėti savo daiktus ir apsirengti ką nors kita.

Ji su pasišlykštėjimu nužvelgė savo sportinio kostiumo kelnes, nuo kurių lašėjo nešvarus vanduo. Kostiumo viršų ji nusirengė jau po pirmojo darbo pusvalandžio ir toliau dirbo, vilkėdama vienais marškinėliais. Juos jai atidavė Nataša; jie buvo mažiausiai trimis dydžiais per dideli. Kai Izabelei ir su šiais marškinėliais pasidarė nepatogu dirbti, ji ir juos netrukus nusivilko. Kadangi visi kiti namo gyventojai iki pietų buvo išvykę, vienintelė Nataša galėjo pasipiktinti jos „darbine apranga", bet iki šiol ji nieko nepasakė. Ir net jeigu Nataša imtų priekaištauti, Izabelė jos neklausytų. Jai atrodė, kad, vilkėdama *Victoria's Secret* liemenėlę, ji atrodė daug geriau, negu dėvėdama nupigintą sportinį kostiumą.

– Žinai, ko aš niekaip negaliu suprasti? – paklausė Izabelė, padėjusi šluotą į šoną ir imdama iš valymo vežimėlio pašluostę. – Man tai visai nepažįstama.

– Kas tau nepažįstama?

Nataša, vienoje rankoje laikydama pašluostę, o kitoje – atidarytą butelį su medžio poliravimo skysčiu, uoliai trynė sienos panelį. Pasklido intensyvus alyvos kvapas. Prieš tai šiuo skysčiu ji jau buvo ištrynusi ir kaimiško stiliaus baldus miegamuosiuose.

– Valymas ir tvarkymas, – atsakė Izabelė.

– Matyt, turi praeiti daugiau laiko, – pareiškė Nataša.

Izabelė dvejodama suraukė antakius:

– Tu taip manai? Nežinau... Jeigu aš čia gyvenau beveik tris mėnesius ir kasdien mielai tvarkiausi, visa tai negali per dvi savaites imti ir dingti be pėdsako iš atminties.

Paėmusi iš valymo vežimėlio tuščią kibirą, ji apvertė jį ir atsisėdo ant jo.

– Aš tau jau pasakojau, kad kalbėjausi su gydytoju apie tai. Jis minėjo, kad sergant retrogradine amnezija, dažniausiai išlieka kognityviniai gebėjimai, kurie buvo būdingi pacientams iki juos ištikusio nelaimingo įvykio. Tai vadinama procedūrine atmintimi.

– O jergutėliau, kiek daug paukščių kalbos žodžių! Kam tu nori tuo padaryti įspūdį? – tarė Nataša, mesdama į vežimėlį pašluostę ir užsukdama alyvos butelį. – Nieko nesupratau.

Izabelė išvyniojo pašluostę ir įsižiūrėjo į ją, tarsi mėgintų dulkių gumulėliuose rasti savo gyvenimo paslaptis.

– Tai reiškia, kad praradus atmintį, prisimenama tai, kas anksčiau mokėta. Turiu omeny ne tik skaitymą ir rašymą, mokėjimą užsirišti batų raištelius ar padengti stalą, bet ir profesinius įgūdžius. Fabijus minėjo, kad esu studijavusi interjero dizainą, ir aš pati tai jau pastebėjau. Prisimenu daug ką apie stiliaus kryptis, patalpų apstatymą, medžiagas, grindų dangas, medienos rūšis, pamenu daug teorinių ir praktinių dalykų. Įsivaizduoju, kiek kainuoja tam tikri daiktai ir kur galima jų įsigyti. Tarkim, žinau, kad miegamųjų baldai, kuriuos mes ką tik nupoliravome, yra pagaminti praėjusio amžiaus trečiojo dešimtmečio pradžioje. Manau, jie pagaminti Tirolyje. Neseniai jie buvo apdoroti medžiaga prieš kinivarpas.

– Ir aš juk galėjau tau visa tai anksčiau pasakyti. Paklausk, kas gi toms mažoms bestijoms karšė kailį!

– Pakalbėkime apie kitką. Pavyzdžiui, apie skambinimą pianinu.

– Moki skambinti pianinu?

– Gerai nežinau, bet tikiuosi, kad taip. Jeigu kur nors pamatysiu pianiną, pabandysiu.

– Čia, šiame name, pianino nėra.

Izabelė pajuto kylančią sunkiai nusakomo pykčio bangą.

– Kada nors kur nors juk rasiu pianiną, ar ne? – susivaldžiusi ir nurijusi kartėlį, ji kalbėjo toliau. – Buvo ir daugiau dalykų, kuriuos aš automatiškai prisiminiau, kaip kad sakė gydytojas Mocartas. Tarkim, aš iš karto vėl galėjau plaukti ir, beje, labai gerai. Taip pat man labai gerai sekėsi dažytis. Viena sesutė atnešė man makiažo rinkinį ir aš pasidažiau. Pasak sesutės, geriau nebūtų pasisekę netgi jos kosmetologei.

– Taip, – nutęsė Nataša ir įsižiūrėjo į Izabelę taip, tarsi ši būtų koks dykinėjantis vabzdys. – Tik įdomu, kokia iš to nauda, kad plauki ir dažaisi kaip asė? Kokia nauda iš nuostabaus makiažo ir šimto metrų plaukimo laisvu stiliumi? Ar gauni už tai pinigų, ar gali iš to pragyventi?

Nataša išsišiepė ir pridūrė:

– Na, nebent būtum pasaulio čempionė ir reklamuotum vandeniui atsparų blakstienų tušą.

Izabelė nesusilaikė nenusijuokusi:

– Turi aštrų liežuvį, Nataša.

– Taip visada sakė ir mano pirmasis vyras.

– Ar ilgai gyvenai su juo susituokusi?

– Ne ilgiau, nei užtruko skyrybų procesas, – sukikeno Nataša. – Dvidešimties į civilinės metrikacijos biurą, dvidešimt vienerių – pas advokatą tartis dėl skyrybų.

– O antrasis vyras? Ar tai tas, su kuriuo gyvenai Las Vegase?

Nataša atsiduso ir sukryžiavo rankas ant krūtinės:

– Taip, jis buvo klasiškas vyras. Joks kitas negalėtų prilygti Džonui Gyvatei. Aš vis dar ilgiuosi jo! Deja, turėjau ir jį pasiųsti velniop. Jis tai darė su visomis moterimis, priėjusiomis prie jo arčiau nei per žingsnį ir nepaspruskusiomis nuo jo, suskaičiavus iki trijų.

– Kodėl jis gavo tokį vardą?

– Manau, tau geriau to nežinoti.

Izabelė mielai būtų norėjusi sužinoti, vis dėlto jai kilo įtarimas, kad tai susiję su nešvankiais dalykais. Šiuo metu apie tokius dalykus ji linkusi negalvoti – jai jau pakako istorijos apie triušius.

Pabaigusi su Nataša valyti trečią aukštą, Izabelė pastebėjo, kad ji šį bei tą jau pasiekė: išvalė du svečių kambarius, savąjį, dvi vonias, mažąjį Natašos kambarėlį, esantį koridoriaus gale. Išvalyti langai, išblizginti baldai, iššveistos vonios, išsiurbtos ir išplautos grindys – tai tikrai nemenkas darbelis. Nepaisant sugadintų nagų ir klaikios aprangos, Izabelė pasijuto savotiškai patenkinta. Visgi tikriausiai Nataša buvo teisi. Regis, namų ruošos darbai visai nėra tokie baisūs, kaip ji manė. Priešingai – kažkuo jie buvo ypatingi. Žvelgiant į iki blizgesio išvaškuotas medines koridoriaus grindis, Izabelę netgi apėmė pasididžiavimas.

– Čia reikėtų patiesti kilimėlį, – tarė ji, – labai tiktų iš Obiusono dirbtuvių. Ten priekyje, kampe, galėtų kaboti veidrodis. Aš jau matau ten jį kabantį – aštuonioliktojo šimtmečio veidrodį iš Venecijos. Priešais jį gražiai atrodytų staliukas su dekoracija iš Murano stiklo. Tai galėtų būti ir vestuvių taurė.

Žodis *vestuvės* sukėlė gana nemalonų aidą jos mintyse, todėl Izabelė paskubėjo pasitaisyti:

– Geriau Toskanos valstiečių keramikos dirbinys. Jis čia ypač tiktų.

– Na taip, žinoma, o ant sienos galėtume pakabinti Van Gogo paveikslą.

Izabelė suraukė kaktą:

– Tai jau visai kitas kainų lygmuo. Vien tik paveikslo draudimas kainuotų daugiau, negu visa, kas yra šiame name.

Pastebėjusi, kad Nataša iš jos šaiposi, Izabelė tuojau suprato, kodėl:

– Kilimams ir veidrodžiams nėra pinigų, ar ne?

Ji taip pat prisiminė, ką Fabijus buvo vakar sakęs: „*Turėjau skolintis pinigų.*“ Todėl visa, kas nebuvo skubiai reikalinga, turėjo palaukti, įskaitant ir tokias nenaudingas interjero puošmenas, kurias ji ką tik paminėjo. Vestibiulį ir restorano salę jis, aišku, turės gražiai išpuošti, bet visa kita – vėliau. Taigi ir jos noras padėti jam įrengti interjerą sprogo kaip muilo burbulas. Nebent...

Nataša nutraukė jos mintis:

– Šį aukštą mes jau sutvarkėme.

– O kaip vyrų miegamieji?

– Tegu jie patys tvarkosi savo kambariūkščius, – atsakė Nataša. – Vyrai gali būti ir labai meilūs, bet mes, moterys, turime būti nepaprastai budrios ir neteikti jiems nereikalingų paslaugų, ypač kalbant apie visokį šlavinėjimą ir plovinėjimą. Toks darbas tarsi seksas, tik neteikiantis malonumo. Jeigu padarysi ką nors vieną kartą, jie norės, kad darytum tai visada.

Izabelė mintyse pritarė šiems Natašos žodžiams, nors ir negalėjo prisiminti nieko, kas patvirtintų šią gyvenimišką išmintį. Tačiau ji mielai būtų užmetusi akį į Fabijaus kambarį. Tik šiaip.

– Rytoj turėsime sutvarkyti ir antrą aukštą, – tarė Nataša. – Galbūt mums pasiseks ir mes išvysime ir ponią Kemper. Tuomet per tris dienas viską ir sutvarkytume.

Antro aukšto Izabelė dar nebuvo kaip reikiant apžiūrėjusi. Ji žinojo, kad rekonstrukcijos darbai ten nebuvo baigti – apie tai liudijo ir dulkėmis nusėtas koridorius.

– Ar ten, apačioje, dar daug ką reikia renovuoti?

– Beveik viską. Antrame aukšte tik įstatyti nauji langai ir radiatoriai. Galybė purvo ir dulkių. Visa tai išsinešiotų po visą namą, jeigu nuolat nevalytumėm.

– Kodėl pirmiausia buvo renovuotas ne antras, o trečias aukštas?

– Nes trečio aukšto kambariai yra mažesni ir labiau tinkami gyventi. Antrame aukšte yra kelios tikrai didingos salės. Tiesa, jos ne tokios didelės, kaip pirmame. Antrame aukšte ateityje įsikurs konferencijų centras.

Apie tai Fabijus taip pat užsiminė. Izabelė nusprendė po kurio laiko apžiūrėti tas sales. Bet prieš tai jos laukė svarbus susitarimas.

Izabelė laukė išvykos į miestą, draskoma prieštaringų jausmų. Ji jaudinosi ne tiek dėl to, kad nežinojo, ar prisimins tą miestą, tiek dėl to, kad ten ji važiuos kartu su Fabijumi.

Ją trikdė tai, kad buvo susižadėjusi su vyru, kurio visiškai nepažinojo. Tai, kad, pasak Natašos, jis dar buvo ir tikras sekso dievaitis, taip pat neteikė jai daugiau sielos ramybės. Rytą, pusryčių metu, jo akivaizdoje jai darėsi čia karšta, čia šalta, nors jis jos visai nelietė. Jai pakakdavo vien tik įsivaizduoti, kad ankstesniame gyvenime ji buvo kaip pamišusi dėl jo, ir pasijusdavo išmušta iš vėžių.

Šiaip ji gana gerai ištvėrė savo atminties praradimą. Ji tuo visai nesistebėjo, kol kartą viena fizioterapeutė pavadino ją išties drąsia moterimi.

– Tikrai sakau, aš žaviuosi jumis! Kaip jūs galite visa tai ištverti! Visai nieko neprisimindama! Jumis dėta, aš tuoj pat išprotėčiau! Im-

čiau verkti, lakstyti, šėlčiau tol, kol jėgos mane apleistų! *Štai* taip! Kaip jums pavyksta išlaikyti savitvardą?

Po kurio laiko Izabelė šito paklausė daktaro Mocarto. Esą ji sunerimusi, ar tik jos psichika nesutrikusi. Ji nežinojo, kas ji, tačiau ir ne itin dėl to jaudinosi, kaip kad kai kurie aplinkiniai. Juk tai tikriausiai nenormalu.

Gydytojas nuramino ją:

– Tai gana dažnai pastebima reakcija, kad tokios lemties ištikti žmonės neišprotėja. Supraskite tai paraidžiui. Tai tarsi savigyna, kuomet tam tikras fanatiškumas apsaugo organizmą nuo papildomo streso, dėl kurio susidariusi situacija ne pagerėtų, o tik pablogėtų. Jūsų psichika ginasi, kiek tik gali. Beje, būna daug blogesnių atvejų, negu jūsų. Daug amnezijos ištiktų žmonių apima toks letargas, kad su jais vos įmanoma susišnekėti.

Iš pradžių Izabelė abejojo, ar šie gydytojo žodžiai galėtų ją paguosti, bet galiausiai ji vis dėlto nusiramino. Daktaras Mocartas jai patarė veikti pamažu:

– Pamažu pažinkite save. Neskubėkite, išlikite rami. Jūs turite daug laiko. Tiek daug, kiek jums reikia.

Ji niekaip negalėjo prisiversti apsivilkti sportinį kostiumą, apsiauti sportbačiais, kurie tikriausiai taip pat buvo pirkti labdaros parduotuvėje, ir pasirodyti viešumoje. Taigi ji apsirengė tai, ką dar turėjo. Su susiglamžiusia, dėmėta *Miyake* suknele ir smailiakulniais *Manolo*

Blahniko bateliais ji patiko sau daug labiau, negu su iš dėžės ištrauktais sportiniais skarmalais. Na, jais nebent apsirengtų, jeigu sugalvotų pabėgioti.

Iškaukšėjusi į kiemą, ji išvydo Fabijų, kraunantį į savo automobilį tuščias daržovių dėžes. Tai buvo tamsiai mėlynos spalvos vienatūrė mašina, mačiusi ir geresnių laikų. Automobilio durelės buvo atidarytos, kad jame tikriausiai nebūtų taip karšta. Buvo antra valanda po pietų ir neapsakomai karšta – mažiausiai trisdešimt laipsnių šilumos.

– Esi tikra, kad galėsi vaikščioti avėdama tokius batelius? – paklausė jis.

– Jeigu reikės, įveiksiu ir kilometrinius nuotolius. Tai ne statikos, o vidinio nusiteikimo klausimas.

Dar nepabaigusi sakinio, Izabelė kluptelėjo, užkliuvusi už grindinio akmens, bet dėjosi, tarsi tai būtų visiškai įprastas dalykas. Ji vangiai klestelėjo ant priekinės sėdynės ir laukė, kol įlips ir jis.

Fabijus užtrenkė galines dureles ir atsisėdo prie vairo. Izabelė tuoj pasijuto tokia pat sumišusi, kaip ir praėjusį vakarą, ir šį rytmetį. Keista, ligoninėje ji nieko panašaus nejuto. Tiesa, tuo metu ji juk dar nežinojo tos istorijos apie triušius.

– Manau, pirmiausia būtų visai gerai nusipirkti porą naujų batelių, – tarė ji.

– Kaip nori. Kai atvažiuosime į miestą, galėsime išsiskirti.

Izabelė krūptelėjo ir suglumusi pažvelgė į jį:

– Galėjai tai ir anksčiau pasakyti, kam tada valiau visą tą purvą! Valydama susigadinau aštuonis tikrai gerus nagus, likusius du turėjau nusikirpti, nes ir jie atrodė bjauriai!

Suraukusi kaktą, ji pridūrė:

– Tai kur man tada dingti?

– Aš turėjau omeny kitokį išsiskyrimą: ir tu, ir aš eisime apsipirkti, tik į skirtingas parduotuves.

– Ak taip, – atsiduso Izabelė ir tuoj pat pasigailėjo, pajutusi savo balse palengvėjimą. Tad nieko nelaukdama šaltai pridūrė: – Vis tiek vyrai batų parduotuvėse nieko nepametė.

Fabijus šyptelėjo, ir Izabelė pastebėjo, kad dešiniajame jo skruoste yra duobutė. Ar duobutė buvo ir kairiajame skruoste, kol kas liko neaišku, nes Fabijus nusisuko, įjungė variklį ir pasuko iš kiemo.

Jis dėvėjo džinsus, nukirptus per plaštakos plotį aukščiau kelių, ir polo marškinėlius, beveik tokio paties mėlynumo, kaip ir per pusryčius, tik švarius. Buvo matyti, kad jis neseniai prausėsi po dušu, nes jo plaukai virš ausų dar buvo drėgni. Jis buvo ir nusiskutęs, bet taip jis atrodys neilgai, nes jo barzda labai greitai želia. Net ir sėdėdamas, jis atrodė aukštas ir tvirtai sudėtas. Izabelė matė ryškius rankų raumenis, tamsiai apžėlusias kojas ir neįtikėtinai baltus dantis. Tipiškas lotynų mylimasis, tarsi iš knygos.

Tiesą sakant, jie visai netiko vienas kitam nei išvaizda, nei kilme. Jis buvo virėjas, savomis jėgomis prasimušęs aukščiau, o ji... Taip, o kas, tiesą sakant, buvo ji pati? Šiaip ar taip, tikriausiai ji buvo turtinga, nes juk nešiojo brangius dizainerių siūtus drabužius, o ant rankos spindėjo kelių karatų deimantas. Jos rankinukas, kurį šį rytą jai perdavė Fabijus, buvo *Prada* firmos. Ne klastotė, kaip ir bateliai. Tik šiuo atveju visa tai jai neturėjo daug reikšmės, bent jau

tol, kol ji neišsiaiškins, iš kur visos šios brangenybės, puošiančios jos kūną.

O iki tol...

– Ką mes darysime paskui? – pabrėžtinai laisvai paklausė Izabelė. – Turiu omeny finansinę reikalo pusę. Tu man duosi savo kreditinę kortelę?

– Man jos pačiam reikės, nes turėsiu apsipirkti. Aš duosiu tau grynų pinigų.

– Bus gerai ir taip.

Kai jie privažiavo miesto centrą, Izabelė sutrikusi dairėsi aplink. Vietovės pavadinimas jai buvo labai pažįstamas; ji net žinojo, kad čia turėtų būti pilis, katedra ir kurfiursto parkas. Tačiau jeigu ji ir yra čia buvusi, tai bus pamiršusi visas detales. Ar jai taip atsitiktų ir Paryžiuje? Ne, nes prieš jos akis iškilo Monmartro, Eifelio bokšto ir Luvro vaizdai. Ji regėjo saulėje spindinčią Seną ir iš karto suprato, kad ji šiame mieste gerai susigaudytų. Paryžius išliko jos atmintyje. Užmerkusi akis, ji apžvelgė kitus miestus, kuriuose prisiminė buvusi: Londoną, Romą, Niujorką, Madridą, Berlyną, Hamburgą, Miuncheną. Visa tai ji gerai prisiminė. Matyt, anksčiau ji buvo kosmopolitiška būtybė.

Kad ir kaip būtų keista, šiame mieste jai viskas atrodė nepažįstama. Galbūt ši vietovė buvo per daug susijusi su jos asmeniniu gyvenimu, todėl ir išsitrynė iš atminties. Reikėtų artimiausiomis dienomis pasikalbėti apie tai su daktaru Mocartu.

– Gal kartais esu minėjusi, kur užaugau? – lyg tarp kitko paklausė ji Fabijaus.

– Ne, – atsakė jis, sukdamas į daugiaaukštį garažą.

– Keista, kad visiškai nieko nepasakojau apie savo praeitį, – balsiai pamąstė Izabelė.

Fabijus tik gūžtelėjo pečiais:

– Gal turėjai tam savų priežasčių.

Šie Fabijaus žodžiai Izabelę gerokai išgąsdino. Jai kilo baisi mintis: o jeigu ji nutylėjo savo praeitį todėl, kad turėjo, ką slėpti? Gal ji yra padariusi kokį nors nusikaltimą? Galbūt todėl jie abu buvo taip pamišę dėl vienas kito? Juk plačiąja prasme Fabijus taip pat buvo kilęs iš nusikaltėlių pasaulio! Italas, Neapolio kamoros palikuonis, ir ji, gangsterė, vokiečių kilmės nuotaka. Puiki pora! Gal tai ir buvo jų triušiškų santykių pagrindas? Kitais žodžiais tariant, Boni ir Klaido sindromas? O gal dar blogiau: galbūt jie kartu suko nešvarius darbelius, tik dabar jis dedasi, tarsi nieko nebūtų buvę? Gal jis tik džiaugiasi, galėdamas būti ramus, kad ji jo neišduos? Bet juk ji, nieko neprisimindama iš savo ankstesnio gyvenimo, galbūt norėjo pradėti garbingą gyvenimą!

Ne, nesąmonė. Izabelė stipriai papurtė galvą, tarsi norėdama nuvyti tokias mintis šalin. Ir kokios kvailos mintys gali šauti į galvą!

– Kas yra? – paklausė jis.

– Nieko, viskas gerai.

Fabijus pastatė garaže automobilį, išlipo ir, priėjęs iš kitos pusės, atidarė Izabelei dureles ir padėjo išlipti.

Ji buvo per daug išsiblaškiusi, kad atkreiptų į tai dėmesį, ir dar į tai, kad, jiems einant lifto link, jis suėmė jos alkūnę, norėdamas jai

padėti. Mintys, tuo metu nedavusios jai ramybės, buvo dar atgrasesnės nei prieš tai.

O jeigu visi jos turtai ir brangenybės buvo iš tam tikro šaltinio? Suknelė, apatiniai drabužiai, batai, žiedas... Gal visa tai... Ar tik ne dėl šios priežasties ji nė žodeliu neužsiminė sužadėtiniui apie savo praeitį? Gal ji buvo... Negi tikrai ji buvo?..

– Gal kas negerai? – pasiteiravo Fabijus. – Tu tokia tyli.

– Man tik labai karšta, – vargais negalais išspaudė Izabelė.

Atvažiavo liftas, ir mergina sustirusiomis kojomis įlipo į jį. Fabijui žengiant paskui ją ir spaudžiant lifto mygtuką, ji karštligiškai mąstė apie tai, ką žino apie moteris, parsidavinėjančias už pinigus. Kai kurios buvo paprastos ir pigios, kitos – išsilavinusios ir brangios. Kaip ir visose gyvenimo srityse, tai buvo kainos klausimas. Vienos buvo prostitutės, kitos – palydovės.

Izabelė sunkiai nurijo gniutulą gerklėje. Gal ji tik todėl galėjo sau leisti puoštis brangiais dizainerių drabužiais ir vertingais papuošalais? Gal ji buvo, kaip ta moteris iš filmo, kuriame vaidino Džulija Roberts ir Ričardas Giras? Gal ji buvo tik... *Graži moteris?*

Liftas sustojo pirmame aukšte, ir Izabelė klupinėdama iškaukšėjo paskui Fabijų į lauką. Jos mintys buvo toli nuo čia.

– Tad aš jau eisiu, – tarė jis. – Manau, galim susitikti čia po valandos.

Ji linktelėjo ir pažvelgė jam pavymui. Nuėjęs kelis žingsnius, Fabijus staiga sustojo ir atsisuko.

– Va tai tau, visai pamiršau!

Jis priėjo prie Izabelės, išsitraukė piniginę ir įspraudė jai į delną vieną banknotą.

– Čia tau.

Iš pradžių ji abejingai pažvelgė į pinigą, bet netrukus nustėro:

– Kas čia?

– Du šimtai eurų.

Izabelė vėl nurijo gerklėje kilusį gumulą:

– Kam jie?

– Na, aš maniau, kad kol mes viską išsiaiškinsime, aš tave samdau už keturis šimtus eurų per mėnesį, o šie pinigai būtų tarsi avansas.

– Taigi jie ne už... ė, ne už...

– Ne už ką?

– Ne už nieką. Viskas gerai. Šie pinigai apsipirkimui, ar ne?

– Na taip. Mes juk tai jau aptarėme, ar ne taip?

– Taip, žinoma. Aš tik truputį išsiblaškiusi. Tikriausiai dėl tokios kaitros.

Ji dar kartą pažvelgė į banknotą.

– Ką aš galiu už tai nusipirkti?

– O, tai jau tu pati nuspręsk. Nusipirk tai, ko tau reikia.

„Puiku, – pagalvojo ji. – Už šitą truputėlį pinigų ji galėtų nusipirkti nebent tik apatinių drabužių komplektą. O gal šių pinigų ir tam nepakaktų.“

Bet Fabijus jau ėjo savais reikalais.

– Iki greito, – atsisukęs per petį dar sušuko jis.

Sutrikusi Izabelė pažvelgė jam pavymui, tada vėl į delną. Deja, čia tikrai tebuvo du šimtai eurų.

Ji atsainiai įsikišo banknotą į rankinuką ir apsidairė. Ji stovėjo jaukiame, šiek tiek provincialiame prekybos centre. Izabelė instinktyviai pajuto, kad savo ankstesniame gyvenime ji tikrai neapsipirkdavo panašiuose prekybos centruose. Bet kuriuo atveju tikrai ne prieš savo sužadėtuves su šiuo vargšu italu virėju.

Palenkusi galvą Izabelė susumavo mintyse viską, ką jai iki šiol pavyko sužinoti apie save. Akivaizdu, kad sužadėtuvės buvo esminis faktorius, pasukęs jos gyvenimą kita linkme. Tai aišku kaip dieną!

Anksčiau ji rengėsi elegantiškais drabužiais, nešiojo kelių karatų žiedus, puikiai dažėsi, lankėsi įvairiausiuose pasaulio miestuose. Vėliau susipažino su tuo italu, užmezgė su juo triušiškus santykius ir atrado valymo darbų džiaugsmą. Jeigu tai ne esminiai pokyčiai, tuomet ji tikrai Dafnė!

Vėl toptelėjus į galvą šiam vardui, Izabelė trumpam sunerimo, bet tuoj pat grįžo prie svarbesnių dalykų. Ji dar kartą reziumavo savo padarytas išvadas ir, lenkdama pirštus, prisiminė visus su jomis susijusius faktus.

Pirma: ji – abejotinos reputacijos, turtinga mergšė, gal net pasaulinio masto apgavikė ar prostitutė.

Antra: susipažinusi su vargšu virėju, kartu su juo pradėjo naują, garbingą gyvenimą; atrodė, kaip gamta ją sukūrė, be jokių prašmatnybių, bet už tai mėgavosi triušišku seksu.

Trečia: susikivirčijusi su vargšu virėju, išsiskyrė su juo; bandė vėl grįžti prie savo senojo, abejotino gyvenimo būdo; bet nepatyrusi jokio malonumo, bandė susitaikyti su sužadėtiniu.

Ketvirta: nukrito ir prarado atmintį.

Penkta: neturi, kuo apsirengti.

Izabelė ryžtingai suspaudė savo rankinuką. Kam taip sukti galvą, abejojant, kuriuo keliu eiti. Daugiau ji neabejos, ko nori, išskyrus, žinoma, naujus batelius. Ji tiesiog turėjo pasikliauti savimi, kokia ji buvo anksčiau. Dabar ji norėjo gyventi kitaip – ramiai! Ji jau buvo pasirinkusi gyvenimą kartu su sunkiai dirbančiu virėju. Tolyn nuo tokios abejotinos prabangos! Nuo šiol ji pasikliaus tik savo darbščiomis rankomis. Baigta su *Gražia moterimi!*

Izabelė didvyriškai atsiduso ir pasuko artimiausios parduotuvės link.

Fabijus sustojo prie kampo ir pažvelgė atgal: Izabelė stovėjo, paskendusi mintyse, ir kažką pirštais skaičiavo. Tikriausiai ji skaičiavo, ką galės nusipirkti už gautus pinigus, ar jai jų pakaks. Sprendžiant pagal jos poreikius, ji, matyt, greit prieis išvadą, kad šių pinigų jai vargu ar užteks manikiūrui ar naujai šukuosenai, o ką jau kalbėti apie tokius batelius, kokius buvo įpratusi nešioti.

Nenoromis jis pripažino sau, kad mažai aplink atsirastų vyrų, įstengiančių susilaikyti ir neįsispitrinti į ją. Iš tiesų Izabelė, nepaisant kiek „pavargusios" suknelės, atrodė ekstra klasės būtybė. Ji nebuvo labai

aukšta, apie metro šešiasdešimties centimetrų ūgio, o jos dailutė smėlio laikrodžio figūra buvo nepriekaištingai proporcinga. Šviesios garbanos buvo gražiai suveltos, o kad šiandien nebuvo pasidažiusi, ji tik labiau panėšėjo į žavią elfę. Avėdama beprotiškus aukštukulnius ir apsirengusi siaurą, aptemptą suknelę, ji spinduliavo gundančia erotika. Dar jiems važiuojant automobiliu, jis negalėjo susilaikyti nuolat nedirsčiodamas į jos suknelės iškirptę ir kojas. Šiandien per pusryčius ji atrodė tokia žavi, kad jam vargiai sekėsi prisiminti, kodėl per patį pirmąjį jų susitikimą jis mintyse pavadino ją ožka.

Fabijus stebėjo, kaip Izabelė sustojo priešais prabangią batų parduotuvę. Tačiau, didelei jo nuostabai, ji įėjo ne į ją, o į šalimais esančią drabužių parduotuvę.

„Negaliu patikėti savo akimis, – sumurmėjo jis. – Ji tikrai užėjo į *H&K* parduotuvę! Dar būna stebuklų šiais laikais."

Fabijus nusigręžė ir pasuko savais keliais. Jo laukė susitikimas banke ir draudimo bendrovėje. Kaip ir tikėjosi, pokalbis banke nebuvo itin džiuginantis. Draudimo bendrovė dar nebuvo išmokėjusi visos išmokos, tačiau gali būti, kad likusios sumos jam teks laukti keletą metų.

Buvo numatytas ir dar vienas susitikimas, šį kartą firmoje, apsiėmusioje sutvarkyti restorano vestibiulį. Bet jis neįvyko, nes šios firmos... jau nebebuvo. Ant firmos langų buvo nuleistos apsauginės geležinės grotelės, o ant durų kabojo mažas kuklus lapelis: *Uždaryta dėl bankroto.* O jis šitam niekšui darbų vykdytojui dar praėjusią savaitę avansu už medžiagas pervedė du tūkstančius eurų! Nenuostabu, kad paskambinęs telefonu, jis išgirsdavo tik į autoatsakovą įrašytą balsą.

– Na ir puiku, – išsprūdo jam.

– Ir aš taip manau, – jam už nugaros pasigirdo džiugus balsas.

Fabijus krūptelėjo – tai buvo Rafaela. Apsirengusi rožinę suknelę ir didelėmis garbanomis susisukusi plaukus, ji panėšėjo į brangią, iščiustytą lėlę. Šalia jos pėdino Džulijus, žvilgsniu nusitaikęs į Fabijų tarsi į retą medžiojamą žvėrį.

– Ką čia veikiate? – paklausė Fabijus vien dėl to, kad kažką pasakytų.

– Buvome itališko maisto restorane, – šypsodamasi atsakė Rafaela, atmesdama plaukus atgal. – Pas tavo konkurentus. Deja, nepalyginsi su tavo virtuve, mielasis, tikrai nepalyginsi.

– Nenoriu, kad tu jį taip vadintum, – prikibo Džulijus.

Jis vilkėjo kreminės spalvos kostiumą, pasiūtą iš šilkinės ir lininės medžiagos. Kostiumas buvo prigludęs kaip išlietas su vos pastebimu išlinkimu žemiau peties. Džulijus niekuomet neišeitų iš namų be ginklo ir, kad ir kaip būtų karšta, tikrai neapsirengtų tokiais paprastais drabužiais, kokius dėvėjo Fabijus. Ant jo kaktos spindėjo prakaito lašeliai, bet nusirengti švarką jis tikriausiai prisiverstų tik esant būtinam reikalui.

– Viskas gerai tarp tavęs ir tavo mažylės nuotakos? – pasiteiravo Rafaela. – Ar ji jau prisiminė tave?

Jos balse nuskambėjo keista intonacija. Fabijus pažvelgė į ją iš šono, stengdamasis nežiūrėti ilgiau, negu būtina, – kad tik Džulijui nekiltų kvailų minčių.

– Dar ne, bet greitai, manau, prisimins, – atsakė Fabijus. – Mums reikia tik šiek tiek laiko, kad vėl priprastumėme vienas prie kito.

– Bet koks tai turėtų būti jaudinantis jausmas – mylėtis su vyru, kurio visai nepažįsti, – tarė Rafaela.

– Man reikia eiti, – pasakė Fabijus. – Izabelė laukia manęs.

Rafaela norėjo paprieštarauti, bet Džulijus, regis, būtų buvęs išties labai patenkintas, jeigu Fabijus dingtų tuoj pat. Džulijus čiupo Rafaelą už rankos ir patraukė ją paskui save.

– Dėl tavo skolų mes dar pasikalbėsime, – nueidamas jis šūktelėjo per petį Fabijui.

Fabijus žiūrėjo jiems pavymui. Porelė pasuko prie Džulijaus automobilio, stovinčio visai netoliese. Fabijus tik tada pasijuto kiek geriau, kai tiedu įlipo į automobilį ir nudūmė.

Tuo pat metu jis pajuto, kad kažkas jį stebi. Kai atsisuko, kitoje gatvės pusėje išvydo į jį žvelgiančią Izabelę. Vienoje rankoje laikydama pirkinių krepšelį, kita ranka mojavo jam. Taip pat jai pamojęs, jis perėjo gatvę. Jis negalėjo nepastebėti, kad mergina atrodė pasikeitusi – tikriausiai ji dalį įsigytų drabužių iš karto ir apsivilko. Ji dėvėjo ne brangią, bet nunešiotą dizainerio suknelę, o kuklią baltą palaidinukę su siauromis petnešėlėmis, kreminės spalvos, platų, nėriniais puoštą sijoną, siekiantį blauzdas, o siauras pėdas puošė dailios basutės. Be ekstravagantiško *Prada* rankinuko ir išdavikiško žiedo su deimantu, ji buvo pasidabinusi dar vienu papuošalu – mažyte sidabrine grandinėle ant dešinės kulkšnies. Jeigu jų pažinties dieną Izabelė nebūtų pasakiusi, kiek jai metų, jis palaikytų ją moksleive.

Fabijui priėjus, ji žaviai nusišypsojo:

– Pažiūrėk, argi tai ne puiku?

Mergina apsisuko aplink save. Jos sijonas tapo besisukančiu sūkuriu, atidengdamas nuogas, saulėje įdegusias kojas.

Fabijus nurijo seiles – ne vien todėl, kad šis vaizdas sukėlė jam netinkamų minčių. Jis suglumo, išvydęs, su kokiu pasitikėjimu ji žvelgė į jį.

– Tau patinka? – pasiteiravo Izabelė.

Dar sykį nurijęs seiles, jis linktelėjo:

– Gražus sijonas. Taip pat ir palaidinukė, ir basutės.

Visa spinduliuodama Izabelė iškėlė rankoje pirkinių krepšelį:

– Čia, viduje, yra ir dar daugiau! Džinsai, dveji marškinėliai, apatiniai drabužėliai! Nors visa tai – išpardavimo prekės, bet jos tikrai atrodo elegantiškai ir puošniai! – netvėrė džiaugsmu Izabelė. – Visai nežinojau, kad tokiose parduotuvėse galima įsigyti nešiotinų drabužių! Aš sužavėta! Beje, man dar liko šiek tiek pinigų! Dešimt eurų!

– Iš tikrųjų, – atsakė Fabijus ir pajuto, kad jo žodžiai nuskambėjo taip pat kvailai, kaip jis ir jautėsi.

– Tu tik įsivaizduok: už šiuos pinigus net galima papietauti! – tarė Izabelė, pamodama *Burger King* restorano link. – Ten už dešimt eurų galima nusipirkti kompleksinius pietus! Dviem žmonėms! Iš pradžių negalėjau tuo patikėti, bet paskaičiavusi supratau, kad taip yra iš tiesų! Dabar pietauti jau būtų vėloka, be to, žinau, kad vakarienei tu pagaminsi kažką skanaus. Bet prieš tai mielai ko nors užkąsčiau. Tiesą sakant, aš žvėriškai alkana. Kas tau yra?

Izabelė šyptelėjo ir pridūrė:

– Aš tave kviečiu.

Fabijus nusijuokė:

– Kodėl gi ne?

Kai Izabelė paėmė jį už parankės, jis dėjosi, lyg tai būtų pats įprasčiausias dalykas pasaulyje. Fabijus juto jos švelnią, saulės sušildytą odą ir bandė įtikinti save, kad jį jaudino ne jos kūno artumas, o pati situacija.

Prie baro jie pasiėmė greito maisto restorano valgiaraščius ir atsisėdo prie staliuko šalia lango.

Sėdėdama priešais Fabijų, Izabelė čiupo savo mėsainį tarsi vaikas, norintis be eilės gauti dovanėlę-siurprizą.

– Keista, – tarė ji. – Negaliu prisiminti, kad kada nors būčiau valgiusi mėsainius. Bet šis kvepia skaniai.

Atsikandusi kąsnį, ji susimąsčiusi palenkė galvą į šoną:

– Visai skanus, – tarė ji ir greitai pridūrė: – Ar mes abu kada nors valgėme mėsainius?

– Ne.

– Tu tikriausiai nemėgsti greito maisto, ar ne? Manau, būdamas profesionalus aukštos klasės virėjas, pirmenybę teiki kitokiam maistui.

Fabijus prisiminė, kad retkarčiais jis valgydavo mėsainius. Beveik du mėnesius jis iš viso negamino maisto, nes, sudegus „Juodajam ėriukui", sudegė ir jo virtuvė. O pensiono, kuriame jis kurį laiką gyveno, tikrai nebūtų galima pavadinti gastronomijos šventove. Ten, be greitų pusryčių, daugiau nieko nebuvo galima tikėtis.

– Kartais užvalgyti greito maisto ne taip jau blogai, – tarė jis. – Kai nėra nieko kito, geriau jau tai, negu nieko.

Izabelė pamirkė keptą bulvytę į kečupą.

Aš mačiau tuodu – Džuliją ir jo draugę.

Pajutęs, kad dingo apetitas, Fabijus padėjo savo mėsainį ant stalo.

Izabelė įdėmiai pažvelgė į Fabiją. Tarp jos antakių įsimetė nedidelė raukšlelė.

– Ko jie nori iš tavęs?

– Nieko. Mes susitikome atsitiktinai. Jiedu pietavo viename restorane.

Įkvėpusi oro, Izabelė paklausė, ko jis ir tikėjosi:

– Kažkas ne taip tarp tavęs ir jų, ar ne? Kokių pinigų jie nori iš tavęs?

– Et, tai ne tiek svarbu.

– Tačiau aš noriu žinoti. Juk galiausiai esu susižadėjusi su tavimi, taigi, galima sakyti, aš tai jau žinau, – tarė Izabelė ir, trumpai pagalvojusi, pasakė: – Tiksliau tariant, žinočiau, jeigu nebūčiau pamiršusi. Esu tikra, kad tu kalbėjai apie tai su manim – prieš tą nelaimingą atsitikimą. Taigi tu man tik primintum tai, ką aš žinojau.

Ryžtingai atkišusi smakrą, ji pridūrė:

– Taigi?

– Kurį laiką aš ir Rafaela draugavome. Tai buvo prieš dvejus metus, tačiau Džulijus vis dar nervinasi dėl to.

– Kodėl? Ar tu paveržei ją iš Džulijaus?

– Ne. Rafaela pradėjo su juo draugauti, kai tarp mūsų buvo jau viskas baigta.

– Kodėl jūs išsiskyrėte?

– Ak, tu Dieve, dėl tos pačios priežasties, kodėl išsiskiria ir dauguma žmonių. Ateina laikas, kai du žmonės pradeda nesutarti tarpusavyje.

– Ar jis tau skolino pinigų?

– Ne, pinigus aš paveldėjau.

– Ė... paveldėjai?

– Paveldėjau iš mudviejų senelės. Tai nebuvo dideli turtai, bet man pakako jų atidaryti nuosavą restoraną.

– „Juodąjį ėriuką“.

– Pirmąjį „Juodąjį ėriuką“, – patikslino Fabijus. – Džulijus jaučiasi, kad su juo buvo pasielgta neteisingai. Pasak jo, ji buvo jo mylimiausia senelė. Jis negali suprasti, kaip ji galėjo jam, savo mylimiausiam anūkui, nieko nepalikti, o visą turtą paliko man. Jis yra tikras, kad jam priklauso jos palikimo dalis.

– Jis galėtų pareikšti tau ieškinį dėl palikimo.

– Tai ne Džulijaus stilius.

– Suprantu, – atsakė Izabelė, vartydama rankose bulvyčių tūtelę.

– Kaip ilgai, tu sakei, jūs draugavote?

Jis visai nebuvo to minėjęs. Bet jam buvo aišku, kad ji nenusileis, kol nesužinos visos tiesos.

– Keturis mėnesius.

– Tai nedaug.

– To visai pakanka išsiaiškinti, ar du žmonės tinka vienas kitam.

– Mes draugavome nuo Velykų – tai man pasakė Nataša.

– Na, ir? – paklausė jis atsargiai.

– Taigi taip pat keturis mėnesius. Po to mes taip pat išsiskyrėme. Regis, po keturių mėnesių draugystės tave ištinka tam tikra santykių krizė.

Jis nebyliai pažiūrėjo į ją, jausdamas sąžinės graužimą.

– Dėl ko mes išsiskyrėme?

– Ak... mes susiginčijome.

– Dėl ko?

– Dėl... dėl naujojo „Juodojo ėriuko“. Tau tiesiog nepatiko restorano interjeras.

– Tikrai? – Izabelė atrodė nustebusi. Mąsliai suraukusi kaktą, ji tarė: – Tiesa, kai ką aš būčiau kitaip dariusi, tai aišku. Bet juk dar ne viskas baigta, taigi dar galima jį apipavidalinti vienaip ar kitaip.

Mintyse išvadinęs save visišku avigalviu, Fabijus tik linktelėjo galva.

– Visgi mes anuliavome mūsų išsiskyrimą, – tarė Izabelė.

Jos balsas skambėjo ramiai, bet Fabijus pajuto, kokia svarbi jai buvo ši tema. Paknebinėjusi keptų bulvių lazdelę, ji pridūrė:

– Kadangi mes įveikėme šią krizę, galbūt tau su manim pasiseks geriau negu su Rafaela. Arba man su tavim.

Fabijus nesumojo, ką atsakyti, taigi tylėjo. Izabelė padalino mėsainį per pusę ir išėmė pomidoro griežinėlį.

– Nemėgstu pomidorų, jie kelia man pasibjaurėjimą. Juokinga, ar ne?

– Ne, aš pažįstu ir daugiau žmonių, kurie nevalgo pomidorų. Taip būna.

– Bet aš bjauriuosi jais, nors nežinau, iš kur tas pasibjaurėjimas kilo. Turiu omeny, kad nežinojau, jog nemėgstu pomidorų. Ligoninėje pamačiusi pomidorų salotas, iš karto supratau, kad jos man šlykščios.

Fabijus vos susilaikė nešyptelėjęs:

– Galbūt tau reikėjo suteikti joms nors vieną šansą, – tarė jis sausai.

– Su tavim viskas buvo kitaip, – susimąsčiusi atsakė Izabelė.

– Ką turi galvoje?

– Tu man nepriminei pomidorų salotų.

Jis tuojau suprato, kur suko Izabelė, ir jam kilo didelis noras paprieštarauti jai. Bet ką gi jis galėjo jai atsakyti? Galbūt: *„Ei, juk prieš tą nelaimingą atsitikimą tu elgeisi su manim kaip su dvikoju pomidoru?“*

– Aš nepakenčiu tik žalių pomidorų, – dėstė jam Izabelė, – o virtus ir keptus mėgstu. Pavyzdžiui, mielai valgau picas, sriubas ar apkepus su jais, mėgstu juos visuose itališkuose patiekaluose. Bet juk tu, savaime suprantama, visa tai žinai.

– Žinoma, – atsakė Fabijus, klausdamas savęs, į kokį nutrūktgalvišką žaidimą jis įsivėlė.

Izabelė bejėgiškai žvelgė į šnypščiantį garų debesį, kylantį iš po lygintuvo. Kad ir kaip ji stengėsi, bet balta virtuvinė prijuostė, ištiesta ant lyginimo lentos, niekaip netapo nepriekaištingai lygi, kokią jai pademonstravo Nataša, prieš tai išlyginusi vieną. Susiglamžęs skuduras buvo panašus ne į prijuostę, o į beviltišką raukšlių kalnagūbrį. Kuo daugiau Izabelė ją lygino, tuo labiau ji atrodė susiglamžiusi.

– Kaip tai gali būti? – paklausė ji. – Tu tikra, kad anksčiau aš mokėjau gerai lyginti?

– Gal ir ne taip gerai kaip aš, – pripažino Nataša, – bet greitai išmokai.

– Nieko nesuprantu, – tarė Izabelė. Aš moku plaukti, moku vairuoti automobilį – šiandien po pietų pati tai išbandžiau.

– Plaukei?

– Ne, vairavau automobilį, ir man puikiai sekėsi. Gerai sekėsi išvažiuoti iš stovėjimo vietos garaže. Tad kodėl man nesiseka lyginti?

– Gal todėl, kad tai išmokai daug vėliau.

– Visai gali būti, – pritarė Izabelė.

Susimąsčiusi ji lygino toliau. Iš tiesų jai sunkiai sekėsi visi darbai, kuriuos paprastai atlieka namų šeimininkės. Telieka tikėti, kad tai yra todėl, kad iki pažinties su Fabijumi ji nedirbo namų ruošos darbų. Susipažinusi su juo, ji nusprendė pradėti tvarkingą gyvenimą ir užsidirbti pragyvenimui savo sąžiningu darbu.

Paėmusi iš Izabelės lygintuvą, Nataša tarė:

– Tiek to, leisk, aš išlyginsiu.

Izabelė mandagiai padėkojo ir, nuėjusi į virtuvę, pažvelgė į didelį žvilgantį *espresso* kavos aparatą, kuriuo naudotis jai sekėsi daug geriau, negu tuo sudėtingu lygintuvu ir gremėzdiška šluota.

– Matyt, kavą viriau gerokai dažniau, – sušuko ji iš virtuvės, – nes tai atrodo man įprastas užsiėmimas.

– Taip, tikriausiai. Paruošk ir man kavos!

Izabelė užplikė du puodelius kapučino kavos ir patenkinta stebėjo juose tobulus putų kalnelius. Visgi jai sekėsi daryti kažką pačiai, ir niekam nereikėjo aiškinti jai, kaip tai daroma.

Nešina dviem puodeliais, ji grįžo į darbo ir poilsio kambarį, kuriame priešais televizorių pasistačiusi lyginimo lentą stovėjo Nataša ir lygino skalbinius. Lygindama ir lankstydama skalbinius, Nataša norėjo žiūrėti muilo operas. Kartu ji norėjo Izabelei pademonstruoti lygintuvo privalumus – kaip juo galima apipurkšti skalbinius ar paveikti juos garais.

Tai buvo tarsi „Mersedesas“ tarp visų lygintuvų. Technines jo savybes Izabelė greitai perprato, tačiau gražiai išlyginti skalbinių jai vis tiek nesisekė.

Nataša sulankstė nepriekaištingai išlygintą prijuostę ir padėjo ant skalbinių krūvos.

– Viskas, – tarė ji.

Krestelėjusi ant sofos, ji išgėrė kapučino kavos ir pridūrė:

– Gerai atrodai. Taip man tu patinki labiau, negu su palaike suknele, su kuria šiandien išvažiavai į miestą.

– *Hinz & Kunz* firmos, – atsakė Izabelė. – Tikrai rekomenduotina parduotuvė. Ar dažnai eidavau ten apsipirkti?

– Nežinau, – tarė Nataša. – Aš niekada neidavau kartu su tavim.

Izabelė atsisėdo šalia Natašos:

– Ar galiu tavęs kai ko paklausti?

– Juk tu nuolat manęs vis ko nors klausinėji.

– Ar aš tau trukdau? – Izabelė gurkštelėjo didelį gurkšnį kapučino

kavos, tada pastatė puoduką ant staliuko. – Juk aš turiu su kuo nors pasikalbėti, ar ne? Deja, neturiu didelio pasirinkimo. Pavyzdžiui, Haris beveik nieko nežino apie mane. Jis sakė, kad visą tą laiką mes beveik nesikalbėjome.

Nataša išvertė savo akis:

– Iš esmės ir aš tau negaliu labai daug ko papasakoti. Nepažinojau tavęs labai gerai. Kodėl tu nepavažinėji po apylinkes? Galbūt taip greičiau ką nors atsiminsi?

– Aš taip jau ir dariau. Po nelaimingo atsitikimo praėjo beveik trys savaitės, o aš vis dar nieko neprisimenu, – tarė Izabelė, spragtelėjusi pirštais.

– Esi susižadėjusi su tikrai aistringu vaikinu – jau vien tai man atrodo didelis laimėjimas.

Izabelė pajuto, kaip jos skruostus nudažė raudonis.

– Būtent apie tai aš ir norėjau su tavim pasikalbėti.

– Tai klausk, – atsiduso Nataša.

– Ta Rafaela...

– Tiesiog pamiršk tą juodaplaukę mergšę. Fabijus seniai ištrynė ją iš savo gyvenimo.

– Kodėl jiedu išsiskyrė? Ji labai graži!

– Jis irgi gražus. Kartais žmonės tiesiog netinka vienas kitam. Priežasčių gali būti daugybė – pinigai, alkoholis, seksas...

– Seksas?

– Na taip... Jeigu jau manęs klausi – kodėl gi ne? Man tai neatrodo visai neįtikėtina, – Nataša palenkė galvą. – Kuo ilgiau apie tai

galvoju, tuo labiau man atrodo, kad tai ir buvo jų išsiskyrimo priežastis.

Izabelė nurijo gumulą gerklėje:

– Tai... ė... Turbūt jis norėjo dažniau negu ji, ar ne? Ar jai to buvo per daug?

– Hm... ne. Per dažnai, mano galva, – tai negali būti priežastis, dėl kurios skiriamasi. Labiau tikėtina, kad todėl, kad buvo per mažai. Arba dėl kokio nors iškrypimo.

Nataša nutilo ir pažvelgė per Izabelės petį durų link.

– Sveikas, Fabijau.

– Sveika.

Išvydusi duryse stovintį Fabijų, Izabelė baimingai pagalvojo, ar Fabijus nenugirdo Natašos ir jos pokalbio. Jo veido išraiška, kaip visada, buvo paslaptinga.

– Galime pradėti, – tarė jis. – Kur Haris?

– Jis tikriausiai daro tai, ką ir visą dieną, – atsakė Nataša.

– Ką gi?

– Išsisukinėja. Ir ne tik nuo darbo.

– Tai pradėkime be jo.

Fabijus paėmė iš skalbinių dėžės prijuostę ir apsijuosė ją. Izabelė stengėsi nežiūrėti į jį, bet tai jai sunkiai sekėsi. Tiesą sakant, apsirengęs nukirptais džinsais ir polo marškinėliais bei apsijuosęs virtuvinę prijuostę, Fabijus atrodė gana keistai, bet Izabelės akyse jis atrodė tiesiog... nuostabiai. Labai, labai nuostabiai. Balta spalva jam puikiai tiko.

Bet kodėl gi Fabijus ir Rafaela išsiskyrė?

Izabelė, nešina dviem tuščiais kapučino puodeliais, tarsi avelė nubidzeno paskui Fabijų į virtuvę ir padėjo juos į plautuvę. Jai sunkiai sekėsi nukreipti žvilgsnį nuo jo nuogų blauzdų ir užpakalio. Džinsai jam puikiai tiko. Kai tik jis nusigręždavo nuo jos, ji negalėdavo susilaikyti nespoksodama į jį. Jos manymu, iš nugaros jis atrodė taip pat puikiai, kaip ir iš priekio.

– Štai, prašom, užsirišk, – įėjusi į virtuvę, tarė Nataša, mesdama Izabelei prijuostę. – Kitaip netrukus galėsi išmesti savo naujuosius rūbelius į šiukšlių konteinerį.

Izabelė virpančiomis rankomis užsirišo prijuostę.

Iškrypimas? Tačiau koks? Gal jis fetišistas? Galbūt jam patiko jos...

– Tavo plaukai, – tarė Fabijus.

– Ką? – išsprūdo Izabelei.

Fabijus parodė į jos plaukus:

– Kažką reikia su jais daryti.

Izabelė abiem rankomis pasikedeno plaukus. Vakar vakare ji išsiplovė galvą ir rūpestingai susišukavo. Netgi labai rūpestingai. Taip pat kruopščiai ji ir pasidažė – taip kruopščiai, kad to beveik nebuvo galima pastebėti. Tam, žinoma, reikėjo gerų įgūdžių. Izabelė džiaugėsi, kad ji mokėjo dažytis taip pat gerai, kaip ir plaukti. Ji daugiau neabejojo, kad Fabijui patiko natūrali jos išvaizda. Jos veidas ir plaukai atrodė taip, tarsi ji būtų atvykusi iš negyvenamos salos, kurioje, išskyrus saulę ir jūrą, ji daugiau nieko neregėjo, nekalbant jau apie kremą, pudrą, blakstienų tušą ir plaukų laką.

– Prisiminiau, kad dar turiu pasidažyti plaukus, – prabilo Nataša. – Šiandien pietų ateis Olafas. Ar pasigaminsite užkandžius be manęs?

– Žinoma, – tarė Fabijus.

Jis ištraukė vieną stalčių ir išėmė dvi virėjo kepuraites.

– Štai, viena tau, kita – man, – pasakė jis, paduodamas vieną kepuraitę Izabelei.

Kurį laiką sutrikusi Izabelė sukiojo ją rankose, negalėdama atspėti, kur jos priekis.

– Kas tas Olafas? – paklausė ji, kai Nataša, niūniuodama kažkokią melodiją, išėjo iš virtuvės.

– Santechnikas, – atsakė Fabijus, imdamas iš jos rankų kepuraitę ir uždėdamas jai ant galvos. – Štai taip. Kitą kartą gal net prisisek ją segtukais, kad geriau laikytųsi.

Kišdamas kelias neklusnias plaukų sruogas už kepuraitės kraštelio, jis netyčia palietė jos ausį. Izabelė krūptelėjo taip, tarsi ją būtų nukrėtusi elektros srovė. Visai priblokšta, ji užmerkė akis.

– Kas atsitiko? – paklausė Fabijus.

Ar jo balsas išties buvo tarsi prikimęs, ar tai jai tik pasirodė?

– Nieko, – tarė Izabelė.

Jos balsas skambėjo išties kimiai. Tai, kad Fabijui palietus ją, jos neišmušė karštis, jai tikrai nepasivaideno.

– Ė... Ar tau patinka mano plaukai?

Vos tik nuskambėjus šiam klausimui, ji mielai būtų įspyrusi sau į užpakalį. Kvailiau ir netaktiškiau tikrai nebuvo galima paklausti!

– Taip, jie labai gražūs.

– Gražesni už Rafaelos?

O dangau! Dar vienas balas jos kvailumo skalėje!

– Na taip... Jie kitokie. Jos plaukai tamsūs, tavo – šviesūs.

Na, argi tai ne esminis įrodymas!

Izabelė pasitempė ir prabilo:

– Paklausiu tavęs kitaip.

Šį kartą jos žodžiai nuskambėjo ne kvailai, o ramiai ir protingai.

– Ar tu kartais nefetišizuoji plaukų?

Na štai, tegu tas tobulasis lotynų kilmės meilužis pagaliau susimąsto! Jeigu jis apskritai žino, kad fetišizmas neturi nieko bendra su fetos sūriu.

Tačiau didžiulei jos nuostabai Fabijus visiškai nesutriko:

– Gražūs plaukai – nuostabus dalykas. Man jie tikrai patinka. Netgi labai. Ypač patinka gražių moterų gražūs plaukai. Bet nemėgstu jų, įkritusių į mano valgius.

Taip, Fabijui patiko jos plaukai, tačiau vis dar nebuvo aišku, ar jis nejautė ypatingo potraukio plaukams.

Izabelė akių krašteliu stebėjo Fabijų. Žinoma, ji ir toliau galėjo jį pakamantinėti, juo labiau, kad, be jų, restorano virtuvėje daugiau nieko nebuvo. Ji galėjo pamažu pereiti nuo klausimų apie plaukus prie klausimų apie odą, lateksą, o gal net ir apie sadomazochizmą.

Tačiau kažkas visgi sulaikė ją nuo to – matyt, nuožmus jo akių žvilgsnis. Kad ir kokia buvo priežastis, dėl kurios Rafaela paspruko nuo jo, tai buvo ne ta pati priežastis, dėl kurios ji paspruko nuo Fabijaus. Jos atveju tai nebuvo susiję su seksu, tad jeigu ir buvo koks nors nukrypimas, jis negalėjo būti per daug atgrasus.

O gal... gal ir buvo koks nors nukrypimas, bet jis patiko jai pačiai!

Izabelė nespėjo apgalvoti šios paskutinės šokiruojančios galimybės, nes tuo metu Fabijus padėjo priešais ją ant stalo pintinę su daržovėmis.

– Štai, prašom. Jeigu nori, gali pradėti valyti jas. Tai nėra sunku.

– Taip kalbėjo virtuvės šefas, – sumurmėjo Izabelė, žvelgdama į pintinėje sudėtus svogūnus, morkas ir salierus. – Ar aš turiu juos visus nuskusti?

Fabijus šyptelėjo:

– Ne, visų po vieną. Nuskusti ir supjaustyti.

Paėmęs iš šaldytuvo du mėsos gabalus, taip pat padėjo šalia daržovių pintinės.

– Po to galėsi smulkiai supjaustyti ir mėsą.

– Ką įdarysi šita mėsa ir daržovėmis?

Fabijus paėmė iš lentynos dar vieną pintinę, kupiną alyvuogių:

– Alyvuoges.

Izabelei pasirodė, kad pintinėje galėjo būti koks tūkstantis alyvuogių, bet tikriausiai jų ten buvo apie šimtą.

– Čia gana daug alyvuogių, – tarė Izabelė.

– Taip neatrodys, kai jas pradėsime valgyti. Viens du – ir jų neliks.

– Ką aš turiu daryti?

– Štai: paimi vieną alyvuogę ir, sukdama kotelį spirale, atsargiai ištrauki kauliuką, – paaiškino Fabijus, išimdamas kauliuką iš vienos alyvuogės. – Tačiau pirmiausia reikia pasiruošti įdarą. Smulkiai supjaus-

tyk daržoves ir mėsą, tada apie dešimt minučių patroškink visa tai alyvuogių aliejuje. Tada mėsą ir daržoves reikia sutrinti, o gautą mišinį sumaišyti su plaktu kiaušiniu, Parmezano sūriu ir prieskoniais. Gautu įdaru užpildyti alyvuogių vidų, pavolioti jas pirmiausia miltuose, po to plaktame kiaušinyje ir trintuose džiūvėsiuose. Galiausiai lieka tik pakepinti alyvuoges aliejuje, kol jos taps gelsvai rudos. Viskas gana paprasta.

– Visai paprasta, – pakartojo Izabelė, neįstengdama prisiminti daugiau, nei kelis jo žodžius: *Parmezanas* ir *pakepinti.* – Gerai. Pasakyk, ką turiu padaryti pirmiausia.

– Iš pradžių nuskusk morkas ir smulkiai supjaustyk jas.

Jis šyptelėjo Izabelei, ir jos širdis suspurdėjo, nes jo skruoste ji vėl išvydo duobutę, visai šalia lūpų kampučio. Kitame skruoste duobutės nebuvo – tai suteikė jo šypsenai nenusakomo žavesio. Tuo metu Izabelė pajuto, nors ir neaiškiai, kad ji būtent dėl to galėjo atsisakyti savo ankstesnio gyvenimo būdo.

– Ar tai bus užkandis? – uždususi paklausė ji Fabijaus.

– Ne, tik vieno kąsnio užkandėlė pradžiai. Maža užkandėlė prieš tikrąjį užkandį.

– Žodžiu, *amuse-gueule*, – tarė Izabelė, patenkinta, kad be jokių pastangų prisiminė šį žodį.

– Būtent, – atsakė Fabijus, žiūrėdamas į jos akis. – Taip paruoštos alyvuogės labai skanios, todėl aš visada pagaminu jų daugiau. Jas taip pat galima valgyti ir šaltas, užsigeriant alumi.

– Tu geri alų? Visada maniau, kad italai geria tik raudonąjį vyną.

Fabijus nusijuokė. Nieko nesakydamas, jis nuėjo prie vieno šaldytuvo, išsiėmė butelį alaus ir, iškėlęs jį aukštyn, paklausė:

– Ar norėtum išgerti alaus?

– O aš geriu jį? – suglumusi paklausė Izabelė.

– Jeigu manęs jau to klausi, atsakysiu: nesu matęs tavęs, geriančios alų. Tačiau manau, kad nereikia iš karto jo vertinti taip kaip pomidorų. Nesusidaryk išankstinės nuomonės, suteik alui nors vieną šansą.

– Gerai, aš pabandysiu, – tarė ji.

Izabelei nebuvo aišku, ar ji sutiko išgerti alaus tik dėl to, kad taip nejaukiai jautėsi jo akivaizdoje ir jai būtinai reikėjo nukreipti dėmesį kur nors kitur, ar iš tikrųjų ji norėjo paragauti alaus. Nors ji ir buvo beveik tikra, kad dar niekada gyvenime jo nebuvo gėrusi, tačiau, galvodama apie jį, ji nejautė jokių neigiamų emocijų. Tad Fabijus buvo teisus: šis atvejis nepriminė jai pomidorų. Galbūt tai buvo todėl, kad ankstesniame gyvenime ji negėrė alaus, kaip, beje, ir nevalgė mėsainių ar nepirko drabužių *Hinz & Kunz* parduotuvėse. Taip pat nelygino, netvarkė namų ir nepjaustė daržovių. Visa tai atsirado tik pastaruoju metu. Nors įgyta nauja patirtis ne visuomet buvo maloni – lyginimas tikrai nebuvo jos pašaukimas, – tačiau ji turėjo pripažinti išmokusi šį bei tą naujo. O tai šiuo metu buvo labai svarbu. Atrasti naujas perspektyvas, *apskritai* atrasti ką nors naujo, kuo ji galėtų pasiremti savo naujame, nuo nulio prasidedančiame gyvenime.

Fabijus atkimšo butelį, paėmė iš spintelės dvi stiklines ir pripylė jas kaip tikras profesionalas – su polėkiu, stengdamasis, kad alaus puta neišsilietų per stiklinės kraštą.

– Žinoma, alus iš statinės būtų geriau, – tarė jis. – Tam reikalingą įrangą mes jau turime. Kitą savaitę ją išbandysime.

– Tai turėtų kainuoti milžiniškus pinigus.

Fabijus padavė jai stiklinę.

– Labai daug. Tik šiuo atveju suma nėra tokia jau didelė, nes įrangą pastatė alaus darykla. Žinoma, turėjau sudaryti su ja ilgalaikę sutartį – taip jau įprasta, – kalbėjo Fabijus šypsodamasis, ir buvo neaišku, ar baltesni jo dantys, ar prijuostė.

„O dangau, koks jis gražus“, – šmėstelėjo Izabelei galvoje. Ar jis ir anksčiau taip veikė ją? Ji nežinojo, ką jai galvoti ir kur žiūrėti.

– Į sveikatą, – tarė jis ir susidaužė su Izabele alaus stiklais.

Izabelė atsargiai gurkštelėjo ir susiraukė. Dabar ji jau tikrai neabejojo, kad dar nė karto nebuvo gėrusi alaus.

– Jis kažkoks... kartus.

– Paragauk dar šiek tiek.

Ji gurkštelėjo dar kartą, ir šį kartą alaus skonis jau neatrodė neįprastas.

– Išgerk dar, – paragino Fabijus.

Jis pastatė savo stiklą ant stalo šalia alyvuogių pintinės, paėmė pailgą prancūzišką batoną ir šiek tiek atlaužė jo.

– Štai, imk, pakramtyk ir tada vėl atsigerk alaus.

Izabelė suvalgė batono ir vėl gurkštelėjo alaus. Ir nustebo, nes šį kartą jo skonis buvo puikus – pikantiškas, aitrus ir tikrai gaivinantis.

– Jis... visai neblogas, – tarė ji.

Gerdamas savo alų Fabijus stebėjo Izabelę. Ją apėmė prieštaringi jausmai: viena vertus, ji norėjo pasislėpti nuo jo – kuo greičiau ir toliau nuo čia. Antra vertus, visa jo esybė spinduliavo pavojų, kurio ji nepajėgė aiškiai suprasti.

Tačiau būtent šis nuo jo dvelkiantis pavojaus jausmas trukdė jai veikti. Ji tik įstengė atsakyti jam žvilgsniu tarsi... hipnotizuojamas triušis.

Stengdamasi pasirodyti užsiėmusi, ji greitai išgėrė visą stiklą ir neprieštaravo, kad jis įpiltų vėl. Jausdamasi visiškai sutrikusi, ji gėrė alų tol, kol Fabijus pamažu nusigręžė nuo jos ir perėjo į kitą darbastalio pusę.

Laikydama rankose šaltą stiklinę Izabelė pasirėmė į stalo kraštą. Tuo metu Fabijus tvarkė kelis paukščius. Iš pirmo žvilgsnio ji palaikė juos viščiukais, bet iš tiesų jie buvo mažesni. Galbūt tai buvo balandžiai?

Darbastalis tęsėsi išilgai per visą restorano virtuvės vidurį, beveik nuo vienos sienos iki kitos. Prie šio plienu blizgančio konglomerato, kuriame buvo įmontuotos kelios viryklės, buvo galima prieiti iš abiejų pusių. Virš viryklių, prie lubų, buvo įtaisyti gartraukiai. Ant darbastalio buvo sudėti įvairūs virtuvės prietaisai. Peilių komplektai, prieskonių rinkiniai, dubenėliai, svarstyklės, sieteliai, stiklinės – visai tai atrodė labai profesionaliai.

Ji išgėrė iki dugno ir pastatė tuščią stiklinę ant stalo.

– Nuo ko man pradėti? – paklausė ji.

Varstoma prieštaringų jausmų, ji stebėjo, kaip jis paėmė peilį iš stovo ir pagalando jį. Izabelė stebėjosi, kaip, atliekant tokį paprastą veiks-

mą, vienu metu gali dirbti tiek daug jo žasto raumenų. O gal tai tik dėl apšvietimo? Galbūt jis apskritai prie neoninės šviesos atrodė gerai.

Pagalvojusi apie save, ji pasijuto nejaukiai. Ji mielai būtų užmetusi akį į veidrodį. Virtuvėje veidrodžio nebuvo, bet iki blizgesio nupoliruoti plieniniai paviršiai galėjo puikiai jį atstoti. Ji nepastebimai pasilenkė virš stalo, tačiau, be nusvirusių žemyn plaukų ir virėjo kepuraitės ant galvos, ji negalėjo nieko daugiau įžiūrėti.

Izabelė krūptelėjo, kai Fabijus padavė jai per stalą iki žvilgesio pagaląstą peilį, laikydamas jį už ašmenų.

– Tai peilis daržovėms pjaustyti.

Izabelė paėmė jį ir padėjo priešais save ant lentelės morką. Kiek įmanydama, ji stengėsi supjaustyti ją vienodo ilgio gabaliukais.

– Palūkėk. Geriau būtų, jeigu prieš pjaustydama ją nuskustum.

Ji pradėjo skusti, tačiau netrukus turėjo pripažinti, kad po skutimo ne tiek jau daug liko pačios morkos.

– Taigi, – tarė ji. – Regis, tai nėra vienas iš man įprastų veiksmų.

Pasirodė keista, kad jai tai buvo nė motais. Priešingai – jai tai pasirodė juokinga.

– Atrodo, kad tai jau ne morka, o pieštukas, ar ne? – paklausė ji kikendama.

– Ar tau parodyti, kaip geriau tai padaryti?

Vos tik išgirdusi nekaltą žodį *parodyti*, Izabelė pajuto susitraukiant skrandį. Šis pojūtis dar labiau sustiprėjo, kai jis priėjo prie jos.

– Yra keli būdai, kaip galima nuskusti morką, – tarė jis. – Su skustuku, kuriuo skutami ir šparagai, arba taip.

Paėmęs peilį, Fabijus pradėjo neįtikėtinu greičiu skusti morką. Tai greičiau būtų galima pavadinti grandymu. Nuskusta morka blizgėjo skaisčia oranžine spalva, o lupenų buvo tiek nedaug, kad jos būtų tilpusios tarp nykščio ir smiliaus.

– Puiku, – pagyrė Izabelė. – Neįtikėtina, koks tu greitas! Tarsi koks daržovių skutimo čempionas!

– Tiesą sakant, taip gremžti geriausia šviežias daržoves.

– Gremžti...

Izabelei šis žodis tarsi ištirpo burnoje. Nežinia kodėl, jis jai skambėjo panašiai viliojamai, kaip ir žodis *parodyti.*

O gal... Tikriausiai tai buvo todėl, kad pasąmonė siuntė jos kūnui signalus. Matyt, pasąmonė prisiminė tam tikrus dalykus daug geriau nei ji pati. Pavyzdžiui, kad jiedu visada gerai sutardavo lovoje.

– Ar tu nori? – paklausė jis.

Izabelė pažvelgė į jį išplėtusi akis:

– Aš... ė... dabar?

– Žinoma, dabar.

Jis padavė jai peilį ir liko stovėti šalia taip arti, kad ji tiesiog juto, kaip jo prijuostė prigludo prie josios. Jai netgi šmėstelėjo mintyse, kad Fabijus ją palytėjo.

„Ei, tai tik netyčinis prisilietimas, nieko daugiau. Tik tiek!“ – tarė ji pati sau.

Tačiau, nepaisant visų jos pastangų susivaldyti, jos šnervės nevalingai išsiplėtė, tarsi mėgindamos geriau užuosti jo kvapą.

Galbūt jai nereikėjo taip skubėti, skutant morką. Arba bent jau reikėjo susitelkti ties tuo, ką darė jos rankos. Kai išvydo kraujo lašus, buvo jau per vėlu.

Pamačiusi kraują, ji išmetė iš rankų peilį.

– Aš įsipjoviau pirštą!

– Parodyk, – paprašė Fabijus.

Jis paėmė jos ranką ir pritraukė ją arčiau savęs taip, kad jų prijuostės visiškai prigludo viena prie kitos. Ji juto jo šlaunį, besiliečiančią prie jos šono. Pakėlusi akis ir pamačiusi, kaip susikaupęs jis žiūrėjo į jos pirštą, ji pajuto savo krūtinėje beprotiškai spurdančią širdį.

Ji nežinojo, ar giliai įsipjovė, nematė, ar kraujas vis dar bėgo. Izabelė negalėjo atitraukti akių nuo jo veido, nuo smakro, apaugusio tamsiais šereliais, nuo žydrų, spindinčių jo akių ir ryškaus antakių išlinkio.

– Ar labai skauda? – paklausė jis, kai jųdviejų žvilgsniai susitiko.

– Aš... nežinau, – pralemeno ji.

Jos širdis stukseno kaip pašėlusi. Izabelei šmėstelėjo, kad galbūt ji serga kokia nors sunkia širdies liga. Kaip ji ten vadinama? Tacho... tachi... Ne, geriau apie tai negalvoti.

– Izabele...

Ji pastebėjo pasikeitusį jo žvilgsnį. Pajutęs jos suklususį žvilgsnį, jis kiek nuleido akis, tačiau ji pastebėjo jose nežymų blykčiojimą.

Palengva jis paleido jos ranką.

– Atnešiu pleistrą.

Jis žengė kelis žingsnius į šalį ir atidarė stalčių, kuriame buvo sudėti pirmosios medicininės pagalbos reikmenys.

Fabijus išėmė iš dėžutės pleistrų pakelį ir praplėšė jį.

Izabelė prisidėjo sužeistą pirštą prie lūpų ir nulaižė kraują. Po to, nieko negalvodama, ji atkišo Fabijui savo pirštą, kad jis užklijuotų ant jo pleistrą.

Užuot tai daręs, Fabijus pagriebė jos rankas ir prisitraukė ją prie savęs. Dėl tokio netikėtumo Izabelė, netekusi pusiausvyros, klupdama pasviro į priekį ir atsitrenkė į jo krūtinę. Jeigu ji ir sirgo kokia nors širdies liga, tai tikriausiai dėl jo, tiksliau tariant, dėl jo kvapo ir jo kūno artumo.

Vis dar tvirtai laikydamas vieną jos ranką, kita ranka apglėbė jos galvą, pirštais panirdamas į jos plaukus. Jo lūpos nusviro prie josios ir susiliejo į vieną ilgą bučinį.

Izabelė nė už ką dabar nebūtų sutikusi atsitraukti ar pasipriešinti jam. Ji per daug troško išsiaiškinti, ką reiškė visos tos gluminančios Natašos užuominos.

Ji atsakė į jo bučinį taip aistringai, kaip tik pajėgė, ir akimirksniu suprato, kad Nataša bus sakiusi tik gryną tiesą.

Jusdama jo karštas lūpas, ji visiškai neteko nuovokos. Jos oda degė, o viduje ritosi karščio bangos. Jai atrodė, tarsi kokia nežinoma galia žaistų jos širdimi stalo tenisą. Ne, tiksliau sakant, skvošą.

Jos galvoje šmėsčiojo padrikos mintys. Jis – tik italas virėjas su skolų krūva ir neaiškia ateitimi, o apie save žinojo tik tiek, kad anksčiau buvo jo mylimoji.

Dieve mano, dabar aišku, kodėl!

Dejuodama ji prigludo prie jo dar arčiau. Kai jis stipriau suspaudė ją savo glėbyje, o jo koja atsidūrė tarp jos šlaunų, jai pasirodė, kad netrukus ji iš geismo neteks sąmonės.

Jo liežuvis švelniai brovėsi gilyn tarp jos lūpų, o ranka skynėsi kelią po prijuoste. Staiga ji pajuto, kaip jis suėmė ją stipriau, pakėlė aukštyn, pasodino ant darbastalio ir prasistūmė tarp praskėstų jos šlaunų. Bučiuodamas ją dar karščiau, dar aistringiau, viena ranka jis kilstelėjo aukštyn jos sijoną, o kita ėmė traukti savo džinsų užtrauktuką.

Izabelė patempė jo marškinėlius ir prijuostę, kol savo delnais pajuto jo nuogą kūną. Jos ranka nejučia nuslydo žemyn. Argi... Ne, to negali būti! Negi iš tikrųjų... O dangau, koks jis didelis! Ir kietas! Tarsi aksomu aptrauktas plienas!

Tuo pačiu metu ji pajuto jo pirštus tarp savo kojų. O dieve!

Bučiuojama Fabijaus, Izabelė vaitodama rangėsi jo glėbyje. O taip! Dar kartą, dar! Pagaliau!

Tuoj, pagalvojo Izabelė, tuoj tai įvyks. Jis jai suteiks tai, ko ji taip troško, ir tuoj pat.

Izabelė jautėsi, tarsi būtų pasirengusi virsti triušiuku. Kaip tai buvo malonu!

– Nagi, seni, Nataša sakė, kad padėčiau jums ruošti...

Hario balsas apmirė. Tą pačią akimirką Fabijus žengė žingsnį atgal ir nuleido savo prijuostę ant styrančio kyšulio, o Izabelė nusliuogė nuo stalo ir, mėgindama išlaikyti pusiausvyrą, įsikabino į artimiausią daiktą. Tai buvo alyvuogių pintinė. Netrukus paaiškėjo, kad tai buvo jos klaida – ji net nepajuto, kaip pintinė pasviro ir nukrito ant žemės – su visomis alyvuogėmis.

Visgi dabar Izabelei bent jau atsirado pretekstas nors trumpam dingti iš akiračio. Pasilenkusi ji ėmė rinkti mažas apvalias

alyvuoges, o jos veidas degė taip, tarsi ji būtų visą dieną išbuvusi soliariume.

– Ė... Aš gal tada pradėsiu ruošti antis, – sumurmėjo Haris.

– Gera mintis, – pritarė jam Fabijus.

Iš jo balso nieko nebuvo galima pastebėti. Jis pasilenkė ir, vengdamas žiūrėti į Izabelę, padėjo jai rinkti alyvuoges, visą laiką laikydamasis per žingsnį nuo jos.

Štai kaip, Izabelės galvoje sukosi pakrikos mintys, tie viščiukai yra visai ne balandžiai, o antys. Vėl sužinota šis tas naujo.

– Visada maniau, kad antys būna didesnės, – prabilo ji keistu spiegiančiu balsu.

Na taip, žinoma, pagalvojo Izabelė, juk jai jau reikėtų susiimti ir imti normaliai kvėpuoti.

– Tai jaunos laukinės antys, – tarė Haris.

Izabelė neryžtingai pakilo iš po darbastalio. Fabijus jau seniai buvo pastatęs pintinę ant stalo, tad būtų visai kvaila toliau ropinėti po žemę, ieškant nesamų alyvuogių.

Fabijus tylomis stovėjo priešais vieną iš šaldytuvų ir ėmė iš jo vakarienei reikalingus produktus.

– Ką gaminsi vakarienei? – paklausė jo Izabelė.

Jos balsas vis dar buvo tarsi uždusęs, tačiau jau ne toks spigus.

– Turiu omeny, kokį patiekalą gaminsi iš ančių?

– Nežinau, – atsakė Haris. – Tiesą sakant, Fabijus norėjo jas ruošti. Ė... seni, ką man gaminti iš jų?

– Nieko, – tarė Fabijus. Jo balsas, kaip ir veidas, nė nevirptelėjo. – Aš pats paruošiu jas.

Izabelei pasirodė, kad jie visi judėjo virtuvėje tarsi surūdiję robotai. Labiau pasistengus, gal netgi būtų buvę galima išgirsti surūdijusios geležies girgždesį.

Regis, ji bus kažką padariusi ne taip – bet ką?

– O žmogau, buvo skanu, nors pirštus apsilaižyk, – tarė Nataša.

Ji atsilošė atgal, išlenkdama į priekį savo galingą krūtinę taip, kad santechnikas Olafas galėtų ją visą apžvelgti. Tai suveikė, nes Izabelė pastebėjo, kad jo akys vos neiššoko ant kaktos.

Po vos per plauką restorano virtuvėje neįvykusio triušiško sekso, nuotaika, regis, vėl normalizavosi – jeigu apskritai ją buvo galima vadinti *normalia*. Vis dėlto jos širdis jau nedunksėjo, kaip prakiuręs automobilio dujų išmetimo vamzdis. Fabijui ėmus ruošti antis, po kelių minučių ji jau buvo nurimusi tiek, kad galėjo pagal jo nurodymus pagaminti alyvuogių įdarą.

– Tikrai buvo labai skanu, – pritarė Natašai ir Haris.

Haris slapčiomis vis dirsčiojo iš šono į Izabelę, o ši atkakliai vengė jo žvilgsnių. Galiausiai Haris, nukreipęs savo dėmesį kitur, susižvejojo dubenyje įdarytą alyvuogę.

Vakarienės metu Fabijus taip pat vis pažvelgdavo jos pusėn – tai nepraslydo pro jos akis. Tačiau, priešingai nei Haris, jis sugebėdavo taip staigiai nusukti žvilgsnį, kad jų akys taip nė karto ir nesusitiko.

– Nataša, tu nuostabiai gamini, – tarė Olafas.

Olafas buvo aukštas, tvirto sudėjimo, keturiasdešimt penkerių metų amžiaus vyras su semtuvo formos plaštakomis. Kai manė, kad niekas jo nestebi, jis vis purtėsi nuo pečių pleiskanas. Prieš pusmetį išsiskyręs, šiuo metu jis ketino įsteigti netoliese santechnikos darbų įmonę. Nataša visiškai pritarė šiam jo sumanymui.

– Kiekvienas daro tai, ką sugeba, – konstatavo ji.

Ji metė į savo kolegas grėsmingą žvilgsnį, kad, gink dieve, niekam nešautų į galvą prasitarti, jog ji pasirodė virtuvėje tik tada, kai Fabijus jau buvo pagaminęs desertą, o Haris žvejojo iš keptuvės paskutines alyvuoges.

– Ypač viščiukas buvo labai skanus, – pridūrė Olafas.

– Tai ne viščiukas, o antis, – įsiterpė Izabelė. – Tiksliau tariant, jauna laukinė antis su granatais.

Kai Nataša pažvelgė į ją piktai žaižaruojančiomis akimis, Izabelei dingtelėjo į galvą tikrasis šios vakarienės tikslas – patvinę svečių tualetai. Praėjusią savaitę čia svečiavosi stalius, o rytdienos vakarienei buvo pakviestas stogdengys. „Nekrutėsi – neturėsi“, – aiškino Nataša.

– Tu tikrai puikiai pagaminai, Nataša, – nuolankiai pripažino Izabelė.

– Turėsi užrašyti man receptą, – pasakė Olafas. – Tada ir mama galės man pagaminti tokį anties kepsnį.

– Dar ko, – tarė Nataša. – Kam tau varginti savo mamą, jeigu gali ateiti papietauti pas mus! Iki restorano atidarymo tavęs visuomet laukia šilta vietelė prie stalo!

– Na, nežinau... Bet juk aš negaliu taip lyg niekur nieko priimti šį pasiūlymą!

– Paklausyk, – pridūrė Nataša. – Sutvarkysi svečių tualetus pagal sutartinę kainą, o mes tave skaniai nemokamai valgydinsime! Sutarta? Kaip manai, Fabijau?

– Žinoma, – atsakė šis.

Olafas pasikasė pakaušį, sukeldamas tikrą pleiskanų laviną. Regis, šis pasiūlymas jį gerokai išmušė iš vėžių. Izabelei pasirodė, kad sutartinės kainos sąvoka jam buvo visiškai negirdėta.

– Kaip manai, gal eikime pas mane į viršų? Parodysiu tau savo nuotraukų, darytų per mano pasirodymus Las Vegaso scenose.

– Kodėl gi ne, – pritarė Olafas.

Matyt, šis kvietimas jam taip pat buvo netikėtas, tačiau patiko gerokai labiau nei pasiūlymas draugiškai susitarti dėl santechnikos darbų kainos. Pažvelgęs į Natašą, jis išsišiepė iki ausų ir desertui išlenkė keturis grapos stikliukus.

Izabelė paruošė visiems po puodelį *espresso* kavos. Šiuo atveju ji jautėsi tikra profesionalė. Gamindami vakarienę, jie visi trys dirbo ranka rankon. Viskas vyko labai sklandžiai. Į darbo pabaigą Izabelė pasijuto esanti jau įgudusi virėja. Na taip, įgudusi pagalbinė virtuvės darbuotoja. Atsitiko tai, ko ji visai nesitikėjo: gaminti valgį jai buvo malonu. Beveik taip pat malonu, kaip ir prieš tai... Hm, geriau apie tai dabar negalvoti!

Haris įdėjo Izabelei dar vieną mandarinų suflė gabaliuką, o ji pati pasiėmė pačios keptą keksiuką. Ruošiant vakarienę, Fabijus padėjo jai

ant stalo keksų gamybai reikalingus produktus. Kadangi pats kitame virtuvės gale gamino suflė, tai jai tiesiog paaiškindavo, ką po ko daryti. Keksai vadinosi *Brutti ma buoni* – „Bjaurūs, bet geri". Receptas buvo kilęs iš kažkokio Italijos užkampio, kurio pavadinimą ji jau buvo pamiršusi. Izabelės manymu, jie buvo labai skanūs, tad ji galėjo didžiuotis, sugebėjusi pati savo rankomis iškepti šį kulinarijos šedevrą. Na taip, reikia pripažinti, kad kaitinama migdolų masė per daug patamsėjo, o išimdama iš orkaitės skardą, kurioje kepė keksai, nusidegino pirštą. Tačiau kadangi tas pirštas jau buvo nukentėjęs nuo jos neatsargaus žongliravimo peiliu, tai nebuvo jau taip svarbu – vis tiek jai būtų reikėję pasikeisti pleistrą.

Klijuoti pleistrą jai pagelbėjo Haris. Žiūrint į Fabijų, buvo galima pamanyti, kad jis nenori būti arčiau jos.

Tai buvo... keista. Jie juk buvo susižadėję, o po įvykusio kivirčo jie vėl susitaikė. Kodėl gi jis taip keistai elgėsi, virtuvėje netikėtai išdygus Hariui? Ir kas buvo dar keisčiau – kodėl jis visą vakarą nekreipė į ją jokio dėmesio? Izabelė nusprendė, pasitaikius artimiausiai progai, pasišnekėti su juo apie tai.

Fabijus visiškai nesusigaudė, kas jam darosi. Jautėsi tarsi beprotis.

– Seni, tu išprotėjai, – tarė jam Haris, kai jiedu kartu nurinko indus ir sudėjo juos į vieną iš trijų didelių indaplovių.

– Nebūtina man to dar kartą priminti. Pats žinau, koks esu kvailys.

– Kas pradėjo – tu ar ji?

– Aš, – suniurnėjo Fabijus.

Jis apsidairė aplinkui, tačiau nieko arti nebuvo. Nataša dingo su Olafu viršuje, o Izabelė taip pat jau buvo pakilusi į savo kambarį. Visgi ji nebuvo palinkėjusi jiems geros nakties, taigi buvo galima tikėtis, kad ji dar nulips žemyn.

– Ar ji prisiminė? – parūpo Hariui.

– Ne, – lakoniškai atsakė Fabijus.

– Kaip tu galėjai taip imti ir pulti ją?

– Nežinau. Ji buvo tokia ... Na, ji buvo tokia ...

Fabijui niekaip neatėjo į galvą tinkami žodžiai. Ir ką gi jis galėjo pasakyti? Kad ji atrodė kaip ypač skanus desertas, o jis, nelaimei, pasijuto taip, tarsi metų metus nebūtų ragavęs nieko saldaus?

– Ar ji kabinosi tau ant kaklo?

Ar buvo taip? Fabijus pagalvojo.

– Ne, – galiausiai pripažino jis. – Ne taip tiesiogiai. Tačiau...

Betgi ji juk norėjo, ar ne? O gal jis, būdamas beviltiškas žioplys, tai tik įsivaizdavo? Na taip, kai viskas pasisuko ta linkme, ji nesipriešino. Netgi daugiau... Ji tikrai troško jo...

– Tu tiesiog norėjai jos, ar ne?

– Ė... lyg ir taip.

– Tu tikrai kvaištelėjai. Ar bent jau buvo malonu?

– Taip, kol tu neįsiveržei.

– Ką darysi dabar?

– Ar tu mane tardai, ar ką?

– Ei, aš klausinėju tave tik savisaugos sumetimais! Kaip manai, ką ji nuolat kamantinėja, kai nori sužinoti apie savo praeitį?

– Man labai gaila, – prislėgtu balsu tarė Fabijus.

Tai buvo gryna tiesa. Jis jautėsi labai prastai. Ne tik todėl, kad taip bjauriai pasinaudojo Izabelės patiklumu ir beviltiškai sukomplikavo padėtį. Jis pasijuto toks įkaitęs, ir tuo pat metu įsitempęs, kaip ir vienuoliktoje klasėje, kai vakarėlio metu Bebė Kronmiuler paprašė palydėti ją į tualetą.

– Kada pagaliau pasakysi jai teisybę?

– Bet kokiu atveju ne prieš restorano atidarymą, – tarė į virtuvę įėjusi Nataša, – antraip restoranas pavirs nuodėgulių krūva greičiau, nei mes visi ištarsime: „Oi“ . Nevertėtų be reikalo erzinti Džulijaus.

– Ar jau baigei su santechniku? – paklausė Natašos Haris.

Ši tik paniekinamai suprunkštė ir, atsidariusi spintelę, pasiėmė grapos butelį ir dvi taures.

– Kas pasikeis, atidarius restoraną? – paklausė Haris, spausdamas indaplovės mygtuką.

– Gausime pajamų. Tada, manau, ir bankas teiksis duoti šiek šiek šlamančių mūsų gerajam berniukui. O tuomet galbūt sumokėsime tam puspročiui pusbroliui pirmąją skolos dalį.

– Mano manymu, Džulijus naudojasi ta kvaila paveldėjimo istorija tik kaip pretekstu, – paprieštaravo Haris. – Esu tikras, kad jis daugiausia pyksta dėl Rafaelos.

– Kai jie galiausiai susituoks, tikėtina, kad šią problemą pamiršime kaip pernykštį sniegą, – tarė Nataša. – Mažas rotušėje tupin-

tis paukštelis man pačiulbėjo, kad jiedu jau pasirinko vestuvių datą.

– Negali būti! – sušuko Haris, išplėtęs akis. – Tikrai? Kada gi bus jų vestuvės?

– Po trijų savaičių.

Fabijus tai jau žinojo, nes Nataša šią žinią jam buvo pasakiusi šią popietę. Taip jau nutikdavo, kad Nataša vis susidurdavo su reikalingais žmonėmis. Šiuo atveju tai buvo vienos statybų bendrovės vadovas, su kuriuo Nataša turėjo derinti įvairius ne itin malonius statybinius reikalus. Jis, beje, taip pat ketino užeiti kurią dieną pavakarieniauti. Paukštelis, apie kurį užsiminė Nataša, buvo gera statybų bendrovės vadovo pažįstama ir kartu civilinės metrikacijos biuro vadovė.

– Jūs manote, kad tada nutils visas šis triukšmas? – paklausė Haris, dar, regis, sunkiai galėdamas suvokti šią džiugią galimybę. – Galvojate, kad tada baigsis tie liguisti Džulijaus vizitai?

– Jeigu neįvyks nieko nenumatyto, – tarė Nataša, pakėlusi grapos stiklą ir pastuksenusi juo sau į kaktą. – Pabelskime tris kartus į medį.

Pamojusi buteliu, ji padėjo jį į vietą.

– Kas nenumatyto gali įvykti? – paklausė Haris, Natašai išėjus iš virtuvės.

– Viskas, kas tik įmanoma, – niūriai atsakė Fabijus.

Jis kaip tik prisiminė, kokiais žvilgsniais šiandien mieste jį varstė Rafaela. Ne, geriausia būtų iš viso negalvoti apie tai, nes tada jo vaizduotė pradėdavo piešti, kaip Džulijus juos visus iššaudo.

Kartu su Hariu jis sutvarkė virtuvę taip, kad ji net blizgėjo. Tuomet Haris pareiškė einąs miegoti.

Fabijus sutvarkė likusias keptuves. Nieko nebus, rytoj jis žūtbūt turės paskambinti poniai Kemper ir priremti ją prie sienos. Nataša su Izabele juk negali vienos visko aprėpti. Kuo labiau artėjo restorano atidarymo diena, tuo daugiau buvo darbo: reikėjo paruošti staltieses, papuošti vestibiulį ir salę, išblizginti stalo sidabrą ir taures, surūšiuoti indus, apmokyti naujus darbuotojus. Haris taip pat turės daug darbo: jam reikės pasirūpinti gėrimų atsargomis ir padėti pabaigti kai kuriuos apdailos darbus. Be to, jo pagalbos prireiks ir tvarkant dvaro aplinką: turės pastatyti vazonus su dekoratyviniais augalais ir gėlėmis, pritvirtinti kelias iškabas. Tiesa, į darbų sąrašą dar buvo įtrauktas ir parkavimo aikštelės apšvietimas.

„Svarbiausia – viską daryti reikiamu laiku“, – tarė sau Fabijus. Bent jau iki šiol, regis, viskas klojosi gerai.

Bet staiga jis vėl prisiminė didžiausią streso faktorių, pastaruoju metu nedavusį jam ramybės, ir jo širdis atsidūrė kulnyse.

Izabelė van Helsing.

Ir kaipgi jis galėjo taip pasielgti? Jeigu jam jau taip knietėjo, jis juk galėjo tiesiog nuvažiuoti pas Sandrą! Nors ji ir turėjo artimą draugą, bet tai teikė ir tam tikrą pranašumą – Sandra nenorėjo užmegzti artimų santykių su *juo*. Jai tereikėjo tik šiek tiek prasiblaškyti. Sandros draugas dažnai vykdavo į komandiruotes, o kai grįždavo, jam terūpėdavo alus ir futbolas. Fabijus nežinojo, ar taip buvo iš tiesų, tačiau Sandra

dažnai skųsdavosi jam dėl to. Ji leido suprasti, kad neprieštarautų, jeigu Fabijus retkarčiais užsuktų pas ją.

Beje, jis taip pat galėjo susitikti ir su Janina – tikrai jam ištikima siela, kuri nebuvo pamiršusi nė vieno jo gimtadienio. Na taip, paskutinio gimtadienio proga ji padovanojo jam knygą „Tantrinis seksas. Ką vyrai turi apie tai žinoti“. Joje ji buvo apibraukusi kelias iliustracijas, kuriose buvo pavaizduotos keistos pozos. Po to karto jis daugiau Janinai nebeskambino. Ji parašė jam du ar tris elektroninius laiškus, tačiau jis į juos neatsakė. Ką Janina, dovanodama tokią knygą, norėjo jam pasakyti? Kad tie trumpi jų susitikimai kas porą mėnesių nebebuvo tokie jaudinantys? Hm, tada jau geriau Sandra.

– Labas. Ar jau baigei tvarkyti, ar man reikia padėti? – pasirodžius duryse Izabelei, Fabijus vos neišmetė iš rankų keptuvės.

Fabijus prisivertė nusišypsoti:

– A, tai tu. Maniau, jau miegi. Taip, aš baigiau tvarkytis ir jau ketinau dingti.

– Tada mes galime trumpai pasikalbėti.

– Ak... Tiesą sakant, aš jaučiuosi be galo pavargęs – diena buvo ilga ir sunki, o...

– Ilgai neužtruksime, – pertraukė jį Izabelė.

Išvydęs ryžtingą jos veido išraišką, Fabijus mielai būtų kaipmat skradžiai žemės prasmegęs.

– Tiek jau to, gerai, – atsakė jis, pasiruošęs, pasirodžius bent mažiausiam streso simptomui, išgalvoti neatidėliotiną reikalą, dėl kurio jis turi būtinai išeiti.

Geriau pagalvojus, būtinas reikalas jau buvo kilęs, kaip, beje, ir stresas. *Ji* buvo jo stresas – didelėmis nekaltomis akimis, rausvais skruostais ir šviesių garbanų kupeta. Ir kodėl ji atrodė tarsi angelas? Tiesa, tam tikros jos kūno dalys nebuvo būdingos angelams ir pačiupinėtos pasirodė gana žemiškos ir tvirtos.

–... nesuprantu, – tarė ji kaltinamai.

Fabijus tik dabar susivokė, kad Izabelė kažką pasakė. Na taip, juk jos lūpos judėjo. Jeigu būtų galvojęs apie ką kita, o ne apie jos lūpas, jam jos žodžiai nebūtų prasprūdę pro ausis.

Fabijus atsikosėjo:

– Atleisk, ką tu sakei?

– Aš ką tik pasakiau: tu visą vakarą nekreipei į mane jokio dėmesio, ir aš negaliu to suprasti, – pasakė Izabelė, po to, kiek padvejojusi, pridūrė: – Turiu omeny, juk tai buvo... Kol nepasirodė Haris... Man tai... Juk tai nebuvo taip blogai, ar ne?

– Ne, – tarė jis skubiai. – Tai yra, žinoma, taip! Apskritai buvo visai neblogai. Tiesą sakant, netgi... gerai.

O dangau, kokias nesąmones jis čia paisto? Argi buvo būtina dar labiau viską supainioti?

– Aš tik taip pagalvojau, – tarė ji.

– Ką pagalvojai?

– Ė... kad galbūt aš kai ką pamiršau ir kažką darau neteisingai, – pasakė Izabelė, žvelgdama tiesiai jam į akis. – Ar tau tai pasirodė neteisinga?

„Ne!“ – būtų mielai sušukęs Fabijus.

– Taip, – atsakė jis.

Izabelė nustėro:

– Tikrai? Kodėl?

– Supranti... Tai pasirodė kažkaip... svetima.

– Svetima? Kuria prasme – ar keista, ar neįprasta?

Fabijus pasijuto įspaustas į kampą:

– Mm... Galbūt ir taip, ir anaip.

– Bet juk mes esame pora!

– Ė... taip, žinoma. Bet, tiesą sakant, mes visiškai nepažįstame vienas kito, – paaiškino Fabijus, bet, pastebėjęs apstulbusį Izabelės žvilgsnį, skubiai pridūrė: – tiksliau tariant, *tu* manęs visiškai nepažįsti. Pati tai sakei.

– Taip, bet...

– Tu netgi labai aiškiai pabrėžei, kad to nenori. Turiu omeny, sekso. Atsimeni, sakei, kad tai būtų tiesiog nepadoru, jeigu mes... hm, mylėtumėmės. Tavo žodžiai buvo: „Bet kokiu atveju mes turime to atsisakyti."

Trumpai pagalvojusi, Izabelė linktelėjo:

– Tiesa. Aš taip sakiau. Tu teisus.

Fabijus palengva atsikvėpė. Dabar jis galėjo džiaugtis, kad jam taip netikėtai pavyko išsisukti, bet iš tiesų jis pasijuto dar prasčiau.

– Tad aš jau eisiu miegoti, – nuleidusi akis, tarė ji tyliu balsu, lėtai nusisukdama. – Labos nakties, Fabijau.

– Labos nakties, Izabele, – atsakė jis, vos išspausdamas žodžius.

Jusdamas krūtinėje stuksenančią širdį, jis tol klausėsi nuaidinčių jos žingsnių, kol jie galutinai nutilo. Įsitikinęs, kad Izabelė jo negirdės, jis stvėrė už rankenos keptuvę ir sviedė ją per visą virtuvę.

Ji jautėsi pasibaisėtinai. Jau einančią laiptų link, ją persmelkė veriantis galvos skausmas, o įveikusi kelias pakopas, ji pajuto, tarsi galva tuoj sprogs.

Daktaras Mocartas buvo jai sakęs, kad kartkartėmis gali užklupti migrenos tipo galvos skausmai. Esą jie gali kilti nuo streso, be to, tai gali būti ir sunkios smegenų traumos pasekmė. Tačiau jis neužsiminė, kad tokiu atveju ji galinti pasijusti taip, tarsi jai ant galvos būtų užgriuvusi penkiasdešimt tonų sverianti mašina, o jos smegenis graužia druskos rūgštis.

Smilkinius gėlė ir degino, viršugalvio srityje galvą tarsi daužė kūju, o ties pakaušiu, kurį smarkiai susitrenkė, krisdama nuo laiptų, ji juto, lyg į smegenis gręžtųsi iki raudonumo įkaitusi ietis. Ligoninėje jai reguliariai duodavo vaistų nuo skausmo, tad tokie stiprūs galvos skausmai ten jos neapimdavo. Galiausiai skausmai ir visai nurimo. Bet dėl viso pikto seselės davė jai į namus vaistinių žvakučių nuo skausmo.

Į namus.

Išgirdusi gergždžiantį garsą, Izabelė nuščiuvo, bet netrukus ji suvokė, kad tai ji sukėlė šį garsą. Ji juokėsi, bet šis juokas skambėjo taip keistai, kad iš esmės tai jau nebebuvo juokas. Ji verkė.

Pasiekusi antrą aukštą, ji nusvirduliavo iki sienos ir atsirėmė į ją. Kur jos kambarys? Ak taip, dar reikia užlipti vieną aukštą.

O dangau, kaip jai gėlė galvą! Ji jautėsi veik taip pat prastai, kaip ką tik nukritusi nuo laiptų. Pirmas pojūtis jos naujame gyvenime buvo skausmas. Atsipeikėjusi tamsoje ir pajutusi didžiulius skausmus, ji galvojo, kad tuoj mirs.

Čia, antrame aukšte, buvo tas nelemtas kambarys. Po to nelaimingo atsitikimo ji jau buvo ten nuėjusi. Nusinešusi kišeninį žibintuvėlį, ji gerai apžiūrėjo tą kambarį. Iš jo buvo galima patekti į mažą kambarėlį, iš kurio laiptai vedė į trečią aukštą. Tai buvo slaptas perėjimas, jungiantis antrą aukštą su trečiuoju. Pasak Natašos, šis perėjimas įrengtas dar tuomet, kai buvo statomas pats dvaras – prieš kokius du šimtus penkiasdešimt metų. Kam buvo naudojamas slaptas perėjimas, dabar galima tik spėlioti. Gal kuris nors dvaro gyventojas, šeimininkas ar šeimininkė, palaikė slaptus meilės ryšius su vienu iš tarnautojų – guvernante ar kamerheru. O gal dvaro šeimininkas su kamerheru? Visko gali būti.

Tik štai kas įdomu: ką ji ten veikė toje slaptoje laiptinėje? Ko ji ten ieškojo? Ten buvo tamsu, šviesos jungiklis neveikė, tad nebuvo jokios prasmės, kaip spėjo Nataša, valyti ten dulkes. Viršuje, jos kambaryje, priešais slaptąsias duris stovėjo spinta, tad nebuvo jokio reikalo eiti į savo kambarį per slaptąjį perėjimą.

Viskas buvo labai keista. Tačiau Izabelė pajuto, kad daugiau negali apie tai galvoti. Dabar ji pajėgė galvoti tik, kad dabar jai trūks plyš reikėjo vaistinės žvakutės.

Vieną vakarą, praėjus savaitei, ji gulėjo lovoje ir žiūrinėjo smulkiomis aukso gijomis išpieštas lubas.

Nuo to atsitikimo virtuvėje ji buvo įpuolusi į tokią gilią emocinę duobę, kad jai regėjosi, jog neišsikapstys iš jos ir po šimto metų. Jos gyvenimas buvo tik didelis, apvalus, riebus nulis. Ne, dar mažiau negu nulis – jis netgi buvo paženklintas minuso ženklu. Jai trūko visko – šeimos, draugų, pinigų. Ak taip, dar ir drabužių. O ką jau kalbėti apie tokias smulkmenas, kaip keli malonūs ankstesnio gyvenimo prisiminimai.

Viskas, kas jai liko, – tik didelis masyvus žiedas su deimantu. Dar, beje, ir sužadėtinis, kuris elgėsi taip, tarsi jam priėjus arčiau, ji galėtų įkąsti. Ji turėjo pagaliau liautis save mulkinusi ir pripažinti, kad jos išrinktasis ne itin išsiskyrė iš kitų. Jis nebuvo nei išsilavinęs, nei sumanus – tik storaodis, apykvailis proletaras iš Italijos. Na taip, reikia pridurti, kad tas proletaras mokėjo nuostabiai gaminti, bet tai ir buvo viskas, ką jis sugebėjo. Kaip apskritai jis drįso taip arogantiškai pasielgti su ja? Ji buvo aukštesnio lygio nei jis! Ji buvo protinga ir išsilavinusi! Ir apsiskaičiusi! Ligoninės bibliotekoje, vartydama knygas, ji pastebėjo, kad daugelį jų yra skaičiusi – bent jau pačias geriausias, tas, kurios įtrauktos į pasaulio literatūros fondą. Štai tik kelios jų: „Karas ir taika“, „Nusikaltimas ir bausmė“, „Stepių vilkas“, „Apie peles ir žmones“. Ir netgi „Ulisas“!

O šito *supermačo* iš Neapolio, kurio kvailas prijuostes ji turėjo lyginti, knygų lentynoje buvo tik valgių receptų rinktinės ir keli aptrinti kriminaliniai romanai! Ji matė tai savo akimis, nes kambaryje, kuria-

me jie visados kartu valgydavo, stovėjo ir Fabijaus darbo stalas bei knygų lentyna. Šalia buvo ir suolas su svarmenimis. Matyt, jis daugiau laiko leisdavo treniruodamasis, negu skaitydamas!

Kas jis per vienas, jeigu vengia miegoti su moterimi, skaičiusia „Ulisą"? Šitas... šitas netikėlis vyras... Su padavėjomis ir pagalbinėmis virtuvės darbuotojomis, kurias pasisamdė prieš restorano atidarymą, jis galėjo flirtuoti be galo, be krašto. Prieš kelias dienas atėjo dvi moterys ir užsisakė staliuką restorano atidarymo vakarui. Tai buvo visai normalios moteriškės, tačiau jis čiulbėjo su jomis, spinduliavo savo žavia *mačo* šypsena taip, tarsi jos būtų vienintelės moterys Žemėje!

Bet kai tik pasirodydavo ji, jam staiga vis parūpdavo kokie nors skubūs dalykai. To tikrai nebuvo galima nuneigti: jis jos šalinosi. Atkakliai, tyliai ir šaltai. Jokių prisilietimų, jokių bučinių, jokių pakštelėjimų į skruostą nors per pusryčius.

Na taip, tai tiesa, ji *sakė*, kad nenori mylėtis su juo. Betgi tai buvo prieš kelis šviesmečius! Na gerai, gal tai buvo ir ne taip seniai, bent jau vertinant normalaus žmogaus požiūriu. Tačiau juk jos gyvenime nebuvo *nieko* normalaus. Geriau pagalvojusi, suvokė, kad visas jos gyvenimas tetrunka vos keturias savaites. Taigi netgi viena jos gyvenimo savaitė buvo išties labai reikšminga, panašiai kaip metai kitiems žmonėms.

Vargais negalais ji pakilo iš lovos – kiekgi buvo galima čia gulėti ir spoksoti į lubas, prasiplūkusiai visą dieną ir sudalyvavusiai vienoje iš tų keistų vakarienių. Šį kartą vakarienei buvo pakviestas stogdengys – dabartinis Natašos favoritas.

Netikėtai pagauta keisto nerimastingo jausmo Izabelė išsitraukė iš spintos ploną švarkelį, kurį praėjusią savaitę įsigijo už prieinamą kainą, ir apsivilko. Akimirką ji suabejojo – ir kodėl gi ji džiaugėsi, nusipirkusi šį švarkelį? Kam ji norėjo padaryti įspūdį? Niekam buvo nė motais, kaip ji atrodė!

Nė nenumanydama, ką ketina daryti, ji nuskubėjo laiptais žemyn. Virtuvėje ir šalia esančioje patalpoje nieko nebuvo. Visur buvo tamsu ir tyku. Nejungdama šviesos, ji perėjo kelias patalpas, vos apšviestas iš koridoriaus. Raktų spintelėje, įtaisytoje šalia įėjimo į maisto sandėlius, Izabelė pamatė kabantį automobilio raktelį.

„Kodėl gi ne?“ – pamanė ji. Ji turėjo teisę. Fabijus buvo aiškiai pasakęs, kad ji gali važinėti jo automobiliu. Apie tai, kad, jai vairuojant, jis būtinai turi sėdėti šalia, jis nekalbėjo. Dabar buvo jos laisvas laikas, kuriuo ji galėjo pasinaudoti, kaip ir kiti žmonės. Tarkim, praleisti vakarą mieste, kokioje nors kavinėje.

Taip, žinoma, dabar jau buvo vienuolikta valanda vakaro. Ar tai vėlu? Ji negalėjo prisiminti, ar kada nors tokiu metu ji važiuodavo į miestą, tačiau tai juk nebuvo svarbu, nes ji *apskritai* negalėjo prisiminti, kad būtų kur nors vakare ėjusi. Kiekvieną mielą vakarą, po vakarienės, ji praleisdavo savo kambaryje. Jai buvo taip nuobodu, kad nenorėjo net televizoriaus žiūrėti – tų galybės laidų, kurios, regis, linksmino visą pasaulį.

Tad pats laikas pasivyti kitus ir šioje srityje!

Pakeliui į miestą ji vis primindavo sau, kad galbūt nereikėtų taip greitai lėkti. Kai ji galiausiai tarsi tikra nutrūktgalvė aplenkė trečią automobilį, jo vairuotojas pradėjo įniršęs signalizuoti.

„Man vis tiek“, – galvojo Izabelė, spausdama toliau plentu, kiek tik automobilis leido. Vilktis iš lėto ji neturėjo kada, nes ir taip turėjo mažai laiko – daug mažiau, nei kiti žmonės, išgyvenę ir savo vaikystę, ir jaunystę ir galintys tai *prisiminti*!

Atskuodusi į miestą, ji pastatė automobilį šalia baro esančioje aikštelėje ir, išlipusi iš jo, piktai užtrenkė dureles. Bare, pilname žmonių, sklaidėsi cigarečių dūmų kamuoliai. Prie staliukų susėdę žmonės klegėjo ir juokėsi, tad visas baras aidėjo nuo jų balsų chaoso.

„Puiku, – pamanė Izabelė ir paragino save: – Nagi, pirmyn!“ Haris pasakytų, kad čia šokamas meškos šokis. Nors šis posakis jai patiko, ji buvo beveik tikra, kad pati niekada nebūtų taip pasakiusi, bet kodėl, nežinojo.

Aukštai iškėlusi galvą, ji nusigavo iki laisvos vietos prie baro, atsisėdo ant aukštos, minkštai aptrauktos baro kėdės ir paprašė barmeno kokteilio su tekila *Tekila Sunrise*. Vos ištarusi gėrimo pavadinimą, ji nusijuokė – juk ji prisiminė, kad tai buvo vienas mėgstamiausių jos kokteilių. „Visgi nors viena maža prošvaistė šį bjaurų vakarą“, – pamanė Izabelė.

– Kas gi čia tokio juokingo? – paklausė šalia sėdintis pusamžis vyras.

Nors jam galėjo būti arti šešiasdešimties, bet jis atrodė gerai. Sidabru paženklintais smilkiniais, draugišku, kiek raukšlėtu veidu jis labai panėšėjo į Robertą Redfordą.

– Aš tiesiog džiaugiuosi, – atsakė Izabelė, – nes taip ilgai nebuvau gėrusi *Tekilos Sunrise*. Hm, tiesą sakant, visą savo gyvenimą. Džiaugiuosi, kad šiame bare skamba gyva džiazo muzika.

Linktelėjusi į nedidelę sceną, ant kurios grojo trys muzikantai, ji pridūrė:

– Man patinka džiazas.

Ištarusi šiuos žodžius, ji vėl net iškaito iš džiaugsmo. Taip, jai patiko gyvas džiazas! Ir dar kaip! Jos niūrios nuotaikos neliko nė lašo. Ji sužinojo kai ką naujo apie save! Kaip nuostabu būti čia ir klausytis džiazo!

– Tokiu dideliu entuziazmu galima ir užsikrėsti, – tarė vyras. – Gal galėčiau jus pavaišinti?

– Ačiū, ne. Aš nepriimu nepažįstamų žmonių pasiūlymų.

– Tad leiskite man prisistatyti – esu Hubertas Frostas.

– Izabelė, – atsakė ji.

Hubertas primygtinai prašė leisti jam pavaišinti ją kokteiliu. Po to jis užsakė jai dar vieną kokteilį, šį kartą *Pink lady* – jo mėgstamą. Kaip netrukus Izabelė suvokė, Hubertas pasirodė pačiu laiku. Užsisakydama kokteilį, ji pamiršo vieną svarbią smulkmeną – ji iš viso neturėjo pinigų, net namuose – nė cento. Cha cha, *namuose*! Hubertas buvo visai mielas vyrukas. Kaip pats sakė, jis atvyko čionai į savo autorinį vakarą.

– Autorinį vakarą? – pasiteiravo Izabelė, supdamasi ant baro kėdės ir žvelgdama į pianistą. Jis skambino gerai, išties labai gerai. Tačiau kažkaip...

– Rašytojai rengia autorinius vakarus, – paaiškino Hubertas. – Jie važinėja po įvairius miestus ir autorinių vakarų metu skaito ištraukas iš savo knygų. Aš rašytojas, suprantate? Rašau mokslo populiarias

knygas – apie įvairius mokesčių triukus ir kitas asmeninio turto optimalaus panaudojimo galimybes. Žmonės mielai skaito tokias knygas, todėl ir aš mielai rengiu autorinius vakarus.

– Puiku, – tarė Izabelė, spėliodama, ar jis išgirdo, kaip ji sužagsėjo. Galbūt jai nevertėjo taip greitai išgerti trečiąjį kokteilį – *Auksinį drămblį*. – Žaviuosi jūsų veikla, tuo, kad rašote apie įvairius finansinius dalykus ir šviečiate žmones.

Hubertas Frostas nusijuokė. Kadangi Izabelės nuotaika taip pat buvo puiki, ji irgi nusijuokė. Ji ir toliau suposi ant baro kėdės, nors šiuo metu muzikantai ir negrojo. Tai buvo trio, klasikinis džiazo muzikantų – bosisto, būgnininko ir pianisto – ansamblis.

– Aš mielai... – prabilo Izabelė ir nutilo.

– Ką taip? Mielai išgertumėte dar vieną kokteilį? – paklausė Hubertas ir linktelėjo barmenui.

– Ne, ne. Aš mielai... paskambinčiau fortepijonu.

– Tai paskambinkite. Dabar kaip tik niekas juo neskambina.

– Jūs tikriausiai juokaujate.

– Ne, aš kalbu visiškai rimtai. Kodėl gi ne? Jūs skambinate fortepijonu?

– Mielai pabandyčiau. Manau, anksčiau aš... Hm, net nežinau, ar aš... Ne, geriau nereikia.

– Nagi, prašom! Aš matau, kad jūs to labai norite! Eime!

Hubertas paėmė Izabelę už rankos ir patraukė mažosios scenos, esančios baro kampe, link. Jis persimetė keliais žodžiais su grupės vadovu ir šypsodamasis grįžo prie Izabelės.

– „Gražiosios ledi pasirodymas labai pageidautinas“, – taip žodis žodin atsakė grupės vadovas. Taigi, Izabele, prašom!

– Ak, nereikia, aš...

Izabelė nedrąsiai pažvelgė į pianistą, sėdintį prie staliuko ir gurkšnojantį alų. Jis linktelėjo, padrąsindamas merginą, ir pamojo alaus bokalu fortepijono pusėn.

Izabelė neryžtingai apsidairė aplinkui – niekas šiame triukšmingame sambrūzdyje nekreipė į ją dėmesio. Taip pat ir prieš tai, dar grojant džiazo trio, žmonės ramiai šnekučiavosi tarpusavyje. Tai nebuvo panašu į viešą pasirodymą žiūrovų akivaizdoje, o labiau panėšėjo į gerą, malonią foninę muziką. Tad kodėl gi neprisėdus prie fortepijono ir nepaskambinus kelių gražių muzikos kūrinių? Niekas į tai nekreips didelio dėmesio.

Izabelė pasiryžo. Nuėjusi prie fortepijono, ji atsisėdo ant taburetės ir palietė pirštais klavišus. Ir staiga kažkas joje pratrūko. Štai dar ką tik jos galva buvo visiškai tuščia, o staiga vienu mostu prieš jos akis iškilo paveikslai. Ne, ne paveikslai – natos. Savo mintyse ji regėjo natas – žinomų, jos skambintų džiazo ir klasikos kūrinių natas. Tuo pat metu ji prisiminė ir kitus kūrinius – dainas be natų, nes jas paskambinti ji galėjo ir užmerktomis akimis.

Izabelė nė nepastebėjo, kaip jos pirštai nevalingai pradėjo bėgioti fortepijono klavišais. Ji šiek tiek pabarškino klavišais, paskambino kelis akordus, pajuto pedalą po kojomis. Pamažu fortepijono garsų skambesys kažką pažadino joje, išjudino tai, ko ji dar nepajėgė sąmoningai suvokti. Muzikos garsai užliejo ją, ir ji pradėjo niūniuoti kažko-

kią melodiją. Palengva paprasta, švelni melodija peraugo į dainą – iš pradžių tylią, bet pamažu įgaunančią vis daugiau jėgos.

Kažkas pristūmė arčiau Izabelės mikrofoną, stovintį ant fortepijono, bet ji tai pastebėjo, tik išgirdusi garsesnį savo balsą. Ji ir toliau skambino užsimerkusi. Sąmonės kampelyje ji pajuto, kad aplinkinis šurmulys nutilo ir buvo girdėti tik muzikos skambesys ir jos balsas. Ji skambino ir kartu dainavo savo mėgstamiausią dainą – nuostabią, pakilią Noros Džouns dainą „*Come away with me and we'll kiss...*" Izabelė vis dar skambino užsimerkusi, truputį atsilošusi atgal – atrodė, kad jai reikia daugiau erdvės. „*On a mountaintop...*"

Kažkas kairėje už jos pradėjo kuždėti, bet kad ir būtų pradėjęs rėkti, ji vis tiek nebūtų atkreipusi į tai dėmesio – kaip ir į visa, kas buvo aplinkui ją. „*Come away with me... And I'll never stop loving you...*"

Baigusi dainuoti, Izabelė pajuto, kad jos akys tarsi degte dega. Netikėtai išgirdusi plojimus, ji krūptelėjo suglumusi – žmonės plojo ir trypė kojomis, šaukė ir juokėsi. Izabelė jau ketino atsistoti, bet pasigirdo protesto balsai.

– Dar! Daugiau! – sušuko kažkas iš salės.

– Pakartot! – pasigirdo kitas balsas.

Kažkas pastatė priešais ją ant fortepijono pilną stiklą:

– Alus merginai, skambinančiai fortepijonu!

Alus buvo kažkoks neįprastas, ne toks, kokį ji gėrė kartu su Fabijumi. Jo skonis buvo gerokai aštresnis. Tai buvo... grynas džinas. Tai tikrai nebuvo vienas mėgstamiausių jos gėrimų, tačiau šiuo atveju padėjo įveikti jai scenos baimę.

Izabelė nežinojo, kaip išsisukti nuo klausytojų prašymų, ir padainavo dar vieną dainą. Vėliau, – dar vieną, nes žmonės, trypdami kojomis, atkakliai prašė paskambinti dar ką nors. Sudainavusi trečią dainą, Izabelė nusprendė, kad jau gana ir atsistojo, ketindama grįžti prie baro.

– Dabar negalite va taip imti ir pabėgti, – tarė Hubertas Frostas, kai Izabelė, lydima aplodismentų ir pritarimo šūksnių, klestelėjo ant baro kėdės šalia jo.

Žvelgdamas į ją iš susižavėjimo spindinčiomis akimis, jis pridūrė:

– Jūs skambinote nepakartojamai! Kur jūs studijavote?

Izabelė klausiamai pažvelgė į jį.

– Paklausykite, aš šiek tiek išmanau apie muziką, – kalbėjo Hubertas. – Mano mama buvo fortepijono mokytoja. Taip, kaip skambinate jūs, negalima išmokti paprastai, lyg tarp kitko.

– Matote, – tarė Izabelė, – aš tik žinau, kad kelis semestrus studijavau interjero dizainą, nors visa tai pamiršau. Jeigu ir mokiausi muzikos, tai, deja, būsiu tai pamiršusi.

Pakėlusi ranką, ji pamojo barmenui:

– Prašom vieną kaipirinjos!

Pasisukusi į Hubertą, ji sąmokslininkiškai pridūrė:

– Manau, tai taip pat yra vienas mėgstamiausių mano gėrimų.

– Ką turite omenyje, sakydama *pamiršau*? – susidomėjo Hubertas.

– Sakydama *pamiršau*, ir turiu omeny, kad tai pamiršau. Aš sergu retrogradine amnezija.

Paskutinius du žodžius Izabelė ištarė truputį švepluodama – tikriausiai todėl, kad trys, o gal net keturi kokteiliai jau trenkė jai į galvą.

Mirkčiodama ji žvelgė į Hubertą, kuris jos akyse jau ketino susidvejinti. Et, tiek to. Jis bent jau buvo šalia ir klausėsi jos. Buvo šalia... Iš tikrųjų – bent vienas žmogus šalia jos. Geriau, negu nieko.

– Amnezija? Jūs kalbate rimtai?

Izabelė ryžtingai linktelėjo.

– Įvyko nelaimingas atsitikimas – nukritau ant galvos ir stipriai susitrenkiau ją. Viską pamiršau.

– Viską? – paklausė Hubertas, suraukęs antakius.

– Viską. Nieko neprisimenu. *Niente, nada, rien, nothing*, – tarė Izabelė, trindama sau kaktą. – Gerai būtų, jeigu tai būtų tik pokštas. Deja, tai gryna tiesa. Be to, esu visiškai be pinigų, nemoku nei lyginti, nei valyti, todėl finansine prasme man išties striuka.

„Nieko tokio, – pridūrė ji sau mintyse. – Užtat moku skambinti fortepijonu ir dainuoti. Tai jau šis tas!“ Tiesa, jos balsas neprilygo Noros balsui, bet skambinti fortepijonu ji mokėjo gerai. Tikra tiesa.

– Tai nerealu, – prabilo kažkas už jos nugaros.

Atsisukusi Izabelė pamatė bosistą.

– Kur jūs studijavote?

– Ji pamiršo tai, – vietoj jos atsakė Hubertas.

– Nieko tokio, – tarė bosistas. – Užtat jūs mokate dainuoti ir skambinti fortepijonu. Puikiai, tiesiog profesionaliai! Ar artimiausiu metu turite sudariusi daug angažementų? Galbūt norėtumėte šiek tiek padirbėti ir su mumis?

– Angažementų? Turite omeny, apmokamų pasirodymų scenoje?

– Taip, žinoma. Kas gi gros taip veltui.

Hubertas pasisuko į Izabelę:

– Ką jūs ten sakėte apie lyginimą ir finansus?

– Taip, taigi... manau, papildomi pinigai nepakenks. Mm, turiu nedaug padoresnių drabužių. Tiesą sakant, beveik iš viso neturiu, kuo apsirengti. Ė... Eisiu, nusiplausiu rankas.

Izabelė pakilo ir šiek tiek svirduliuodama pasuko prie durų, už kurių manė rasianti tualetą.

– Būtų išties labai gerai, jeigu aptartumėte fi-finansinius reikalus, Hubi, – nueidama sušuko ji per petį. – Juk jūs esate optimizavimo ekspertas!

Kaip senosios kartos kavalierius, jis primygtinai siūlėsi palydėti ją namo. Techninę šios problemos pusę jis išsprendė paprastai – jis parvežė ją namo Fabijaus automobiliu, o pats mobiliuoju telefonu išsikvietė taksi, kuris jį nuvežė atgal į barą.

Izabelė išlipo iš automobilio puikiai nusiteikusi. Jeigu šis vakaras nebuvo sėkmingas, tai kas tada buvo sėkmė? Nors ji vis dar buvo žmogus be praeities, tačiau dabar, regis, turėjo agentą. Ar kažką panašaus. Be to, mielą papildomą pajamų šaltinį, teikiantį jai gerokai daugiau malonumo, negu lyginimas.

Atsisveikindamas Hubertas pabučiavo jos ranką.

– Paskambinsiu jums kitą savaitę, prieš pasirodymą.

– Jūs tikras lobis! Gavusi pirmą honorarą, nusipirksiu jūsų knygą!

Izabelė pamojo Hubertui, lipančiam į taksi. Niūniuodama ji pasuko įėjimo link. Deja, durys neatsidarė.

Kurį laiką ji nesumojo, ką ir galvoti – juk ji kažkaip išėjo iš šito namo. Galiausiai jai dingtelėjo, kad paprastai išeiti iš kur nors būna paprasčiau, negu įeiti. Juk būna durų, turinčių apsauginę spyną ir spyruoklės mechanizmą, užtrenkiantį jas. Durys buvo užtrenktos ir joms atidaryti būtinai reikėjo rakto. Tam ir reikalingos tokios durys, kad joks pašalinis negalėtų įeiti.

Izabelė viltingai nužvelgė seną, iš masyvių skaldytų akmenų pastatytą dvaro pastatą. Galbūt dar kas nors nemiegojo... Ne, nė viename lange šviesa nedegė. Na ir kvailai išėjo!

Svarstydama, ar nevertėtų pernakvoti automobilyje, netikėtai Izabelė išvydo šviesą šoniniame namo lange. Tą pačią akimirką atsivėrė namo durys, ir priešais ją išdygo Fabijus. Izabelė atšoko truputį atgal – iš išgąsčio, nes nesitikėjo pamatyti Fabijų, ir... dėl jo išvaizdos. Jis stovėjo priešais ją netgi be šlepečių, užsimovęs tik aptemptas boksininko glaudes.

– Koks čią triukšmas? – paklausė jis atžariu balsu.

Izabelė žvelgė į jo basas kojas, ieškodama primityvumo požymių – ko nors tokio, kas liudytų jo valstietišką. proletarišką kilmę. Galbūt jo pirštai buvo iškrypę? O gal ant kojų buvo piršto storumo nuospaudų? Na, nors viena nedidelė trynė?

Tačiau nieko panašaus nepamatė. Jo pėdos, kaip ir jis pats. buvo lieknos. gražios ir tvirtos.

Pakėlusi akis, ji įsmeigė žvilgsnį į jo krūtinę, vengdama žiūrėti jam į akis. Kaip ji netrukus turėjo pripažinti. ji padarė didelę klaidą. Įstrižai iš koridoriaus krentančioje šviesoje jis atrodė tarsi viena iš

Berninio skulptūrų. Toks... raumeningas. Ir toks... hm, tvirtas, o oda tokia lygi. Viskas buvo taip... Ak, prakeikimas!

Izabelė lengvai krūptelėjo. Negi ji iš tikrųjų taip pagalvojo? Juk paprastai ji nesikeikė – netgi mintyse! Tai ji žinojo instinktyviai, nors ir buvo pamiršusi visą savo gyvenimą. Keiktis – tai menka. Keikiasi tik nekultūringi žmonės.

Fabijus kartais keikėsi – dažniausiai itališkai.

– Ar tu pažįsti Berninį? – paklausė ji Fabijaus atlaidžiu balsu.

Pats laikas parodyti šitam pasikėlusiam virėjui, kas iš jųdviejų buvo daugiau vertas. Šitas tipas buvo per daug pasipūtęs – ir tik todėl, kad išmanė, kaip reikia gaminti valgį ir bučiuotis.

– Berninį? Ar tai tas tipas, kuris išvažiavo su taksi?

– Cha cha! – nusikvatojo Izabelė. – Tu jo nepažįsti!

– Ne, žinoma, nepažįstu. Niekada nesu jo matęs. Kas jis toks?

– Labai žymus skulptorius, – atsakė ji išdidžiai.

Deja, tai nuskambėjo ne taip jau ir efektingai, nes, tardama *skulptorius*, ji sužagsėjo.

– Klausyk, man atrodo, kad mes kalbame apie du skirtingus žmones, ar ne? – tarė Fabijus ir, sugriebęs Izabelę už rankos, įtraukė ją į koridorių.

– Jis buvo didis me-menininkas, – žagsėdama kalbėjo mergina. – Vienas pačių žymiausių! O tu jo nepažįsti! Cha cha!

– Ko nepažįstu? *Berninio*? Dėl Dievo meilės, aš juk italas ir kokį šimtą kartų esu buvęs Romoje. Ten Berninio skulptūros stovi ant kiekvieno gatvės kampo.

– Tai tu jį visgi pažįsti? – nežinodama, ar džiaugtis dėl to, ar pykti, tarė Izabelė.

Fabijaus tempiama per vestibiulį laiptų pusėn, ji nesipriešino.

– Ką tu ketini daryti?

– Paguldyti tave į lovą – juk tu įkaušusi. Kur tu apskritai buvai?

– Viename labai gražiame ba-bare, kuriame skambėjo nuostabi muzika. Be to, jame buvo malonių vyrų.

– Šit kaip. Ir vienas jų buvo toks malonus, kad tave pavaišino? Juk tu neturėjai su savimi nė cento!

– Šiais laikais dar pasitaiko ka-kavalierių, – tarė ji iš aukšto.

Izabelė klupinėdama lipo laiptais aukštyn.

– Ai, – švebeldžiuodama tarė ji. – Netampyk manęs taip!

Fabijus paleido ją, tačiau ji, kaipmat netekusi pusiausvyros, sustojo ir įsikibo į turėklus, tad jis vėl čiupo ją už rankos ir ėmė vesti aukštyn.

Izabelė sukikeno ir pradėjo niūniuoti: „*Come away with me...*“

– Regis, išlenkei ne vieną taurelę, ar ne?

– Aš moku skambinti fortepijonu. Taip pat moku dai-dainuoti. Esu skaičiusi „Ulisą“. Aš išsilavinusi.

Kai jie abu pasiekė trečią aukštą, Fabijus atidarė jos kambario duris tardamas:

– Tu girta.

Izabelė, ištraukusi savo ranką iš jo, įniršusi ėmė ją trintis.

– Aš esu... niekas! – ėmė šaukti ji, jausdama, kaip akimirksniu dingo jos pakili, džiugi nuotaika. – Nė vienas žmogus nepažįsta manęs,

netgi aš pati! Kad ir ko aš klausiu – niekas nepapasakoja apie mane! Netgi tu, kuris jau keturis mėnesius esi mano... draugas! Aš esu niekas, aš esu nulis! Negatyvi egzistencinė būtybė! Tik vargais negalais, kruopelę po kruopelės susižinau ką nors apie save. Niekas man nepadeda!

Izabelė nutilo, bet neilgam.

– Šiandien mano gimimo diena. Prisiminiau, nes man minėjai mano gimtadienio datą. Man tai dingtelėjo į galvą, kai grįžau namo, – įsiutusi nusikvatojo Izabelė. – Namo! Kur anei vienas nežino, kad šiandien mano gimtadienis! Netgi aš pati vos to nepamiršau!

– O, prakeikimas... Man tai visai išgaravo iš galvos… Man labai gaila! – sutrikęs pralemeno Fabijus.

– Tu tik kalbi taip! Iš tikrųjų tau vis tiek!

– Izabele...

– Kodėl tu toks keistas? Kodėl tu toks juokingas? – apimta nevilties, sušuko ji. – Kodėl tu man negali padėti? Juk tu esi mano... Bet aš jaučiu, kad daugiau tau nebepatinku, nors... Aš juk negaliu...

Savo pačios pasibaisėjimui, Izabelė apsipylė ašaromis.

– Ne, aš juk ne kokia verksnė! Prašau, aš...

Nebaigusi kalbėti, ji vėl paplūdo ašaromis. Skausmas, regis, kilo iš pačių jos sielos gelmių, ir rauda veržėsi lauk.

– Izabele, nereikia! Prašau tavęs, neverk!

Gera jam buvo kalbėti! Gal jis net galėtų patarti, kaip jai liautis taip bliovus?

Tarsi pro rūką ji pajuto, kaip ją apglėbė nuogos, stiprios rankos ir prigiaudė prie nuogos ir stiprios krūtinės.

– Izabele, atleisk man. Aš negalėjau pamiršti tavo gimtadienio. Pasakyk man, ką turėčiau padaryti, kad atitaisyčiau savo klaidą!

– Nekalbėk daugiau apie klaidas, – sumurmėjo prie jo peties prigludusi Izabelė, vos gaudydama kvapą.

Ji visai nesitikėjo, kad taip gerai pasijus, apkabinta jo. Praėjusį kartą virtuvėje buvo kitaip – ji tetroško būti bučiuojama ir glamonėjama jo. Dabar ji tenorėjo, kad jis laikytų ją savo glėbyje ir guostų – daugiau nieko.

Mm, kaip skaniai jis kvepėjo. Labai, labai skaniai.

Ji ir pati nepajuto, kaip staiga, netikėtai sau pačiai, ji pasitrynė nosimi į jo krūtinę. Ir lūpomis taip pat. Akimoju jos ašaros nudžiūvo – kitaip juk būtų apverkusi jo visą krūtinę. Nuo verkimo jai pradėjo varvėti nosis, o ji juk negalėjo apšniurkščioti jo krūtinės.

– Izabele...

Fabijaus tariamas jos vardas nuskambėjo nepaprastai gražiai. Ir visai ne prasčiokiškai.

Kadangi jis jau taip glaudžiai buvo ją apkabinęs, jos ranka tarsi savaime pakilo ir nuslydo jo nugara.

– Izabele, – sumurmėjo jis.

Tuomet jai neliko nieko kito, tik pakelti į jį akis ir leistis jo bučiuojamai, ką jis ir darė – su laukine, bekompromise aistra. Paspyręs koja, jis užtrenkė kambario duris ir, pakėlęs ant rankų, tarsi karys antpuolio metu, nunešė ir paguldė ją ant lovos. Nors ji to ir nesitikėjo, bet tai jai pasirodė visiškai natūralu. Taip pat jai pasirodė savaime suprantama, kai jis, tarsi pašėlęs bučiuodamas ją, paskubomis plėšė

nuo jos drabužius. Jo glaudės kažkokiu stebuklingu būdu jau buvo dingusios.

– O, – tarė ji, naktinio stalelio lempos šviesoje išvydusi jį... tokį standų.

Fabijus, sunkiai alsuodamas ir vos besitvardantis, trumpam sustojo.

– Kas yra?

– Hm, tavo... toks didelis. Ar tu tikrai manai, kad mes galime tai... Et, nesąmonės. Kas bus, tas bus.

Apkabinusi jį, Izabelė prisitraukė arčiau savęs, nelaukdama, kad galbūt jis dar ims ir apsigalvos.

Fabijus puolė ją tarsi išbadėjęs. Galbūt jis dar pajėgtų liautis, jeigu ji bandytų sustabdyti jį, bet vargu bau – nebent trenktų jam per galvą smailiu savo batelio kulniuku. Jis taip troško jos, kad manė, jog sprogs, jeigu dabar negaus jos.

Nuoga ji atrodė jau ne kaip elfė, o tarsi įsikūnijusi nuodėmė jaunos deivės kūnu. Jos krūtys buvo putlios, bet ne tokios pilnos, kad netiktų prie lieknos figūros. Jos klubai ir sėdmenys, švelniai išlenkti, buvo tokie dailūs, kad taip ir norėjosi stipriai suimti juos abiem rankom.

Jis įsikniaubė nosimi į jos kvepiančius plaukus ir švelniai įkando į kaklą. Izabelė sudejavo, tada jis, pagalvojęs, kad sukėlė jai skausmą, trumpam sustojo. Tačiau ji, stipriai apsivijusi viena koja apie jo klubus, tik nepaprastai susijaudinusi vinguriavo prie jo kūno, judėdama klubais. Jis jautė, užuodė jos jaudulį, juto joje pritvinkusią drėgmę. Jo

pirštams slystant tarp jos šlaunų, jo akis apgaubė rausva migla. Jo akyse aptemo.

Tyliai sušukusi, ji praskėtė kojas ir prisišliejo prie jo dar arčiau. Kai jis pasislinko žemyn, norėdamas ją pabučiuoti ten, ji ėmė taip sunkiai alsuoti, kad jam dar labiau aptemo akyse. „Tu varai mane iš proto“, – šmėstelėjo Fabijaus mintyse. Jis norėjo bučiuoti ją toliau, kol ji baigs, ir tuo pat metu užgulti ją, skęsti joje, kol *jis* baigs.

„Gerasis Dieve, sustabdyk mane!“ – Fabijaus galvoje sukosi pakrikos mintys.

– Taip, prašau! Prašau, tik nesustok!

„Jeigu tęsiu toliau, aš pražuvęs“, – smilktelėjo Fabijui.

– Oooo... taip, tęsk toliau!

Prislopintas riksmas išsprūdo iš jos lūpų, kai jis užgulė ją, prasiskverbė tarp jos kojų. „Jau verčiau mirčiau, nei liaučiausi“, – dar šmėstelėjo jo mintyse.

O vėliau, tą naktį, visos mintys nuskendo beprotiškame, sūkuriuojančiame verpete.

– Ne, prašom perneškite tai čionai, bet nepristumkite visai prie sienos. Pastatykite stalą kiek įstrižai, maždaug keturiasdešimt penkių laipsnių kampu.

Šokinėdama apie darbininkus, atvežusius baldus, Izabelė aiškino jiems, kad nevalia statyti stalo bet kaip, juo labiau – stačiu kampu. Restorano salėje stalai sustatomi tam tikra tvarka. Sustatant stalus,

reikėjo laikytis simetrijos – žmonės kreipia dėmesį į optinį vaizdą. Tačiau šis stalas buvo dekoratyvinis. Izabelė aiškiai įsivaizdavo, kaip atrodys visiškai papuoštas stalas, uždengtas gausiai drapiruotu, švelniomis rožėmis išaustu damastu, kurio raštas kartosis lubų lempų gaubtuose. Damastą, taip pat krištolo vazą ir tinkamas žvakides ji buvo pusvelčiui įsigijusi vienoje parduotuvėje už tiesiog juokingą kainą.

Baldų krovėjai pastatė stalą po juodai nudažytu ąžuoliniu balkiu taip, kaip ji ir norėjo. Apsidairiusi aplink, Izabelė patenkinta atsiduso. Puiku! Dabar viskas – stalai, kėdžių dalis, sienų dekoracijos, senovinė indauja – buvo vietoje. Izabelė vis dar negalėjo atsidžiaugti pastaruoju laimikiu. Tiesą sakant, tai buvo du baldai – indauja ir sekreteras. Abu jie buvo to paties stiliaus. Šiuos antikvarinius baldus ji aptiko lombarde ir įsigijo juos, įkeitusi savo žiedą su deimantu. Izabelės manymu, tai buvo visai praktiškas sumanymas, nes žiedą ji galėjo atgauti bet kuriuo metu – tuo ją patikino paslaugus lombardo darbuotojas. Žinoma, atgauti žiedą dabar ji galėjo tik už pinigus, tačiau tai nebus didelė problema. Hubertas Frostas, derinęs jos savaitinių pasirodymų sąlygas, išsiderėjo gerą atlygį. Už tai jis paprašė tik vieno – leisti jam, kada nors vėl atvykusiam į šį miestą, nemokamai papietauti „Juodajame ėriuke“. Ji jau buvo kartą sėkmingai pasirodžiusi vienoje džiazą grojančioje kavinėje – tiksliau tariant, du kartus, įskaitant jos patį pirmąjį pasirodymą. Už antrąjį pasirodymą ji gavo jau gana apvalią sumelę. Už savo pirmąjį honorarą *H&K* parduotuvėje ji apsipirko nuo galvos iki kojų ir dar jai liko šiek tiek pinigų dekoracijoms. Tad

vieną kartą išsiaiškinus, kaip uždirbami pinigai, vėliau viskas klojasi kaip sviestu patepta. Štai ir dar viena maloni patirtis jos naujajame gyvenime.

– Ne ten! – sušuko ji.

Koridoriuje, vedančiame į restorano salę, ji išvydo baldų krovėjus, nešančius sekreterą.

– Grįžkite atgal! Sekreteras stovės vestibiulyje!

Izabelė parodė darbininkams, kur turi stovėti sekreteras. Jam ji buvo numačiusi vietą šalia restorano kasos: tarp baldų dizainerio sukurtos raudono aksomo sofos (įsigytos iš bankrutavusios įmonės) ir varinio kavinuko, pastatyto ant trikojo. Abu pastaruosius, aštuonioliktojo šimtmečio pabaigos daiktus jai perdavė vienas antikvariniais daiktais prekiaujantis verslininkas, už tai paprašęs įamžinti jo firmos logotipą automobilių stovėjimo aikštelės iškaboje. Šalia ant sienos ji buvo pakabinusi tikrai iš koto verčiantį, prabangiai atrodantį venecijietišką veidrodį. Išties tai buvo nebrangus naujas gaminys, pirktas vietinėje baldų parduotuvėje. Jo rėmus ji pati apšlifavo dilde ir alūnu taip, kad veidrodis pasidarė panašus į senovinį.

Restorano fojė buvo ypač svarbi jo dalis, kuriai reikėjo skirti itin daug dėmesio. Tinkamai įrengti svečių tualetus taip pat buvo labai svarbu, bet dėl to, ačiū Dievui, jau daugiau nebereikėjo sukti galvos. Olafas atliko visus reikalingus darbus: įstatė savaime išsivalančius klozetus, išklojo marmuriniais pakraščiais, įmontavo į sienas praustuves ir pakabino netiesiogiai apšviečiamus veidrodžius. Žinoma, taip pat pasirūpino ir tokiomis smulkmenomis, kaip automatiniai rankų

džiovintuvai, elektroninė popierinių rankšluosčių dėtuvė ir automatiniai vandens maišytuvai.

Viskas atrodė prabangiai ir subtiliai įrengta. Pačioje pradžioje visame dvaro pastate tebuvo viena puikiai įrengta vieta – virtuvė, tačiau per šį laiką visa ūkinė dalis buvo įrengta taip, kad atitiko A klasės kategorijai keliamus reikalavimus. Fabijus buvo chuliganas, po savo kietu kiautu slepiantis jautrią širdį. Jis nesilankė operoje, nebuvo skaitęs nei Džeimso Džoiso, nei Tomo Mano, o jo kalbos stilius buvo greičiau atviras ir tiesus nei intelektualiai subtilus. Tačiau jis buvo tikras gastronomijos asas ir nuostabiai puikus meilužis...

Viskas galėjo eiti kaip per sviestą, jeigu ne kelios smulkmenos. Pirma, ji vis dar kentėjo nuo amnezijos, antra...

– Ak, tai tu, – tarė ji.

Ji nieko negalėjo padaryti sau – kiekvieną kartą jam taip netikėtai pasirodžius šalia, ji imdavo kalbėti uždususiu balsu.

Po tos nuostabios nakties praėjusią savaitę jie daugiau kartu nemiegojo – nuolat vis kas nors sukliudydavo. Vieną vakarą jis ėjo į savo mokyklos draugo gimtadienį („vien tik vyrų kompanija, tau ten bus nuobodu“), kitą vakarą jam skubiai reikėjo suruošti dokumentus konsultantui mokesčių klausimais („dėl to man tikrai reikės pusės nakties“), dar kitą vakarą jam baisiai sustreikavo skrandis. Iki dabar jis vis dar jautėsi neatsigavęs („tai vis dėl restorano atidarymo streso“).

– Labas, – pasisveikino Fabijus.

Jis pabučiavo ją į skruostą ir, kaip paprastai sveikindamasis ryte, perbraukė ranka per jos plaukus. Netoliese esant kitų žmonių, kam

nors daugiau jis nesiryždavo. Tikriausiai jis nemėgo viešai rodyti savo jausmų kitų žmonių akivaizdoje. O jų, deja, pastarosiomis dienomis nuolat būdavo šalia – kuo labiau artėjo „Juodojo ėriuko“ atidarymo diena, tuo daugiau žmonių čia buvo. Vis dažniau atvykdavo tiekėjai, daugėjo personalo darbuotojų. Prieš atidarymo vakarą visi jie turėjo pradėti savo darbą, tad Fabijus „repetavo“ su personalo darbuotojais valandų valandomis. Haris buvo vyno padavėjas, Nataša – virtuvės šefė. Abu jie buvo nuolatiniai darbuotojai. Be abejo, taip pat buvo ir žmonių, dirbančių nepilną darbo dieną, tarp jų barmenas, konditerė, du virėjai padėjėjai, dvi pagalbinės virtuvės darbuotojos, administratorė ir dvi padavėjos. Jie dažniausiai ateidavo pavakare ir kartu aptardavo būsimus darbus. Izabelė stebėjosi, kaip daug kuo reikėjo pasirūpinti, prieš atidarant prabangų restoraną. Ji negalėjo atsižavėti Fabijumi ir jo gebėjimu išlaikyti ramybę – na taip, neskaitant to skrandžio veiklos sutrikimo. Jis viską tvirtai laikė savo rankose.

Ji pati džiaugėsi, galėdama pagelbėti, atliekant paskutinius interjero darbus ir pasirūpinti smulkmenomis, suteikiančiomis restorano aplinkai ypatingos nuotaikos.

– Ar tau patinka? – paklausė Izabelė, pamodama sekretero link.

– Jis puikus, – tarė Fabijus, priėjęs arčiau. – Atrodo esąs autentiškas.

– Manau, taip ir yra. Salėje pastačiau tokio pat stiliaus indaują. Ateik, pažiūrėk. Ji atrodo nuostabiai!

– Iš kur... turiu omeny, kaip tau pavyko...

Izabelė žvilgtelėjo į baldų tiekėjus, nešančius į salę trūkstamas kėdes.

– Visa tai pasiskolinau iš antikvariato, – tarė Izabelė.

Jiems einant į restorano salę, iš ūkinės dvaro dalies pasirodė Nataša, nešina pilnu skalbinių krepšiu.

– Prijuostės ir servetėlės, – pasakė ji. – Baltutėlės, švarutėlės, tačiau visiškai susiglamžiusios.

– Aš tuoj ateisiu, – tarė jai Izabelė.

Jausdama sąžinės priekaištus Izabelė žvelgė Natašai pavymui, kol ta dingo šalia virtuvės esančiame kambaryje.

– Turiu eiti lyginti, – atsidususi pratarė Izabelė.

– Paklausyk, tu neprivalai to daryti! – skubiai pasakė Fabijus.

– Taip, turiu! Tai juk mano darbas!

– Bet tu neprivalai...

– Privalau, – atsakė Izabelė ir pasitempė. – Kadaise ėmiausi šio darbo, tai ir turiu jį tęsti. Tiesa, negaliu to prisiminti, bet tai neturi jokios reikšmės.

Ji pažvelgė į Fabijų. Jos atmintyje visu ryškumu iškilo praėjusios savaitės naktis, praleista kartu su juo. Ji visa savo esybe pajuto, kaip krūtinėje ėmė greičiau plakti širdis. Ši jųdviejų naktų naktis – tai pati nuostabiausia gimimo dienos dovana, jai padovanota Fabijaus.

Ji kalbėjo su juo apie tai. Žinoma, ji jam pasakė, kaip visa buvo nuostabu. Tačiau atsakydamas į tai, jis tik sumurmėjo, kad taip jai atrodo tik todėl, kad ji neprisimena kitų naktų.

Izabelės manymu, būtent dėl šios priežasties jai reikėjo atsigriebti, tačiau tam, regis, laikas buvo išties labai nepalankus.

Užvaldyta spontaniško noro paglostyti Fabijų, ji ištiesė ranką, tačiau tuo metu jis, praleisdamas du baldų krovėjus, nešinus paskutinėmis kėdėmis, žengė žingsnį atgal.

– Tad aš jau eisiu lyginti, – tarė ji prislėgtu balsu.

Fabijus tik tylomis linktelėjo, mintimis, regis, jau vėl nuklydęs kažkur kitur.

Fabijus žvelgė įkandin Izabelės, nuleista galva einančios virtuvės pusėn, vos besuvaldydamas jį draskantį įsiūtį. Kaip mielai jis dabar užriktų, išliedamas jame susitvenkusią neviltį, arba apšauktų ką nors, pasimaišiusį po jo kojomis.

– Ei, seni, viskas „čiki piki"? – tarė Haris, eidamas iš rūsio Fabijaus link ir linine servetėle, kuria ką tik valė vyno dėžes, šluostydamasis nuo rankų ir veido dulkes. – Aš perdėjau *grand cru* vyno butelius ir dar kartą patikrinau temperatūrą. Taigi vyno buteliai sutvarkyti. Kaip manai, ar verta dabar pastatyti paskutinę vynų lentyną, ar geriau palaukti, kol aptuštės visos lentynos?

– Ar tau būtina dabar dėl to mane nervinti? – užsipuolė Harį Fabijus. – Kas čia vyno padavėjas – aš ar tu?

– Ei, ramiau, – Haris tiriamu žvilgsniu pažvelgė į Fabijų. – Galbūt ne ta koja išlipai iš lovos? Atrodai taip, lyg mielai ką nors nudėtum.

Pasekęs Fabijaus žvilgsnį, palydintį už virtuvės durų pasislepiančią Izabelę, Haris atsidusęs pratarė:

– Aha. Viskas aišku. Regis, patekai į akligatvį, ar ne taip? Pats kaltas, kad nusitempei ją į lovą.

Fabijui nereikėjo to nė priminti. Hario žodžiai jam buvo tarsi druska, užberta ant atviros žaizdos. Regis, jis niekam ir neprasitarė, kas įvyko tarp jo ir Izabelės praėjusią savaitę, tačiau Nataša ir Haris nežinia iš kur tai žinojo. Galbūt jie susivokė, pastebėję, kokiomis akimis jis žiūri į Izabelę, kai ji to nemato.

Jis kraustėsi iš proto, matydamas ir jausdamas šalia Izabelę, ir, jai einant pro šalį, vos beįstengdavo sulaikyti rankas. Kiekvieną sykį, ją išvydęs, jis su visomis smulkmenomis prisimindavo jų aną naktį. Naktį, kai jis puolė ją, tarsi pamišęs. Taip, jeigu jau kalba pasisuko apie tai, – jis tikrai *pamišo*. Priešingu atveju to tikrai nebūtų įvykę. Jis tiesiog būtų dingęs savo kambaryje. Tačiau ne – jis elgėsi tarsi koks besmegenis. Tiksliau sakant, ne kaip besmegenis, o kaip bulius.

Jis, bulius, nuplėšė nuo jos drabužius, užsviedė ją ant lovos ir paėmė ją savo ragais. Ir ne kartą, o kelis kartus, beveik visą naktį. Nors po pirmojo karto jis juk galėjo suimti save į rankas, pagalvoti nors tuo trupučiu dar veikiančių smegenų ir liautis, bet kur tau! Jis būtinai turėjo kilti su ja iki ekstazės tol, kol taip išseko, kad ne tik piršto nebegalėjo pakelti – nieko nebegalėjo pakelti. Tą naktį jis sužinojo, iš kur kilo posakis *dulkintis iki pamišimo*.

Būtent taip jam ir atsitiko. Jis tai būtų galėjęs tęsti iki begalybės, jeigu nebūtų buvęs per daug pavargęs. Taip jam dar nė karto nebuvo atsitikę – apskritai jis dar nė karto nebuvo patyręs nieko panašaus. Nieko panašaus, kas atsitiko su Izabele. Su ja viskas buvo... kitaip.

Jam tai buvo nauja, jaudinanti, pavojų ir įtampą žadinanti patirtis, kelianti jo širdyje audrą ir varanti iš proto. Tą naktį jis pasijuto esąs tarsi šalia bedugnės krašto, tačiau galįs skraidyti.

Deja, netrukus ta iliuzija išsisklaidė. Tai atsitiko būtent tą akimirką, kai ji prieš užmigdama jam sušnibždėjo, kad dar niekada nebuvo patyrusi nieko panašaus. Tik tuomet jis suvokė, kad ne tik jis, bet ir ji jautė tą patį. Tačiau tą pačią akimirką tarsi žaibas jį persmelkė mintis, kad šis kartas apskritai buvo jos pirmas kartas! Visa, kas buvo prieš tai, iš jos atminties buvo ištrynusi amnezija! Taip jau išeina, kad jis atėmė jos nekaltybę! Siekdamas numalšinti savo geismą, tiesiog ėmė ir tarsi niekšas išprievartavo ją!

– Kas yra, seni? Ar nugalabysi mane, ar visgi pasikalbėsime apie vyno lentynas?

– Ak, duok man ramybę! – suniurnėjo Fabijus.

Jis žengė į priekį kelis žingsnius ir dėjosi apžiūrinėjantis sekreterą. Iš tiesų jis tik stengėsi išvengti Hario žvilgsnio. Dabar jis vengė ne tik Izabelės, bet ir Hario bei Natašos – jeigu tik kas nors vyko ne pagal juos, jie galėjo gerokai erzinti jį savo pastabomis ir priekaištais.

Haris taip pat priėjo arčiau. Šalia stovėjo senovę menantys antikvariniai daiktai, kuriais Izabelė buvo išpuošusi restorano vestibiulį. Haris atsargiai pervedė pirštu per sieną. Iš tikrųjų Izabelė, dailindama ją, panaudojo tokį tinkavimo būdą, kad dabar siena atrodė tarsi išklota brangiausiu, vertingiausiu marmuru. Taip pat ir ties baru ji padailino sieną tokiu pat būdu, o kai kuriose vietose pakabino bronzinio atspalvio

veidrodžius, kuriuos kažkur nebrangiai įsigijo per išpardavimą. Visa tai ji suspėjo padaryti per aštuonias dienas.

– Šauniai ji čia padirbėjo, ar ne? Hm, tai atrodo taip tikra, kad norisi nuolat liesti. Kad čia visai ne marmuras, galima pastebėti tik perbraukus per sieną pirštu. Kaipgi ten vadinasi šis tinkavimas?

– Štukoliustro technika, – atsakė Fabijus.

– Kaip ji visa tai padarė? Tai beprotiškai gražu!

Fabijus mintyse visiškai pritarė Hariui. Jis pats vis dar negalėjo suvokti, kad Izabelė sugebėjo taip profesionaliai nutinkuoti šitą sieną. Ji jam aiškino, kaip tai daroma, tačiau jis girdėjo jos aiškinimus tik viena ausimi. Ji atrodė taip žavingai – su užtiškusiais ant nosies dažų lašeliais, beveik skęsdama per dideliame darbo chalate, kurį jai buvo davusi Nataša.

– Tam naudojamas specialus tinko mišinys, – išsiblaškęs atkartojo Fabijus Izabelės sakytus žodžius, kuriuos jam pavyko įsidėmėti. – Ant sienos tepami keli skirtingų spalvų alebastro gipso sluoksniai. Vėliau tie sluokniai išlyginami. Išvaškavus sieną, ji atrodo tarsi marmurinė.

– Hm, ji išties puikiai tai padarė, ar ne? – tarė Haris, pasisukęs į Fabijų ir žvelgdamas tiesiai į akis. – Ji apskritai labai šauni. Ji ne ožka, o nuostabi, patraukli mergina. Tau vertėtų bučiuoti žemę, kuria ji vaikšto, užuot elgusis su ja tarsi su tuščia vieta.

– Ak, užsičiaupk pagaliau! – Fabijus nusisuko ir greitais žingsniais pasuko virtuvės link.

– Mes jau sunešėme baldus, – sušuko jam vienas nešikas, išėjęs iš restorano salės. – Daugiau mes nereikalingi?

– Ne, – iškošė pro dantis Fabijus.

– Gerai jau, gerai, mes jau einame, – atsakė nešikas, vartydamas akis.

Išeidamas jis atsigręžė į vieną savo kolegų ir pasukiojo sau ties smilkiniu.

– Na ir bjaurus gi tu buvai, – konstatavo Haris. – Šiaip ar taip, tu esi tikras bjaurybė. Ar aš tau to dar nesakiau?

Fabijus visai neturėjo ūpo gerai elgtis. Jis *norėjo* elgtis kaip bjaurybė! Kodėl gi ne, jeigu ir šiaip jis jautėsi toks esąs!

Jis dabar mielai būtų sugriebęs keletą gražiai drapiruotų damasto servetėlių, kuriomis Izabelė buvo papuošusi vestibiulį, ir sutrypęs jas kojomis. Galbūt nuo to jam būtų šiek tiek palengvėję. Galbūt apskritai jis jaustųsi kur kas geriau, jeigu čia viskas neatrodytų taip ypatingai gražiai – ir tai tik todėl, kad tai padaryta jos rankomis. Jeigu tai atrodytų kaip normalus, aukšto lygio restoranas, o ne kaip karališka gurmanų šventovė.

– Ar žinojai, kad ji skambina fortepijonu ir turi puikų balsą?

Fabijus dėjosi neišgirdęs Hario klausimo, nors šis pėdino jam iš paskos ir tiesiog vos nerėkė į ausį.

– Buvau per jos pasirodymą praėjusią savaitę. Ekstra klasės reginys, seni. Patikėk manimi, aš nutuokiu apie tai šį bei tą – juk ir pats kuriu muziką. Tačiau net ir per šimtą metų nepasiekčiau tokio lygio kaip ji. Ji čia neprivalo nei lyginti, nei valyti, nei tinkuoti sienų. Ji kas mielą vakarą galėtų lipti į sceną ir uždirbti krūvą pinigų.

Fabijus staigiai atsisuko į Harį:

– Tai eik ir pasakyk jai tai! Galbūt ji taip ir pasielgs!

Fabijus kiek prislopino balsą, nes tai, kas buvo kalbama virtuvėje, gerai girdėjosi šalia esančiame kambaryje. Nataša ir Izabelė buvo įsijugusios televizorių, tačiau durys buvo vos privertos. Tad jeigu jis čia riaumos, tarsi pasiutęs, jos tikrai išgirs.

– Gal ir pasakysiu, – tarė Haris lyg tarp kitko.

Fabijus pažvelgė į jį niūriu, nieko gero nežadančiu žvilgsniu:

– Jeigu manai, kad jai geriau būtų daryti ką kita, tai eik ir pasakyk jai tai!

– Ei, seni, palik mane gyvą, gerai? Suprantu tavo padėtį. Geriau pirma išsiaiškink pats sau, tada viskas susitvarkys savaime, patikėk manim.

Fabijus nieko neatsakė. Piktai sučiauptomis lūpomis jis nuėjo į maisto sandėlį ir atsinešė ryšelį daržovių. Darbas jam visada geriausiai padėdavo susitvarkyti su stresu.

Kuo labiau artėjo restorano atidarymo vakaras, tuo įmantresni buvo gaminami valgiai: patiekalai buvo rafinuotesni, o naudojami prieskoniai – brangesni. Pagrindinis valgiaraštis jau buvo aiškus, tačiau Fabijus ketino kiekvieną mėnesio dieną patiekti skirtingus pietus, tad jau kurį laiką jis su naujai pasamdytais virtuvės darbuotojais ruošė bandomuosius patiekalus.

Haris atsikrenkštė ir pamojo ranka plačiai praverto lango pusėn:

– Kaip matyti, mūsų aplankyti atvyko aukšto lygio viešnia.

Pažvelgęs pro langą, Fabijus net prisimerkė. Negalėdamas patikėti savo akimis, jis dar kartą pažiūrėjo į atvykėlę.

Tačiau jis neapsiriko – tai išties buvo Dafnė, Izabelės raudonplaukė draugė. Tiksliau tariant, moteris, kurią Izabelė anksčiau laikė savo drauge.

Dafnė atvažiavo tuo pačiu prašmatniu automobiliu, kuriuo buvo atvykusi ir prieš kelias savaites. Apsivilkusi elegantišku, žėrinčiu, ryškiai žalios spalvos kostiumėliu, ji per automobilių aikštelę kaukšėjo įėjimo pusėn. Ji buvo viena; to šviesiaplaukio niekšo Eriko nebuvo.

Fabijus juto vien tik stakato ritmu plakančią širdį – visi kiti pojūčiai ir įspūdžiai nublanko, tarsi atsidūrė pačiame sąmonės pakraštyje; statula virtęs ir rankoje peilį laikantis Haris, vis dar kvailai spoksantis pro langą; šalimais plerpianti muzika, tylūs Natašos ir Izabelės balsai.

Izabelė...

– Čia tai bent įvykis, – pagaliau prabilo Haris.

Fabijui pasirodė, kad Hario balse nuskambėjo gailesčio gaidelė, tačiau netrukus pats sau tarė, kad tikriausiai jam tik pasirodė. Fabijus juto, Hariui bene labiausiai iš visų rūpėjo, kad Izabelė, jo žodžiais tariant, *pagaliau praregėtų*, kad ji prisimintų savo praeitį, prisimintų, kas ji ir iš kur.

– Tik to ir trūko, – tarė Haris, dar kartą mostelėjęs lauko aikštelės pusėn.

Aikštelėje pasirodė dar vienas automobilis – Džulijaus jaguaras. Jis staigiai sustojo šalia Dafnės automobilio. Iš jaguaro išlipo Rafaela – taip pat išdidžiai ir didingai, kaip ir prieš tai pasirodžiusi nepageidaujama viešnia.

– Visai kaip kvailame filme, – pasakė Haris. – Tik koks nors trenktas scenaristas galėtų sugalvoti tokią įvykių eigą. Bet, kad tai vyktų tikrovėje?

Fabijus negirdėjo, ką kalba Haris. Jis matė, kaip Rafaela, metusi greitą ir vertinantį žvilgsnį į kitą moterį, išdidžiai nusisuko ir taip pat pasuko įėjimo link.

– Manau, seni, kad galime tikėtis sprogimo, nebent tu staigiai ko nors imsiesi.

Lyg adrenalino kiekis jo kraujyje ir taip nebūtų pakilęs iki maksimumo, tą pačią akimirką atsivėrė šalia esančio kambario durys, ir pasirodė Izabelė.

– Aš jau baigiau lyginti, tad gal galėčiau padėti gaminti pesto padažą? Juk tu, Hari, sakei, kad pesto gamyba – tai tikras mokslas. Manau, jau laikas man to pasimokyti...

Pažvelgusi pro langą, Izabelė nutilo. Kaip tik tuo metu iš akiračio dingo Rafaela. Ji pasiekė įėjimą anksčiau negu Dafnė, kuri, tiriamu žvilgsniu nužvelgusi dvaro fasadą, dar truputį pastoviniavo priešais pastatą.

– Ko ji čia atvažiavo? – paklausė Izabelė.

Nors jos balsas skambėjo ramiai, tačiau Fabijus pajuto jame nuskambant nerimo gaidelę.

– Kas? – paklausė jis, sulaikęs kvapą.

– Tavo buvusioji.

Šį kartą jos balse jau pasigirdo įtūžis.

– Aš... nežinau, – tarė jis, aiškiai nujausdamas, ko siekia jo buvusi draugė.

– Kas ta kita moteris? – paklausė Izabelė, prisimerkusi stebėdama Dafnę, stovinčią lauke priešais įėjimą.

– Klientė, – išgirdo savo balsą Fabijus.

„Izabelė jos nepažino!“ – nutvilkė jį mintis. Jausdamas kaltinamą Hario žvilgsnį, jis nuskubėjo durų link.

– Išeisiu laukan aptarti su ja reikalų, – išeidamas tarė Fabijus.

– Ar kalbėsies ir su Rafaela?

– Ė... galbūt vėliau.

Fabijus skubiai nužingsniavo koridoriumi, jungiančiu restoraną su ūkine dalimi, vestibiulio link. Pusiaukelėje jis sutiko Rafaelą. Išvydusi Fabijų, ji visa nušvito.

– Gerai, kad tave sutikau!

– Atleisk, dabar visiškai neturiu laiko. *Scusi.*

Nelėtindamas žingsnio, jis skubėjo prie laukųjų durų, kuriose netrukus išdygo raudonplaukė šmėkla katės akimis.

Izabelė nejudėdama žvelgė į užsiveriančias virtuvės duris. Ji taip smarkiai sugniaužė kumščius, kad nuo į delną susmigusių nagų net skaudėjo.

– Paduok man peilį, – paprašė ji Hario.

– Abejoju, ar tai geras sprendimas, – tarė jis.

– Tai kuo man susmulkinti prieskoninius augalus padažui?

– Ė... ak taip.

Jis padavė Izabelei aštriai išgaląstą peilį, pjaustymo lentą ir šviežių baziliko šakelių.

– Jeigu nori, aš pats jas susmulkinsiu. Tiesa, visai nebūtina smulkiai supjaustyti baziliko. Gaminant pesto padažą, prieskoninius augalus reikia smulkinti mikseriu. Po to dar įpilti aliejaus ir pabarstyti keliais prieskoniais.

Visiškai neklausydama Hario, Izabelė įnirtingai kapojo baziliko šakeles, tarsi nuo to priklausytų jos gyvenimas. Jos viduje viskas tiesiog virte virė. Matyt, jam būtinai reikėjo moterų, aplink kurias jis galėtų šokinėti. Buvo skaudu ir pikta ne tik dėl to, kad jis išskubėjo, vos tik išvydęs atvykusią klientę! Dar tos Rafaelos čia tik ir trūko! Ko jai čia reikia, tai kvailai ožkai? Šią savaitę ji jau antrą kartą čia atbildėjo! Ko ji kiša visur savo nosį? Vaikšto po namus tarsi pasipūtusi višta kraipydama užpakalį! Įžūliausia tai, kad apsimeta esanti tik sena gera jo bičiulė! Izabelė mielai būtų nusukusi jai sprandą. Ji žinojo, kad Rafaela ir Džulijus jau buvo paskyrę savo vestuvių datą. Tačiau matydama čia nuolat šmėkščiojančią Rafaelą, tiesiog ryte ryjančią akimis ir savo buvusį draugą, ir naująjį jo restoraną, Izabelė ėmė rimtai abejoti buvusiosios ketinimu susituokti su tuo juokingu Fabijaus pusbroliu, kamoros nariu.

– Atsargiau, neįsipjauk pirštų, – jos mintis nutraukė susirūpinęs Haris.

– Kas iš to, kad aš juos saugosiu? Vienu dviem pleistrais daugiau ar mažiau – nėra didelio skirtumo.

– Pleistrais apklijuotais pirštais tau bus sunkiau skambinti fortepijonu.

Hario žodžiai kuriam laikui prablaškė Izabelę.

– Ar ateisi į mano pasirodymą? – paklausė ji.

– Žinoma! – tarė Haris plačiai šypsodamasis.

Dėl siauro veido ir trumpų šviesių, ežiuku styrančių plaukų, jis labiau panėšėjo į paauglį vaikiną, o ne restorano virtuvėje besisukiojantį aukščiausios klasės vynų padavėją. Jau ankstyvoje jaunystėje jis labai domėjosi vynu. Hario tėvas dirbo vynininku garsioje vynuogininkystės įmonėje. Tad Haris didelį potraukį vynui gavo jau, matyt, su motinos pienu. Be to, vaikinas buvo ir puikus virėjas, mokantis ypač gerai gaminti suflė.

Visa tai Izabelė sužinojo iš Natašos. Beje, ir apie visus kitus įvykius, atsitikusius šioje keistoje, nedidelėje šeimynoje, kurią jungė ne giminystės, o draugystės ir bendradarbiavimo saitai, Izbelei papasakojo Nataša.

Haris dirbo jų komandoje dvejus metus, pati Nataša – jau ketverius. Išdraugavę keturis mėnesius, Fabijus su Rafaela baisiausiai susikivirčijo, o pastaroji galiausiai perbėgo pas Džulijų.

– Kaip manai, kodėl ji čia atėjo? – lyg tarp kitko paklausė Izabelė, stebėdama, kaip Haris darinėja blyškią paukštieną.

Ji pati niekada negalės priprasti prie šio vaizdo. Kaip apskritai galima ramiai stebėti darinėjamus gyvūnus, pjaustyti jų kojas, kuriomis jie dar taip neseniai lakstė, ar sparnelius, kuriais neseniai skraidė?

Išgirdęs Izabelės klausimą, Haris krūptelėjo.

– Ką turi omeny? – paklausė jis, žiūrėdamas ne tiesiai į Izabelę, o kažkur už jos.

– Kalbu apie Rafaelą, – nekantriai atsakė Izabelė. – Ji kažko nori iš Fabijaus! Aš juk matau, kaip ji nuolat žiūri į jį!

– Manau, tu teisi, – tarė ką tik į virtuvę įėjusi Nataša.

Izabelė nuleido peilį ir pasisuko į Natašą.

– Tu irgi tai pastebėjai.

– To beveik neįmanoma nepastebėti.

– Tad ko gi Rafaela nori iš jo?

– To paties, ko ir tu iš jo nori, širdele.

Izabelė pajuto, kad jos skruostus išmušė raudonis.

– Neįsivaizduoju, apie ką tu kalbi.

– Aš tau galiu paaiškinti, – pasigirdo nepakartojamas, kiek prikimęs moters balsas.

Izabelė atsigręžė – tarpduryje stovėjo Rafaela. Ji vilkėjo raudoną, aptemptą suknelę, o lūpas buvo pasidažiusi tokia pačia spalva. Nors spindinčių plaukų sruogos buvo kiek pridengusios jos veidą, tačiau Izabelė pastebėjo, kaip kibirkščiavo Rafaelos akys.

– Galbūt aš gailiuosi, kad susipykau su Fabijum, – pasakė viešnia, – ir noriu su juo susitaikyti.

– Labas, – tarė Fabijus gaudydamas orą, tarsi būtų bėgęs kelių šimtų metrų ilgio distanciją.

Priėjęs Dafnę, jis pajuto, tarsi ausyse kalentų keli pneumatiniai grąžtai.

– Laba diena, – dar kartą pasisveikino jis, šį kartą kiek įmanoma ramesniu balsu.

– Sveiki, – dairydamasi aplink atsakė raudonplaukė. – Dabar čia iš tikrųjų labai gražu! Išties labai prašmatnu!

– Ačiū, – tarė Fabijus, stengdamasis suvaldyti norą čiupti ją už plaukų ir išvilkti į lauką, kol Izabelė jos nepamatė.

Kas būtų, jeigu Izabelė pamatytų – ir pažintų! – savo tariamą draugę?

– Kas jus čia atvedė?

– Jūs neprisimenate manęs?

Fabijus dėjosi bandąs prisiminti ją.

– Ė... taip, žinoma. Jūs kartą jau buvote čia – dėl vestuvių, ar ne taip? Jūs sakėte, kad pagalvosite ir galbūt užsisakysite „Juodąjį ėriuką“. Ar jau ką nors nusprendėte?

Pastaruosius žodžius Fabijus ištarė jau lauke, kiek nuogąstaudamas, ar Dafnė pajuto jo balse pykčio gaidelę.

Kiek nuleidusi akis Dafnė atidžiai pažvelgė į Fabijų.

– Ne, kol kas mes dar neapsisprendėme.

– Ar jūs atvykote man tai pasakyti?

– Ne visai taip. Neseniai nugirdau, kad Izabelė vis dar yra šiame mieste.

– Kas?

– Mano draugė, – nekantriai tarė Dafnė. – Izabelė van Helsing, prisimenate?

– Taip, ir? – atsakė Fabijus pabrėžtinai abejingu balsu.

– Neapsimetinėkite, – kandžiai tarė raudonplaukė viešnia. – Žinau, kad ji čia! Tai nebuvo tik gandas, tai tiesa! Viduje iš karto į akis krenta jos stilius! Tokia pačia štukoliustro technika ji apipavidalino vieną sieną mano vonioje!

Sulig tais žodžiais Fabijus pasijuto, tarsi kažkas būtų spyręs jam tiesiai į paširdžius.

– Jūs visiškai teisi, – panarinęs galvą tarė jis pavargusiu balsu ir pasisuko eiti. – Palaukite čia – einu, pakviesiu ją.

– Minutėlę, – skubiai tarė Dafnė. Fabijus sustojo ir atsigręžė į ją. Jos akys žibėjo ta pačia nerealaus žalumo spalva. – Ar tiesa tai, ką aš girdėjau – esą ji prarado atmintį?

Fabijus neryžtingai linktelėjo. Dafnė prunkštelėjo ir pakratė galvą.

– Maniau, kad tai tik pokštas! Tai yra... tai yra... neįtikėtina! Kaip tai atsitiko? – paklausė ji Fabijaus, o jos akyse suspindo sensacijos troškulys.

– Ji nukrito nuo laiptų.

– Taip, jis man tai sakė, – tarė ji lėtai.

– Kas?

– Et, nesvarbu. Tiesiog tolimas pažįstamas. Vargšelė Izė!

Dafnės pareikšta užuojauta atrodė tokia nenatūrali, kaip ir jos plaukų spalva. Fabijų apėmė siutas.

– Turbūt ji nuslydo nuo laiptų, išgirdusi, kaip jūs su Eriku... Aišku, jūs džiaugiatės, kad ji nieko neprisimena!

– Palūkėkite, nenukrypkime nuo temos. Taigi jūs sakote, kad ji apskritai nieko neprisimena? Visiškai nieko? Ji netgi nežino, kas ji tokia?

– Aš jau tai sakiau. Einu, pakviesiu ją.

– Ne! – garsiai sušuko Dafnė. Po to nusišypsojo, tarsi stengdamasi nukreipti dėmesį nuo tokio staigaus savo jausmų prover-

žio, ir nenatūraliu judesiu nusibraukė nuo kaktos plaukų sruogą. – Ko taip skubate? Juk galime dar prieš tai šiek tiek... pasišnekučiuoti.

Fabijus niūriai pažvelgė į raudonplaukę.

– Apie ką gi?

– Žinote, mano pažįstamas, užsiminęs, kad Izabelė gyvena čia, šiame dvare, taip pat papasakojo neįtikėtiną istoriją. Esą jūs ir ji... tapote pora. Ar tai tiesa?

– O jeigu ir tiesa – kas tada?

– Tai būtų... nuostabu! – nusijuokė Dafnė, iš pradžių neryžtingai, o po to taip plačiai, kad buvo matyti jos visi nepriekaištingi krūminiai dantys.

– Ką visa tai reiškia? – suirzęs paklausė Fabijus. – Ar jūs apsigalvojote? Gal norite Eriką pasilikti pačiai sau?

– Ak, kam gi rūpi tas Erikas, – tarė ji atsainiai. – Man labiausiai rūpi Izė. Norėčiau, kad ji būtų laiminga. Žinote, ilgą laiką ji buvo tokia nelaiminga.

– Kodėl gi?

– Izabelė buvo tokia nusivylusi gyvenimu. Ji man dažnai sakydavo, kad mielai gyventų kitaip. Kelis kartus ji net sakė, kad norėtų būti visai kitas žmogus.

Stebėdamas Dafnę, Fabijus ieškojo jos veide nenuoširdumą rodančių požymių, tačiau, didelei savo paties nuostabai, nieko panašaus nepastebėjo.

– Nelabai suprantu, ką norite tuo pasakyti.

– Ak, jai tiesiog nepatiko jos visas gyvenimas. Ji tiesiog *nekentė* jo, laikė jį tuščiu ir beprasmišku. Izabelė pati man tai sakė.

– Kas konkrečiai jai nepatiko?

– Viskas – vis ta pati verslininkų kompanija, besirenkanti vis tose pačiose elegantiškose „aukštuomenės“ vietose. Jai iki gyvo kaulo buvo įgrisę leisti pinigus niekniekiams, kurių jai visai nereikėjo ar kurių ji turėjo begales. Be to, jai nuolat nesisekdavo su vyrais – ji vis „užkibdavo“ ne už tų vyrų, – kalbėjo Dafnė vėduodamasi ranka.

„Kalbant apie Eriką, tai buvo aišku kaip dukart du, – piktai pagalvojo Fabijus. – O kalbant apie mane, tai taip pat buvo gryna tiesa. Jeigu reikėtų nuspręsti, su kuo Izabelei labiau nepasisekė, tai neabejotinai su juo.“

– Paklausykite. Jeigu Izabelė su jumis laiminga, tai ji turi viską, ko jai taip reikėjo ir ko ji taip troško! – kalbėjo Dafnė, atbula eidama prie įėjimo durų. – Kam jai grįžti į savo tuščią, nuobodų, beprasmį gyvenimą, juo labiau, kad ji ir neprisimena jo? Kodėl jai tiesiog nepasilikti su vyru, kuris ją myli?

Jo ausyse vėl pasigirdo pneumatinio grąžto gaudesys. Fabijus nebyliai stebėjo nueinančią Dafnę, o jo mintyse aidėjo jos paskutiniai žodžiai: *Kuris ją myli. Kuris ją myli.*

Tik jai dingus už laukujų durų, Fabijus galiausiai atsipeikėjo ir nuskubėjo jai iš paskos. Tačiau Dafnė jau buvo įlipusi į savo automobilį ir užvedusi variklį. Nuvažiuodama ji linksmai šypsodamasi pamojo jam.

Žiūrėdamas į nuvažiuojančią Dafnę, Fabijus klausė savęs, kas gi pagaliau išdrįs imti ir kaip reikiant įspirti jam, tokiam besmegeniui, į užpakalį.

Vos tik Fabijus spėjo tai pagalvoti, į automobilių aikštelę įvažiavo dar vienas automobilis. Tai buvo vienas iš Džulijaus automobilių, tačiau juo važiavo ne jis pats, o Neronas, jo dešinioji ranka. Džulijaus nebuvo matyti.

Fabijui svarstant, ar vertėtų džiaugtis dėl to, kad Neronas atvažiavo vienas, šis sustojo šalia iškabos, nurodančios automobilių stovėjimo aikštelę. Kaip ir jo bosas, taip ir Neronas niekada nevykdavo į svarbius susitikimus be ginklo, tačiau jam niekada nešautų į galvą ne pagal taisykles pastatyti automobilį.

Neronas išlipo iš automobilio ir, nutaisęs rimtą veidą, priėjo prie Fabijaus.

– Įtikink mane, kad neprivalau tavęs nužudyti.

– Tu neprivalai manęs žudyti, – atsakė Fabijus.

– Tačiau aš tai padarysiu.

– Tai tada nedvejok ir nešauk pro šalį.

Fabijus pasijuto visiškai nusivaręs nuo kojų. Pokalbis su Dafne atėmė visas jėgas, kurios jam dar buvo likusios po įtemptos savaitės, praleistos šalia Izabelės.

Lieso, smulkaus sudėjimo Neronas iššiepė savo aštrius dantis ir išsitempė visu ūgiu. Pasisukęs į namą, jis žvilgtelėjo į virtuvės langą,

tarsi kažko ieškodamas.

– Padarei didelę klaidą, vis dar susitikinėdamas su ja.

Fabijus įsistebeilijo į jį – nejaugi šis tipas kalbėjo rimtai? Regis, jis tikrai nejuokavo.

– Aš nesusitikinėju su ja.

– Tačiau ji yra čia.

– Aš jos nekviečiau.

– Ir taip atsitinka ne pirmą kartą, – toliau kalbėjo Neronas, nesiklausydamas Fabijaus prieštaravimų. – Kodėl ji čia važinėja? Žinoma, kad galėtų susitikti su tavim.

– Dieve šventas! Nežinau, ką jai už tai duočiau, kad ji čia daugiau nesirodytų.

– Netikiu tavimi. *Džulijus* netiki tavimi.

Fabijus, palikęs Neroną vieną, grįžo atgal į namą. Neronas greitai, tarsi žebenkštis, nusekė jam iš paskos, užsikišęs vieną ranką po pažastimi. Buvo akivaizdu, kad jis stengėsi tinkamai atlikti savo darbą. Galbūt Džulijus netgi buvo jam leidęs veikti savo nuožiūra. Tad dabar Neronas galbūt laukė, kad Fabijus nesusilaikys ir atrėš jam (ir tai buvo visai tikėtina), o gal tik laukė tinkamos progos įvykdyti savo užduotį be liudininkų.

– Kur ji? – paklausė Neronas, dirsčiodamas čia į vieną, čia į kitą pusę.

– Paklausyk manęs pagaliau, Neronai! Manęs su ja niekas nesieja! Tu elgiesi taip, tarsi būtum užtikęs mudu lovoje. Tavo priekaištai – vien tik tavo fantazijos!

– Kur ji yra?

Iš virtuvės ataidėjus skardiems balsams, Neronui daugiau to klausti nebereikėjo.

– Ką čia gamini? – paklausė Rafaela, ilgais išpuoselėtais pirštais mostelėjusi į lentą, ant kurios Izabelė pjaustė prieskoninius augalus.

Žvelgdama čia į Rafaelą, čia į peilį, Izabelė tarė:

– Pesto padažą.

Atmetusi galvą, Rafaela pratrūko juokais:

– Tu juokauji! Ji ruošiasi gaminti pesto padažą ir smulkiai pjausto prieskonius!

Izabelė sutrikusi žvilgtelėjo į Harį, tačiau šis tik beviltiškai gūžtelėjo pečiais.

Nešina pilnu krepšiu ką tik išlygintų skalbinių iš gretimo kambario pasirodė Nataša ir tiriamu žvilgsniu nužvelgė viešnią nebuvėlę.

– Ko tau čia reikia?

– Atėjau visiems pasakyti *labas*, pasižiūrėti, kiek pasistūmėjote į priekį, – atsakė Rafaela, žvalgydamasi aplinkui ir traukdama prieskoniais kvepiantį orą. – Mm, to man trūksta labiau, nei galėjau tikėtis.

Bemaž maldaujamai žvelgdama į Natašą ir Harį, pridūrė:

– Mes juk gerai kartu sutarėme, ar ne?

Izabelė, padėjusi ant stalo peilį, stovėjo nejudėdama, sukryžiavusi rankas, nes pajuto ją staiga apėmusį šaltį. Kam ji, tokia netikėlė, turėjo stengtis, gamindama pesto padažą, kurį vėliau kiti tik iš mandagumo valgys, kaip tikriausiai ir visą kitą šlamštą, kurį ji iki šiol buvo

įstengusi čia pagaminti. Vis tiek Rafaela geriau išmanė virtuvės meną. Jeigu būtų jos valia, ji čia netrukus vėl atsikraustytų ir kaip anksčiau imtų mojuoti skeptru. Dėl kokios priežasties ji turėjo pasilikti su Džulijumi? Dėl prašmatnių automobilių, brangenybių ir galimybės apsipirkinėti su platinine kortele? Kuriai moteriai visa tai rūpėtų, jeigu ji galėtų būti su tokiu vyru kaip Fabijus?

O kodėl Fabijus nuolat lenkėsi jos, Izabelės, stengdamasis žūtbūt nepasilikti su ja vienas?

– Čia tai bent! – suspigo Rafaela, traukdama iš skalbinių krepšio prijuostę. – Ir kaipgi tai vadinasi? Įvedėte naują madą – glamžyto audinio prijuostes? Ir kas gi jas taip išlygino? Dėl Dievo meilės, juk atidarymo vakarą Fabijus jokiu būdu negalės apsijuosti tokios prijuostės!

– Nataša jau nebe taip gerai mato, – įsiterpė Haris. – Tokio amžiaus jai vis sunkiau sekasi lyginti.

Nataša pažvelgė į Harį taip, tarsi būtų atsikandusi rūgščiausios citrinos, tačiau nepratarė nė žodžio. Išplėšusi prijuostę iš Rafaelos rankų, ji padėjo ją vėl į krepšį, kurį nunešė į gretimą patalpą.

Vos tik dingus Natašai, staiga prasivėrė durys ir į virtuvę įvirto vyras – liesas, nesveikai išblyškęs ir akivaizdžiai nedraugiškai nusiteikęs. Išvydus Rafaelą, jo veido išraiška kiek pasikeitė – jis įstengė vienu metu atrodyti ir įsiutęs, ir nusižeminęs.

– Tau negalima lankyti šio bjauraus tipo!

– Kur tai parašyta? – užriko ant Nerono Rafaela.

Paskui Neroną į virtuvę įžengė ir Fabijus. Jis liko stovėti prie durų, įsikišęs rankas į nukirptų džinsų kišenes.

– Šiaip ar taip, ji jau norėjo eiti namo, – tarė Fabijus.

– Tikrai? – šypsodamasi paklausė jo Rafaela. – Kas tvirtina tave esant bjaurų, tas nepažįsta tavęs taip, kaip aš.

– Ką tu turi omeny? – tarsi kikilis suspiegė liguistai išblyškęs Neronas.

– Ak, Neronai, neklausinėk tokių kvailų dalykų.

Pastebėjusi, kokiu savininkišku žvilgsniu Rafaela apžiūrinėja Fabijų, Izabelė pajuto šleikštulį. Ji žvelgė į Fabijų, tarsi mėgindama įsitikinti, ar visa, kas būtina, yra savoje vietoje.

– Tu juk sakei, kad eini apsipirkti, – tarė Neronas su panikos gaidele balse.

– Aš *buvau* apsipirkti, – atrėžė Rafaela, tarsi įrodymą pakeldama dešinę koją. – Štai, naujutėlaitės basutės. Dar dvi batų poros yra bagažinėje. Laikui bėgant, vien tik apsipirkinėjimai pabosta. Negi aš neturiu teisės retsykiais aplankyti senų draugų? *Gerų* senų draugų?

Tardama šiuos žodžius, Rafaela reikšmingai pažemino balsą ir pažvelgė į Fabijų. Bet kas tai būtų pavadinęs beveik glamone.

Izabelės žvilgsnis sustingo ties Rafaelos basutėmis – naujo modelio, su dirželiais ir dešimties centimetrų aukščio kulniukais. Vargu ar jos buvo *H&K* firmos. Pažvelgusi įdėmiau, Izabelė įsitikino – tai buvo *Ungaro* basutės, kaip, beje, ir rankinukas, tabaluojantis ant Rafaelos peties.

Kaip čia yra, klausė savęs Izabelė, kad ji labai gerai nusimanė apie batelius, rankinukus, taip pat ir baldus, dizaino reikmenis, tačiau visiškai neišmanė tokių paprastų dalykų, kaip pesto padažo gamyba.

Kaip mielai ji dabar suriktų! Arba sviestų peilį į sieną ar žemę! O gal net ir į Rafaelos pusę.

– Kas čia vyksta? – pačios nuostabai, išgirdo savo balsą Izabelė. – Ar kas nors paklaus *manęs*, ar man patinka, kad ji čia nuolat lankosi?

Iškėlusi galvą, ji žengė prie Fabijaus.

– Jis juk galiausiai yra mano gyvenimo draugas, ar ne? Tiek man, tiek jam atrodo grynas akiplėšiškumas, kai jo buvusioji nuolat čia užsukinėja. Mes ir be to turime daug darbo – iki restorano atidarymo reikia dar daug ką nuveikti. Mes negalime leisti, kad neprašyti įsibrovėliai mus nuolat atitrauktų nuo svarbių darbų.

Laukdama pritarimo, ji pažvelgė į Fabijų, tačiau jo veido išraiška išliko keistai abejinga. Izabelė pastebėjo, kad jis buvo įsitempęs. Fabijus stovėjo nejudėdamas, prisišliejęs prie sienos, vis dar laikydamas rankas kišenėse. Paėmęs supjaustytus augalus, Haris įdėjo juos su kitais prieskoniais, reikalingais pesto gamybai, į plaktuvą. Buvo girdėti, kaip gretimoje patalpoje, kažką tvarkydama, vaikštinėja Nataša.

Kurį laiką, be šių garsų, daugiau nieko nebuvo girdėti.

– Manau, ji visiškai teisi! – nejaukią tylą nutraukė Neronas, strykčiodamas nuo kojos ant kojos, viena ranka laikydamasis švarko atvarto. – Bus geriau, Rafaela, jeigu mes išeisime. Juk žinai, kad prieš vestuves dar daug ką reikia padaryti. Be to, Džulijus...

– Nusispjaut man į tas vestuves! – žaibuojančiomis akimis nužvelgė jį Rafaela. – Dink iš čia, tu, nykštuk! Antraip pasakysiu, kad nuolat spoksai į mano užpakalį, kai manai, kad aš to nepastebiu!

Neronas krūptelėjo.

– Tai netiesa!

– Tu meluoji!

– Jeigu kartais ir pasižiūriu, tai netyčia! – patikino Neronas.

– Aš apskritai jau abejoju, ar noriu tekėti už vyro, apie kurį nuolat šokinėja tokia nevykusi marionetė, apsiavusi batais su tiesiog neįtikėtino aukščio kulnais!

– Čia tai ji jau visiškai teisi, – įsiterpė Nataša, sugrįžusi į virtuvę. – Tie jo batai visiškai netikę. Vyrai, nešiojantys batus su aukštais kulnais, yra arba gėjai, arba ne visai pilno proto.

Neronas sustingęs tylėjo.

– Manau, dabar tai jau viskas, – galiausiai prabilo jis.

– Kas viskas?

– Aš ją nudėsiu, – tarė Neronas Fabijui. – Aš tau jau sakiau.

– Pasakyk man tai asmeniškai, akis į akį, jeigu išdrįsi, – mandagiai patarė jam Nataša.

– Tavo batai *yra* niekam tikę, – pripažino Rafaela. – Tavo kostiumas – nei šis, nei tas, bet batai – tai jau... man net trūksta žodžių. Pasakysiu Džulijui, kad tavęs jokiu būdu nekviestų į vestuves – jeigu jos apskritai įvyks.

Žybčiodamas akimis Neronas žvelgė į visus paeiliui.

– Kol dar nekilo didesnių nemalonumų, *Belezza*, kol dar nepasakei to, dėl ko paskui tikrai gailėtumeisi, dabar pats laikas mums išeiti.

Rafaela stovėjo, nekreipdama į jį jokio dėmesio. Pasisukusi į Fabijų ir Izabelę, ji tarė:

– Koks čia vyksta šou, pamatytų ir neregys su lazdele. Gyvenimo draugas, cha cha. Būtų visai linksma, jeigu to nedarytumėte tam, kad galėtumėte apmulkinti Džulijų. Ir *mane*, – šaltai pridūrė ji.

– Apie tai mes daugiau dabar nekalbėsime, – suriko Neronas.

– Taip, kaipgi, – tarė Rafaela nekantriai. – Tuoj ateinu.

Atmetusi atgal savo rudus, blizgančius karčius, ji išdidžiai nukulniavo prie durų.

– Ką jūs turite omeny, sakydama... apmulkinti? – drebančiu balsu paklausė Izabelė.

Ją vis dar krėtė šaltis, tarsi dabar būtų ne rugpjūtis, o žvarbi žiema.

Rafaelai einant pro šalį, Izabelė užuodė svaigų kvepalų aromatą. Tai buvo Valentino *Vendetta* – arbatinis šaukštelis šių kvepalų kainavo tiek, kiek ji išleido per visą dieną, apsipirkinėdama *H&K* parduotuvėje.

Izabelė apsidairė, instinktyviai ieškodama kuo sunkesnio ir aštresnio daikto, kurį galėtų sugriebti ir sviesti per visą virtuvę. Tuo pat metu ilgai tylėjęs ir nejudėjęs Fabijus staiga ėmė ir čiupo ją į savo glėbį, iš netikėtumo Izabelė net suspigo. Jo lūpos prigludo prie jos, liežuvis, skindamasis sau kelią, pravėrė jas. Jo bučinys – aistringas, šiurkštus ir nuostabus – buvo, deja, per trumpas.

– Štai kalbant apie *mulkinimą*, – tarė jis kimiu balsu.

– Įdomus numeris, – tarė Rafaela, – bet nepakankamai įtikinamas. Vis tiek aš žinau daugiau nei tu. *Ciao, belezzo...*

Patempusi lūpas, ji pasiuntė jam oro bučinį.

– Iki greito, *amore mio!*

Izabelė svirduliavo, apdujusi nuo svaigaus bučinio ir jo rankų karščio. Deja, vos tik Rafaela ir jos palydovas, kurį Izabelė laikė asmens sargybiniu ar net kamoros parankiniu, pradingo iš virtuvės, Fabijus ją paleido. Kad neprarastų pusiausvyros ir nenukristų, ji nepastebimai atsirėmė į sieną. Jos keliai virpėjo, o pulsas taip tvinksėjo, tarsi ji būtų ką tik užlipusi į Eifelio bokštą.

Fabijus pusbalsiu nusikeikė: „*Porca miseria! Maledetta!*"

Stovėdama tarpdury ir laikydama skalbinių krepšį, tarsi skydą priglaustą priešais krūtinę, Nataša tarė Fabijui rimtu balsu:

– Šventa tiesa.

Bučinys, privertęs virpėti kelius, sujaukė visus jos jausmus. Visą pusvalandį iki vakarienės Izabelė bėgiojo nuo veidrodžio iki drabužių spintos, pirmyn ir atgal, spėdama persirengti gal dešimt kartų. Jos manymu, po trijų apsipirkimų prekybos centre ji vis dar neturėjo drabužių tiek, kad galėtų laikyti savo garderobą padorų. Vis dėlto ji jau turėjo jų tiek, kad galėjo rinktis. Neskaitant jos senų drabužių, ji buvo įsigijusi dvejas kelnes, du sijonus, keturias palaidinukes ir megztukus, tris poras batelių. Taigi jau buvo galima įvairiai juos derinti. Pirkdama drabužius, ji kreipė dėmesį į tai, kad visos aprangos detalės derėtų tarpusavyje ir spalva, ir stiliumi. Visi drabužiai buvo pastelinių tonų – tai labiausiai tiko jos tipui.

Izabelė stovėjo ir žiūrėjo į save veidrodyje, apsivilkusią rožinės spalvos sijoną, puoštą nėriniais, ir violetinę palaidinukę, pa-

raukta iškirpte. Netikėtai pasigirdus beldimui į duris, ji net krūptelėjo.

Išvydusi, kad tai tik Nataša, ji su palengvėjimu atsiduso ir persibraukė ranka plaukus.

– Tuoj ateisiu, – tarė Izabelė. – Kaip aš atrodau?

– Jeigu kalbi apie savo šukuoseną – tai kaip Frankenšteino nuotaka.

– Ne, aš dar susišukuosiu. Plaukai tiesiog susivėlė, man persirengiant. Ką tu manai apie tai? – paklausė Izabelė, rodydama į savo sijoną ir palaidinukę. – Ar taip bus gerai?

– Gražu, – atsakė Nataša. – O kaip atrodau aš?

Nataša dėvėjo standžiai aptemptą sijoną ir blizgančią palaidinukę, nieko neslepiančią nuo pašalinių akių.

– Įspūdinga, – pasakė Izabelė. – Kas šiandien ateis vakarienės?

– Olafas. Jis vienas geriausiai atlikusių savo darbą.

– Ar tai tavęs... nevargina? – paklausė Izabelė.

– Ką turi omeny?

– Na, visi tie amatininkai...

– Amatininkai yra patys šauniausi vyrai, – autoritetingu balsu atsakė Nataša. – Pala pala, ar tik tu negalvoji... Tu manai, kad aš darau visa tai tik dėl naujų tualetų? Kitaip tariant, aukojuosi ant dvaro renovavimo altoriaus?

– Nuo pat pradžių maniau, kad esi labai lojali darbuotoja, – mandagiai pasakė Izabelė.

Atmetusi galvą atgal, Nataša nusikvatojo. Kimus, šiurkštus, ir kartu erotiškas juokas sudrebino jos krūtinę taip, kad išvydęs tokį reginį, bet

kuris normalus amatininkas kaipmat išmestų plaktuką iš rankų. Izabelei ne kartą teko patirti, kokį įspūdį Nataša palikdavo vyrams. Sverdama apie devyniasdešimt kilogramų, ji tikrai neatitiko anei vieno idealios figūros kriterijaus, tačiau vis dar nešiojo to paties mergaitiško stiliaus drabužius, kaip ir prieš dvidešimt metų, tik, aišku, didesnio dydžio.

– Tu dar nieko nežinai, – nurimusi tarė Nataša. – Bet aš esu restorano bendrasavininkė. Haris, beje, taip pat. Todėl mes abu ir esame tokie ištikimi ir atsidavę Fabijui. Mes su Hariu tikimės, kad mūsų pajamos bus daug didesnės už atlyginimą, kurį gautumėm, čia dirbdami. Bent jau iki šiol atlyginimo ir nebūtumėm gavę – juk iki pamatų sudegė mūsų vargšo berniuko pirmasis restoranas.

Izabelė persibraukė šukomis plaukus ir tiriamu žvilgsniu nužvelgė savo šukuoseną. Ji vis dar šiek tiek panėšėjo į kalėdinį žaislą, auksu blizgančiais plaukais, bet nieko dėl to negalėjo padaryti. Kiekviena jos garbana buvo tikra – dar vienas dalykas, kurį ji išsiaiškino, po to nelaimingo atsitikimo praradusi atmintį, ir dėl kurio nereikėjo sukti galvos.

– Tikrai gražiai atrodai, – konstatavo Nataša. – Žinai, ką aš manau? Tu jam gerokai susukai galvą.

Tariant šiuos žodžius, jos balse pasigirdo ne susižavėjimo, o susirūpinimo gaidelė.

– Kam? – paklausė Izabelė. – Fabijui?

– Savaime suprantama, kam gi daugiau? Ak taip, Hariui, žinoma, taip pat, kaip, beje, ir tam tipui, neseniai tapusiam tavo agentu. Kuo jis ten vardu?

– Hubertas Frostas.

– Jeigu Olafas nesižavėtų dideliais papais, jau būtų atsidūręs tarp tavo gerbėjų. Tarp kitko, neseniai stogdengys teiravosi, ar tu dar laisva.

– Tu jam pasakei, kad aš susižadėjusi su Fabijumi?

– Vis dar esi su juo susižadėjusi? – atsiduso Nataša. – Et, niekai. Viskas klojasi visiškai kitaip, nei aš tikėjausi.

– Ko tu tikėjaisi? – paklausė Izabelė, apimta negeros nuojautos.

– Aš tiesiog negalvojau taip toli į priekį. Buvau tikra, kad pirmiausia reikia tvarkingai pasiruošti restorano atidarymui, o tada viskas eisis kaip iš pypkės.

Nataša priėjo prie Izabelės, stovinčios priešais veidrodį, ir, paėmusi iš jos rankų šukas, persibraukė per savo raudonus karčius. Paskendusi savo mintyse, ji pažvelgė į atspindį veidrodyje ir persibraukė pirštu burnos kampučius, pataisydama lūpdažio kontūrus.

– Pastaruoju metu vis pasirodo ta kvaila žąsis. Artimiausiu laiku tikriausiai sulauksime tikros katastrofos.

– Ką turi omeny, sakydama *katastrofa*? – atsargiai paklausė Izabelė.

Padėjusi šukas ant komodos, Nataša pasitaisė sijoną.

– Aišku kaip dieną, kad ji vėl jo siekia. Juk mes abi taip manome, ar ne?

– Tu taip manai? – tarė Izabelė, vos išspausdama žodžius.

Tuo pačiu metu pagalvojo: „Per daug gerai matyti, kaip aš jo pavyduliauju!“

Ji žengė žingsnį į šoną, manydama, kad nuslėps savo veido išraišką, vien nematydama savo pačios atvaizdo veidrodyje.

Nataša atsiduso ir pažvelgė jai pavymui.

– Nesirūpink, jis daugiau jos nelies.

– Nes bijo savo pusbrolio?

Nataša susmuko fotelyje, stovinčiame netoli lango.

– Visi bent kiek blaivesnio proto žmonės turėtų jo bijoti.

– Negi jis toks galingas? – paklausė Izabelė, nurijusi seilę. – Negi jis toks didelis... bosas?

– Mano manymu, Neapolyje jis buvo tikras juokdarys, todėl ir atvyko į Vokietiją. Ne dėl to, kad baugintų vietinius picų kepėjus – čia yra daug rusų, su kuriais jis dirba.

– Gal jis... prekiauja narkotikais? – paklausė apstulbusi Izabelė, pasibodėjusi šalia Fabijaus atsivėrusia bedugne.

– Ne, jis prekiauja naudotais automobiliais.

Išgirdusi Natašos žodžius, Izabelė sudrebėjo. Greitu žingsniu priėjusi prie veidrodžio, ji pažvelgė į savo atvaizdą. Jeigu jos jausmai dabar ir buvo kaip ant delno, tai buvo visai ne pavyduliavimo sukeltas jaudulys. Galbūt didžiulė nuostaba, sensacijos troškulys, šiek tiek atmieštas baime. Galvojant apie tokius uždarbio būdus, jai visuomet dingtelėdavo klausimas, kokiu būdu ji pati anksčiau užsidirbdavo pinigų. Galbūt jai reikėjo tiktai džiaugtis, kad ji pamiršo viską, ką iki šiol išgyveno! Argi ji norėtų sužinoti, kad galbūt savo ankstesnniame gyvenime ji buvo tokia pati, kaip ir Džulijus? Prieš jos akis iškilo ištisos pavogtų prabangių automobilių kolonos, kurios sulig šito italo mafiozo rankos mostelėjimu pradingdavo Rytų pusėje, atnešdamos jam krūvą pinigų, iš kurių jis galėdavo sau leisti įsigyti nuosavų brangių automobilių.

– Svarbiausia ne tai, kuo jis užsiima, – paaiškino Nataša, tarsi skaitydama Izabelės mintis, – o jo nežmoniškas pyktis Fabijui.

– Jis siunta dėl senelės palikimo?

– Nežinau. Mano manymu, net jeigu Fabijus ir sumokėtų jam tas tariamas skolas, tai nedaug ką pakeistų.

– Betgi kodėl? – suglumusi paklausė Izabelė.

– Tada Džulijus neturės pakankamo pagrindo spausti Fabijų.

– Tai viskas dėl Rafaelos, ar ne? Dėl to Džulijus taip nekenčia Fabijaus?

– Neapykantos priežastys glūdi giliau – jie nesutarė dar būdami vaikai, – purtydama galvą, pasakojo Nataša. – Fabijaus motina buvo gražesnė, be to, jis turėjo geresnį – kalnų – dviratį, o Džulijus – olandišką lygumų dviratį. Be to, moterišką! Be jokių bėgių! – reikšmingai pridūrė ji.

Izabelė nustebusi pakėlė antakius:

– Sunku patikėti!

– Tai jau tikrai.

– Matyt, tai klasikinis psichologinės kompensacijos atvejis, – susimąsčiusi tarė Izabelė. – Ypač kalbant apie nesutarimus dėl Rafaelos. Vis dėlto nesuprantu, kodėl ji perbėgo pas Džulijų – nuo tokio vyro, kaip Fabijus!

– Tu klausi, kodėl tokia moteris, kaip Rafaela, iškeitė tokį saldainiuką į kalės vaiką?

Izabelei gal ir nebūtų šovę į galvą pavadinti Fabijų saldainiuku, tačiau ji pripažino, kad šis palyginimas jam tiko.

– Niekada nebūčiau pagalvojusi, kad pinigai turi tokią didelę galią.

– Tai klausimas.

– Koks klausimas?

– Ar čia tikrai vien tik pinigai dėti.

– O kuo Džulijus galėtų dar pasigirti? Maloniu ar santūriu būdu? O gal gera išvaizda?

– Būna vyrų, – filosofavo Nataša, – kurie neatitinka jokių idealų, jiems trūksta vieno šulo, tačiau jie visgi turi kažką tokio...

– Betgi tai nesveika, – paprieštaravo Izabelė.

– Būtent. Tačiau yra moterų, kurias tai *veža*. Las Vegase pažinojau moterį, kuri prašydavo vyro mylėjimosi metu tampyti ją už plaukų. Mes, kitos merginos, džiaugėmės, kai jai galiausiai pavyko ištekėti.

– Kodėl? Ar po vestuvių ji daugiau to nebeprašė?

– Ne. Per medaus mėnesį ji visai nupliko, todėl galėjo pasirodyti viešumoje tik su peruku, – paaiškino Nataša, tiriamu žvilgsniu žiūrėdama į Izabelę. – Tu juk įsimylėjusi jį iki ausų, ar ne?

Izabelė giliai įkvėpė.

– Kodėl taip pamanei?

– Šiaip, – tarė Nataša ir atsistojo. – Eime valgyti, aš alkana.

Nors vakarienė visiems labai patiko, tačiau atmosfera buvo kiek įtempta. O valgiai buvo išties puikūs: pirmiausia buvo patiektos vištienos salotos, pagamintos pagal septynioliktojo šimtmečio receptą. Jos buvo pagamintos iš vištienos krūtinėlės, marinuotos kartu su prieskoniniais

augalais, razinomis ir cukatomis, ir patiektos ant salotų lapų. Kaip pagrindinis patiekalas pasiūlyta lydekos filė su alyvuogėmis, mangoldais ir pomidorais. Kaip ruošdama šį valgį paaiškino Nataša, patiekalas gaminamas pagal Lombardijos regiono receptą. Izabelei paklausus, ar ji anksčiau gamino valgį kartu su Nataša, ši atsakė to neprisimenanti.

Dvi padavėjos ir virėjas padėjėjas, vakarieniavę kartu su visais, išėjo namo, nesulaukę deserto. Jie turėjo anksti keltis, nes taip pat dirbo ir pas vieną tiekėją, o rytojaus dieną jie turėjo padėti ruoštis vestuvėms. Kai viena padavėja ėmė susižavėjusi pasakoti apie ypač gražias šventinės palapinės dekoracijas, Izabelė susimąstė, – kaip ir visada, kai kalba pasisukdavo apie vedybas.

Didžiąją vakarienės dalį Fabijus sėdėjo tylėdamas, težiūrėdamas vien į savo lėkštę ir gurkšnodamas Hario pasiūlytą *Chianti* vyną, kurio išgėrė ne tiek jau ir mažai. Tiesą sakant, buvo numatyta išlenkti tik po nedidelę taurę vyno, tačiau tai taip ir liko geru ketinimu. Hario manymu, jis tiesiog užsakys papildomą vyno partiją. Pasak jo, tiekėjas jam buvo pasiūlęs ypatingą kainą, taigi būtų kvaila nepasinaudoti tuo.

Atėjus laikui patiekti desertą, Izabelė nuėjo į virtuvę ir išėmė iš orkaitės įdarytus ir apkeptus persikus. Ruošdama šį desertą, ji pati nuplikė ir nulupo persikus, įdarė juos migdolais su romu ir, Natašos patarta, apliejusi amaretu, įdėjo į grilį.

Izabelė atsargiai padėjo vieną dar garuojančią formelę su persiku priešais Fabijų.

– Prašom, gero apetito. *Buon appetito.*

– Ačiū, – tarė jis, pažvelgęs į ją. – *Mille grazie.*

Išgėręs vyno, Fabijus, matyt, daugiau kalbėdavo itališkai. Izabelei patiko jo balso skambesys, kai jis kalbėdavo savo gimtąja kalba. Netgi jo keiksmažodžiai šį rytą virtuvėje nuskambėjo jaudinamai, ypač prisiminus tą karštą jo bučinį.

Visi pasiskanaudami valgė desertą.

– Kaip vadinasi šis desertas? – paklausė Izabelė.

Žinoma, ji tai žinojo, tačiau norėjo, kad Fabijus pasakytų dar kartą. Jeigu jis daugiau ir nebuvo nusiteikęs bučiniams, tai Izabelė bent jau norėjo išgirsti keletą itališkų frazių.

– *Pesce agli Amaretti*, – tarė jis savo kiek prikimusiu balsu.

– O žuvies patiekalas? – pritrūkusi kvapo, paklausė Izabelė.

– *Luccio alle olive e biete con dadolata di pomodori.*

Izabelės ranka su šaukšteliu pakibo ore. Fabijus daugiau nebežiūrėjo į lėkštę. Jis žvelgė tiesiai į jos akis. Staiga jiedu pasijuto esantys visiškai vieni. Jos galva ūžė tarsi bičių avilys. „Nataša buvo teisi, – dingtelėjo Izabelei. – Dieve mano, aš jį įsimylėjau! Taip noriu būti kartu su juo, kad tuoj imsiu rėkti!“

– Olafai, eime į mano kambarį pažiūrėti futbolo, – pakvietė Nataša.

– O, – tarė susidomėjęs Olafas. – Ar šiandien rodo futbolą?

– Nežinau. Įjungsime televizorių ir pažiūrėsime.

– Ar daugiau nėra *espresso* kavos?

– Ji jau pasibaigė, – skubiai įsiterpė Haris. – Rytoj tuo pasirūpinsiu.

Jis atsistojo ir pasirąžė.

– Aš greitai sutvarkau indus ir dingstu... Eisiu paskambinsiu arfa.

„Kaip keista, – greitomis šmėstelėjo Izabelei, – kad Haris eis skambinti arfa, nors ji stovi čia pat, kampe." Tačiau netrukus tai pasirodė jau visiškai nereikšminga. Svarbiausia, kad jis pradingtų.

Ji pažvelgė į Fabijų taip pat atidžiai, kaip ir jis. Tarp jųdviejų esanti erdvė netikėtai pasirodė esanti tarsi įelektrinta, pritvinkusi keistos, nežinomos jėgos.

Po kurio laiko jie pasijuto esantys tikrai vienui vieni. Visi kiti buvo išėję, pranykę tarsi baikštūs šešėliai, egzistuojantys tik kažkuriame tolimame sąmonės lygmenyje. Ant stalo testovėjo pora žvakidžių. Buvo visiškai tylu.

– Ar gali dar ką nors pasakyti?

Fabijus nenuleido žvilgsnio nuo jos akių.

– Ką turi omeny? – tyliai paklausė jis.

– Dar ką nors. Itališkai. Receptus.

– Kodėl?

– Aš... hm, juk aš dirbu virtuvėje, – tyliai, tarsi be kvapo, prabilo Izabelė. – Nors daug ką ir pamiršau, bet galiu viską išmokti iš naujo. Kadangi dirbu itališko maisto restorane, turėčiau žinoti, kaip tariami patiekalų pavadinimai, surašyti valgiaraštyje.

– Gerai, – tarė Fabijus ir atsikosėjo. – *Faraona alla moda di Apiro con verdure fritte, pomodoro e cipolla all'agro.*

Izabelė vos susilaikė nesudejavusi.

Fabijus atsistojo. Žybsinčių žvakių šviesoje jo veidas atrodė nežemiškai ypatingas, kiek angeliškas, tiek ir demoniškas.

– *Alborelle in concia alla Brienese. Costolette di agnello scottadito.*

Apėjęs stalą, jis lėtai priartėjo prie Izabelės.

– *Sono pazzo per te. Voglio fare l'amore con te.*

– Tai skamba... skaniai. Kas tai? Ar užkandis, ar desertas?

– *Stai zito, Piccina. Per questo Dio mi punirà.*

Izabelė giliai įkvėpė, tai yra, pamėgino giliau įkvėpti. Keista, nes pasijuto taip, tarsi būtų pamiršusi, kaip reikia kvėpuoti. Ji tenorėjo vieno – klausantis ištirpti jo balso skambesyje. Jam kalbant apie maistą, ji tetroško būti cukatomis jo lėkštėje ar persiku prie jo lūpų.

Jis ištiesė delną ir priglaudė jį prie jos skruosto. Ji juto jo šilto, kiek pūslėto delno šilumą. Buvo taip gera justi jo artumą. Kaip mielai ji būtų uždėjusi savo delną ant jo, tarsi mėgindama sulaikyti jį ten kuo ilgiau, bet ji nepajėgė pajudėti. Ji tik stengėsi kvėpuoti toliau, nors ir šis paprastas, prigimtinis dalykas jai sunkiai sekėsi.

– Izabele... – tarė Fabijus, stovėdamas taip arti jos ir žvelgdamas jai į akis. – Ar dar nori, kad ką nors pasakyčiau? Itališkai?

– Mm... Ar nebūtų per daug įžūlu, jeigu paprašyčiau tavęs dar kartą mane pabučiuoti?

Fabijus jautė, kad vėl įžengė į uždraustą žemę, bet nieko negalėjo padaryti. Taip, tai tiesa, jis pats pakreipė įvykius šia linkme. Jis neprivalėjo išsiųsti Dafnės atgalios, bet jis taip padarė. Tikriausiai todėl, kad būtent to jis ir norėjo.

Jis pabučiuos Izabelę... net jeigu tai būtų paskutinis dalykas, kurį jis galėtų atlikti gyvenime. Tikriausiai jis turėjo ne kartą padaryti šią klaidą, kad suvoktų, kaip neteisingai elgiasi.

Šią popietę virtuvėje jis dar galėjo bandyti įtikinti save, kad taip pasielgė visų labui. Juk reikėjo Rafaelai parodyti, kad ji klysta, reikėjo užkirsti kelią kitam galimam Džulijaus įsiūčio priepuoliui.

Tačiau šią akimirką šalia nebuvo nieko, kam būtų reikėję ką nors įrodinėti. Tik jis ir Izabelė. Izabelė... Ar jis iš tikrųjų kadaise palaikė ją šalta ir bejausme ožka? Beširde ir besiele snobe? Koks idiotas jis buvo!

Deja, tai visai nereiškė, kad dabar jis elgėsi bent kiek išmintingiau. Turbūt netgi dar kvailiau. Tartum visiškas avigalvis! Jis elgėsi taip kvailai, kad kvailiau elgtis jau buvo neįmanoma.

Vienintelė paguoda tebuvo tas taip trokštamas ir laukiamas bučinys. „Jeigu neapkabinsiu ir nepabučiuosiu jos, tikrai išprotėsiu!“

– Izabele... – sušnibždėjo jis.

Savas balsas nuskambėjo jo ausyse tarsi surūdijusi trintuvė, tačiau Izabelė užmerkė akis ir, pajutusi jo glamonę, pakėlė galvą tarsi gėlė savo žiedą saulės link.

Jis pasilenkė ir pabučiavo ją. Ji atsakė jam tokiu geismu, kad tartum dūmas išsisklaidė paskutinis jo savitvardos lašas. Jos neliko nė pėdsako, ji pranyko negrįžtamai, išgaravo tarsi rūkas, nieko neliko, tik deginanti liepsna ir nenumaldomas troškimas.

Jie nieko daugiau nelaukė. Izabelė pasviro virš valgomojo stalo, Fabijus pakėlė ją, laikančią žvakidę, ir nunešė į virtuvę.

– Ar tau čia nėra pernelyg nepatogu? – sunkiai alsuodamas, paklausė Fabijus, sodindamas ją ant darbastalio.

– Ne, man tai atrodo erotiška, – tarė Izabelė ir, pastačiusi žvakidę šalia, kojomis apsivijo jo klubus ir apkabino rankomis per pečius. – Seniai svajojau apie virėją, smaguriaujantį mane savo darbo vietoje.

– Gal esi nepasotinama?

Tiesą sakant, jis pats turėjo prisipažinti esąs nepasotinamas. Kiekvieną kartą jiems mylintis, jis pajusdavo savyje atbundantį mažą velniūkštį, norintį laidyti juokelius ir klausytis, kaip ji juokiasi iš jo sąmojų. Regis, panašiai jautėsi ir ji: vieną akimirką lytėdavo jo kūną, žvelgdama į jį kone kaip į karalių – o, dangau, kaip jam patiko jos žvilgsniai! Jis pats sau atrodė tarsi dievaitis! – tačiau netrukus ji galėdavo įgnybti jam į jautrią vietelę ir valiūkiškai žvelgdama paklausti, ar visa tai skirta tik jai vienai.

Juos siejantis geismas buvo tarsi katilas su kunkuliuojančiu vandeniu, iš kurio bet kurią akimirką galėjo išsiveržti garai, pakeldami katilo dangtį. Tačiau netrukus jie jau galėjo šelmiškai juokauti ir krizenti.

Pasisodinęs ant darbastalio, jis žvelgė į ją nenuleisdamas akių. Ji atsakė į jo žvilgsnį. Jos sutaršyti plaukai panėšėjo į šviesią aureolę, o akys žvakių šviesoje spindėjo tartum gilūs, slėpiningi ežerai. Ji šypsojosi jam – šiltai, kiek neryžtingai, tačiau taip pat susijaudinusi, kaip ir jis pats.

Jis viską norėjo daryti vienu metu – keiktis, paleisti ją ir pasakyti jai tiesą. Purtyti ją, kol ji vėl viską prisimintų ir pasiųstų jį velniop.

Purtyti ją, kol jai viskas taptų vis tiek ir ji nukištų į tolimiausią savo atminties kampą praeitį, kad ir kokia ji būtų.

O labiausiai už viską jis troško laikyti ją savo glėbyje ir bučiuoti. Mylėti ją. Būti su ja.

Jis jautėsi esąs visiškas kvailys – pakvaišęs, išprotėjęs kvailys. Ir įsimylėjęs taip, kaip dar niekada gyvenime.

– Ką galvoji? – sušnibždėjo ji, braukdama abiem rankomis per jo nuogą krūtinę ir nutraukdama nuo pečių jo marškinius.

– Nieko, – dusliu balsu tarė jis. – Visiškai nieko. Tik apie tai.

Jis prisitraukė ją arčiau ir pabučiavo ją. Šis bučinys buvo tarsi nakties preliudija, nugramzdinęs visa kita į nebūtį.

Izabelė sustojo, pamačiusi vyriausiąjį gydytoją, greitu žingsniu su savo palyda besiartinantį prie jos. Pirštu rakinėdamas dešinę ausį, jis smarkiai raukydamasis bėrė medicininius terminus, iš kurių Izabelė nesuprato nė žodžio. Pastebėjęs Izabelę, už vyriausiojo gydytojo ėjęs daktaras Mocartas linksmai nusišypsojo.

– Izabele! Kaip džiugu jus matyti! Atėjote pas mane?

Izabelė linktelėjo ir palaukusi, kol vyriausiasis neurologas su seselėmis ir kitais gydytojais dingo už kampo, paspaudė ranką, kurią sveikindamasis padavė gydytojas Mocartas. Atsakydama į jo šypseną Izabelė tarė:

– Aš taip pat džiaugiuosi. Kaip jums sekasi?

– Turėčiau jūsų to paklausti! – atsakė Mocartas, nužvelgęs Izabelę. – Jūs atrodote fantastiškai!

– Labai ačiū. Tai dėl suknelės – ji nauja, pasiūta kaip tik man. Aišku, palyginti su ligoninės naktiniais marškiniais, atrodo daug geriau.

– Jūs ir be naujos suknelės atrodote gerai!

Izabelei sukikenus, gydytojas suvokė tikrąją savo žodžių prasmę ir nuraudo.

– Išgersime kavos? – paklausė jis.

– Gerai, jeigu tik neatitrauksiu jūsų nuo darbo. Galiu ir palaukti.

– Ne, dabar man pertrauka, vizitacija jau baigėsi. Eime.

Jis paėmė ją už parankės ir pasuko kavinės link. Kavinėje, pasiėmę po puodelį *cappuccino* kavos, jie atsisėdo prie šalia lango stovinčio staliuko.

– Papasakokite, kaip gyvenate, – paprašė gydytojas.

Maišydama putą, Izabelė tarė:

– Kol kas viskas klostosi gerai.

– Ar prisiminėte savo praeitį?

– Ne, – tarė Izabelė, purtydama galvą. – Nė trupučio.

Susimąsčiusi ji pažvelgė į gydytoją ir pridūrė:

– Tik vieną kartą, tai buvo... pajutau keistą jausmą, tarsi manyje... kažin kas sukilo.

– Kada tai atsitiko?

– Vakar. Tai atsitiko, pamačius vieną moterį – „Juodojo ėriuko“ klientę.

– Juodojo ėriuko?

– Taip pavadintas Fabijaus restoranas, – paaiškino Izabelė ir, pastebėjusi klausiantį jo žvilgsnį, pridūrė: – Fabijus – mano sužadėtinis.

– Ak, tas naujojo prašmatnaus itališko maisto restorano savininkas – jūsų sužadėtinis?

– Taip, – atsakė ji ir pajuto smarkiau plakančią širdį.

Izabelę apėmė pasididžiavimas savo sužadėtiniu. Be to, po pastarosios nakties ji vis dar nežinojo, kur dėtis su savo jausmais.

– Kalbama, kad rytojui, restorano atidarymui, jau nėra likusios nė vienos laisvos vietos, – tarė daktaras Mocartas.

– Jums aš tikrai parūpinčiau vietą!

– Aš iš anksto užsisakiau staliuką, – pasakė jis šypsodamasis. – Eisiu ten su keliais savo kolegomis.

– Puiku, – apsidžiaugė Izabelė, tačiau netrukus vėl surimtėjo. – Noriu jūsų kai ko paklausti.

– Prašom. Ar apie tą moterį, kurią matėte vakar?

– Taip. Aš... Tai... – delsė Izabelė, ieškodama tinkamų žodžių.

Jai atrodė absurdiška kalbėti apie tai, tačiau ji žinojo, kad jeigu nepasikalbės su gydytoju, su kuo gi daugiau ji galės pakalbėti?

– Man tereikėjo paklausti Fabijaus, kas toji moteris, – prabilo Izabelė. – Juk tai būtų buvę visai nesunku. Tačiau aš... to nepadariau.

– Kodėl?

– Visų pirma, buvau baisiausiai įpykusi.

– Ant tos moters ar ant sužadėtinio?

– Ant kitos moters, – tarė Izabelė nenoromis. – Ant jo buvusios draugės. Ji ateina mažiausiai du kartus per savaitę ir tampo mums visiems nervus.

– Ko ji siekia?

– Fabijaus, – lakoniškai atsakė Izabelė.

– Ooo.

– Taigi, kad ooo. Būtent taip ir yra.

– O kaip Fabijus? Ar jis jos nori?

Izabelė pajuto, kaip kraujas suplūdo į jos skruostus. Nuleidusi akis, ji papurtė galvą.

– Ne, jis daugiau jos nebenori.

„Tikrai ne, – mintyse pridūrė ji. – Tik ne po šios nakties! Niekada!“

– Kas dar?

Izabelė suglumusi pakėlė galvą.

– Ką turite omeny?

– Nagi jūs sakėte: „Visų pirma“. Taigi turi būti ir *antra*.

– Ak taip, tiesa. Taigi pamačiusi vakar tą moterį, pasijutau labai keistai, tarsi pažinočiau ją. Ji buvo kažkuo... pažįstama.

Gurkštelėjusi kavos Izabelė pastebėjo, kad jos ranka virpa. Dedamas ant stalo, puodelis garsiai suskambėjo.

– Man tereikėjo paklausti jos vardo, – sušnibždėjo mergina.

– Tačiau jūs to nepadarėte.

– Ne, pasakykite man, kodėl.

Gydytojas pažvelgė į ją.

– *Jūs* pasakykite man tai.

– Aš... – pradėjo Izabelė, tačiau nutilo.

Ji vėl gurkštelėjo *cappuccino* kavos. Ji buvo per daug karti, tarsi būtų užplikyta kavos aparate prieš kelias valandas. Nepalyginti su labai gardžia kava „Juodajame ėriuke“.

– Ko jūs bijote, Izabele?

– Galbūt bijau prisiminti.

– Kodėl taip manote?

Izabelės juokas nuskambėjo nenatūraliai.

– Jūs privalote to paklausti?

– Ką turite omeny?

– Jūs visada klausiate tipiškų psichoterapeutų klausimų: „Kodėl taip manote? Ką norite tuo pasakyti? Ką jaučiate, tai sakydama?“

– Ką jaučiate, tai sakydama, Izabele?

Izabelė nebeturėjo ūpo juoktis.

– Nežinau, – padvejojusi atsakė mergina. – Ne, visgi aš žinau. Bent jau *vieną dalyką* tikrai žinau.

Paskendusi mintyse, ji maišė šaukšteliu kavą.

– Aš myliu jį, – staiga prabilo Izabelė. – Aš beprotiškai įsimylėjau jį. Dar niekada taip nesijaučiau.

Ji vėl pratrūko juoktis, šį kartą jau kiek isteriškai.

– Aš tikriausiai jau visai pakvaišau! Beprotiškai įsimylėjusi! Sakau, kad dar niekada man taip nebuvo nutikę, nors visiškai nieko neprisimenu iš savo praeities! Prieš atminties praradimą man galėjo būti nutikę visa, kas tik įmanoma!

– Tačiau jūs nenorite to sužinoti, – švelniu balsu tarė daktaras Mocartas. – Jūs bijote prisiminti.

Ji papurtė galvą, lyg norėdama tai paneigti, tačiau netrukus sudirgusi numetė šaukštelį šalia lėkštutės.

– Taip, velniai griebtų! Aš *bijau* prisiminti! Bijau prisiminti tai, kas galėtų mane... kas galėtų mane atitolinti nuo Fabijaus, – berte bėrė žodžius Izabelė, susirūpinusi žvelgdama į gydytoją. – Galbūt todėl aš nieko neprisimenu? Gal aš to visai nenoriu?

– Taip gali būti. Jūs patyrėte sunkią galvos smegenų traumą, dėl to jus ištiko retrogradinė amnezija. Tačiau daugeliu atvejų atmintis paprastai greitai sugrįžta. Nebent susidaro situacija, kai atminties sugrįžimą apsunkina psichogeninės priežastys.

– Ką daryti, kad to nebūtų?

– Pirmiausia turėtumėte savęs paklausti, ar jūs *norite* ko nors imtis.

– Nežinau, – nuoširdžiai pripažino ji. – Tikrai nežinau.

Gydytojas linktelėjo jos puodelio pusėn.

– Jūsų kava atšalo. Ar užsakyti dar?

– Ačiū, nereikia. Manau, aš jau eisiu.

– Jeigu galėčiau dėl jūsų ką nors padaryti...

– O, jūs tai galite, – tarė Izabelė, liūdnai šyptelėjusi ir truputį sutrikusi. – Ateikite šį vakarą į „Žaliąjį angelą“.

– Kas ten bus?

– Prisimenate, mes kalbėjome, kad galbūt aš moku skambinti pianinu? Šį vakarą pamatysite, ar tai tiesa.

Fabijus stovėjo priešais namą, stengdamasis „suvirškinti“ tai, ką regėjo. Aišku, jis buvo matęs daug gražių ir prašmatnių vilų. Senasis dvaro pastatas, kurį jis išsirinko „Juodojo ėriuko“ restoranui, per kelias

pastarąsias savaites taip pat tapo dėmesio vertu objektu, kurį gerai įvertino ir vidaus interjero specialistai. Prieš kelias dienas Fabijui net paskambino vienas prašmatnaus žurnalo redaktorius ir pasiteiravo, ar negalėtų dvaro savininkas papasakoti jo istorijos. Pokalbio tema būtų „Vėlyvojo baroko ir bydermejerio stiliaus perlai“.

Tačiau dvaro nebuvo galima palyginti su tuo, ką jis regėjo priešais save. Ne tik todėl, kad jis ryškiai išsiskyrė iš kitų šio prestižinio rajono vilų. Tai buvo Izabelės namas. Jis stūksojo gražiai suformuotame, meniškai apsodintame japoniško stiliaus sklype su nedideliu tvenkiniu. Buvo matyti, kad prie namo aplinkos sutvarkymo buvo prisilietusi patyrusi želdinių dizainerio ranka. Namas buvo pusiau pasislėpęs už taisyklingai apkirptos buksmedžių gyvatvorės bei lauko akmenų tvoros, ir kiekvienas arkinis langas bei erkeris bylojo apie solidų jo savininko turtą, net jeigu šalia vartų ir nestovėtų galingas *Daimler* firmos automobilis.

Pamatęs jį, Fabijus susiraukė. Tai buvo tas pats automobilis, kuriuo Dafnė vakar buvo atvažiavusi į „Juodąjį ėriuką“.

Jis žengė atgal ir pažvelgė į namą. Nors nei name, nei šalia jo nebuvo matyti nė gyvos dvasios, Fabijus buvo tikras, kad viduje kažkas yra. Jis galėjo paskambinti prie vartų, tačiau to nepadarė. Jis taip pat galėjo tiesiog imti ir užeiti, tačiau nepadarė ir to.

Fabijus vos ne juste juto jo kelnių kišenėje svylantį raktą nuo šių namų. O galbūt ne pats raktas nedavė jam ramybės, o prie jo pakabintas *I* raidės – pirmosios jos vardo raidės – formos pakabukas.

Tai štai kur buvo Izabelės namai. Jis negalėjo pasakyti, ar jie tikrai jai tiko. Norėdamas tuo įsitikinti, jis būtų turėjęs užeiti vidun. Vis dėl-

to buvo tikras, kad, taip pasielgęs, jis tik pasigailėtų. Kas dabar galėtų pasakyti, kaip ten atrodo viduje. Galbūt viskas atrodo kitaip, nei jis įsivaizdavo. Galbūt *ji pati*, būdama sau įprastoje aplinkoje, buvo visai kitokia. Atsidūrusi namie, ji tikriausiai viską prisimintų. Tada viskas, kas buvo įvykę tarp jųdviejų, liktų tik vienu gyvenimo epizodu, apkartintu apgavystės, išnaudojimo ir prievartos prieskoniu.

Fabijus gniaužė kumščius, kol jo pirštų nagai giliai susmigo į delnus. Tačiau šio skausmo nepakako nukreipti jo dėmesio nuo realybės.

Izabelė apsidairė po kambarį. Ji pirmą kartą užėjo į jo kambarį – bent jau ankstesnių kartų ji juk negalėjo prisiminti. Abi naktis, praleistas kartu su juo, jie buvo jos kambaryje. Jo žodžiais tariant, ten buvo erdviau ir jaukiau. Dėl to jis tikrai buvo teisus. Jo miegamasis buvo dar mažesnis už Hario. Prieš kelias dienas ji nunešė Hariui išlygintus lovos skalbinius, taigi žinojo, kaip atrodė jo kambarys. Natašos kambarėlis buvo kiek didesnis už Hario; prie abiejų kambarių buvo įrengta po nedidelį dušo kambarėlį. Ji pati, gyvendama vestuvių apartamentuose, buvo geriausiai įsitaisiusi – ne tik todėl, kad jos kambarys buvo tokio didumo, kaip Hario ir Natašos kartu sudėjus, bet ir todėl, kad šalia jo buvo įrengtas bemaž karališko dydžio vonios kambarys su vonia, dušo kabina, bidė ir visokiais kitais priedais, kurie paprastai būna aukščiausios klasės viešbučių dviviečiuose numeriuose.

Fabijaus kambarys buvo tiesiog juokingai mažas – tokio dydžio kaip jos vonios kambarys. Šalia buvo įrengtas taip pat juokingo dydžio

vonios kambarėlis, kurį net ir vonia buvo sunku pavadinti. Tad Izabelei iš karto pasidarė aišku, kodėl Fabijus apačioje, darbo ir poilsio kambaryje, buvo įsirengęs savo kampą su knygų lentyna, kompiuteriu ir kodėl ten stovėjo netgi suolas su svarmenimis. Jo miegamajame vos bebuvo vietos lovai, mažam naktiniam staliukui, spintai ir siaurai sieninei lentynai, apkrautai daubybe popierių ir lapelių.

Kiek padvejojusi, Izabelė atidarė spintą. Joje nebuvo nieko ypatingo – drabužiai, batai, kelios dėžės įvairiems daiktams susidėti. Spintoje nebuvo ypatingos tvarkos, tačiau ir ne per didelė netvarka. Tai buvo labai užsiėmusio viengungio, gyvenime turinčio ir kitų prioritetų nei ideali tvarka, drabužių spinta, kurioje daiktai buvo sudėlioti pagal paskirtį.

Praskyrusi kelias drabužių pakabas, Izabelė nenustebo, išvydusi smokingą ir du gerus kostiumus. „Įdomu, kaip jis atrodo su šiais drabužiais, – šmėstelėjo jai. – Turbūt taip pat šauniai, kaip ir su džinsais ir nešvariais polo marškinėliais – tai yra pritrenkiamai. Tačiau, žinoma, ne taip pritrenkiamai, kokį ji yra kelis kartus jį mačiusi – tokį, kokį sukūrė gamta."

Izabelei pasidarė karšta, kai pagalvojo apie tai. Vakar vakare, likę vieni darbo ir poilsio kambaryje, jie nuplėšė vienas nuo kito drabužius, paskui vėl juos apsivilko – tik tam, kad vėliau, jau jos kambaryje, juos nusivilktų lėtai, pasimėgaudami.

Ji uždarė spintą ir priėjo prie lentynos. Tarp popierių buvo laiškų, parašytų Fabijui jai nepažįstamo žmogaus. Ji negalėjo jų suprasti, nes laiškai buvo parašyti itališkai. Šalia gulėjo maišelis su nuotraukomis, kurias Izabelė susidomėjusi peržvelgė. Jos negalėjo būti labai senos,

nes kai kuriose nuotraukose Fabijus buvo toks, kokį ji ir pažinojo. Keliose nuotraukose ji išvydo Fabijų netgi su tais pačiais nukirptais džinsais, kuriuos jis ir dabar dažnai dėvėjo. Daugelyje nuotraukų šalia jo buvo kokių penkiasdešimties metų moteris, tokia panaši į Fabijų, kad tai tegalėjo būti jo motina. Keliose nuotraukose jie sėdėjo greta vienas kito jolėje ir šypsojosi. Vienoje nuotraukoje už jų buvo mėlyna jūra ir paplūdimys, kitoje – uolėta pakrantė ir kiparisai. Tikriausiai tai buvo vieta, kurioje jis atostogavo kartu su mama.

Pagalvojusi, kiek mažai žino apie savo sužadėtinį, Izabelė pajuto palengva stiprėjantį, pulsuojantį skausmą ties smilkiniais. Jos gyvenimas buvo tuščias, tarsi iššluotas, be jokios praeities, į kurią būtų galima mintyse sugrįžti. Tai, kad ji buvo kartu su Fabijumi, buvo vienintelis tikras dalykas jos gyvenime, tarsi inkaras, neleidžiantis jai nuplaukti, kur gyvenimo bangos nuneštų. Tačiau Izabelė suvokė, kad šis tariamas tikrumas iš tiesų tebuvo toks nepatvarus ir netvirtas, kaip smilga, lankstoma vėjo. Tiesą sakant, apie Fabijų ji žinojo tiek pat mažai, kiek ir jis apie ją. Ji nežinojo nieko apie jo gyvenimą, nieko apie tai, kaip jis tapo toks, koks yra šiandien.

Vis dėlto ji žinojo viena: ji mylėjo jį.

– Vis dėlto, – tarė ji pusbalsiu.

– Vis dėlto *kas*? – nuo durų pasigirdo vyriškas balsas.

Izabelė krūptelėjo išsigandusi ir nejučia užkliudė popierių lentyną, o sujudinti popieriai nusklendė žemyn. Nieko nelaukdama Izabelė puolė jų rinkti. Degančiais skruostais, ji pakėlė akis į Fabijų, stovintį tarpduryje ir žvelgiantį į ją sunkiai suprantama veido išraiška.

– Vis... vis dėlto verta šiek tiek aptvarkyti tavo kambarį, – išlemeno ji, vos atgaudama kvapą.

Viena ranka nerangiai rankiodama popierius, kita ji mostelėjo šluotos link, kurią atsargumo dėlei buvo atsinešusi į jo kambarį. Tik idiotai leidžiasi užtinkami šnipinėjant, nesugalvoję jokio padedančio išsisukti preteksto. Tai, kad ji visgi buvo tikra kvaiša, Izabelė suprato tik pastebėjusi, kad Fabijaus kambarys išklotas kilimine danga. „Štai tau“, – sarkastiškai pati sau tarė ji atsitiesdama.

Jos žvilgsnis užkliuvo už viršutinio popierių krūvos lapo. Tai buvo ligoninės neurologijos skyriaus, kuriame ji gydėsi, pateikta sąskaita. Išvydusi galutinę sumą už gydymą, Izabelė nustėro.

– Tai yra... kas tai? – sutrikusi paklausė ji.

Fabijus paėmė iš jos rankų sąskaitą ir sulankstė ją.

– Aš jau rūpinuosi tuo.

– Ė... ar aš neapdrausta sveikatos draudimu? – dvejodama paklausė Izabelė.

– Tikriausiai taip, tačiau aš neįsivaizduoju, kur.

Vengdama jo žvilgsnio, ji nuleido akis, klausdama savęs, kaip jai įveikti tą juodą, ją vėl apėmusią neviltį.

– Mes ne itin daug ką žinome apie vienas kitą, ar ne?

Jis paėmė iš jos rankų popierių krūvą ir padėjo ją ant lentynos.

– Mes sužinosime, kur tu esi apsidraudusi, ir tada pateiksime sąskaitas. Tai nebus sunku padaryti.

– Sąskaitas? – apstulbusi paklausė Izabelė, gaudydama orą. – Tu sakai, jų yra *ne viena*?

Fabijus uždėjo rankas ant jos pečių ir pažvelgė jai į akis.

– Negalvok dabar apie tai, gerai?

Ji vėl pajuto tą pažįstamą, svaigų silpnumo jausmą, kuris apimdavo ją, Fabijui prisilietus prie jos. Ji lėtai pakėlė ranką ir padėjo ją ten, kur pajuto plakant jo širdį. Pakėlusi galvą, ji žvelgė į jį, tarsi kažko ieškodama jo veide ar judesy, tačiau tikrai nežinojo, ko. Visgi ji tikėjosi rasti tai, ko pati negalėjo įvardinti.

– Fabijau, – bejėgiškai tarė ji.

Jo žvilgsnis apsiblausė. Jo akyse ji išvydo troškimą ir geismą – jausmus, kuriuos jau anksčiau buvo regėjusi jose. Tačiau dabar ji išvydo, o gal pajuto, kažką kito – kažką gilesnio, švelnesnio. Šis jausmas šildė ją ir teikė jai daugiau vilties nei geismas, neseniai suartinęs juos.

Jis apkabino ją stipriau, prispaudė savo ranką jai prie pakaušio ir priglaudė jos galvą sau prie krūtinės. Nosimi įsikniaubusi į duobutę virš raktikaulio, o smakru pasirėmusi į krūtinę, ji traukė į save jo kvapą, kakta jusdama švelnią, šiltą jo kaklo odą. Ji apkabino jį, trokšdama būti taip arti, kad galėtų pamiršti visa kita pasaulyje ir įsivaizduoti, kad kitaip tarp jų niekad ir nebuvo.

– Kas yra? – švelniai paklausė jis. – Tu juk norėjai manęs kažko paklausti, ar ne?

Taip, ji to norėjo. Ji norėjo pagaliau sužinoti, kas toji moteris, vakar pavakare atvykusi į „Juodąjį ėriuką“, tačiau taip ir neišdrįso tiesiai šviesiai jo to paklausti.

– Pažiūrėkime kartu nuotraukas, – tarė ji tyliu balsu. – Papasakok man šiek tiek apie save, gerai?

Jai pasirodė, kad išgirdo jį tyliai atsidūstant. Tačiau gal tai jai tik pasirodė. Kelis kartus įkvėpęs, jis kiek atsitraukė ir šiltai nusišypsojo.

– Žinoma. Turiu ir daugiau nuotraukų, iš ankstesnių laikų. Galėsi paklausti manęs visko, ko norėsi.

Jie atsisėdo šalia vienas kito ant lovos ir ėmė žiūrinėti nuotraukas. Ta moteris, su kuria jis buvo nusifotografavęs prie jūros, tikrai buvo jo motina. Jos vardas buvo paprastas ir kartu klasikinis – Marija, penkiasdešimt trejų metų amžiaus. Keliose kitose nuotraukose buvo ir jos vyras, Fabijaus patėvis. Jis buvo ir restorano, kuriame Fabijus mokėsi kulinarijos, savininkas. Fabijus išėmė iš naktinio staliuko stalčiaus daugiau nuotraukų. Jos buvo darytos anksčiau, jam besimokant aukštosios kulinarijos meno. Jose besišypsantis, optimistiškai nusiteikęs Fabijus, apsivilkęs virėjo drabužiais, buvo nufotografuotas kartu su savo kolegomis.

Izabelė klausinėjo apie jo karjerą, tačiau neklausė to, kas jai atrodė pernelyg asmeniška. „Tik nereikia per giliai skverbtis, – galvojo Izabelė, – nes nežinai, kas gali iškilti į dienos šviesą!“

Izabelė prisiminė, apie ką šiandien buvo kalbėjusi su daktaru Mocartu. Taip, to paneigti jau nebuvo galima – ji *bijojo*, tačiau žinojo, kad ši baimė nėra nepagrįsta. Giliai viduje ji jautė, kad jos laukė lemtingi gyvenimo pokyčiai.

Iš spintos gilumos Fabijus ištraukė seną fotoalbumą, kuriame buvo sudėtos jo vaikystės nuotraukos, ir parodė vieną, kurioje buvo vaikų būrys.

– Štai aš pirmoje klasėje.

Izabelė įsižiūrėjo į nuotrauką, ir jos melancholiška nuotaika dingo akimoju. Rodydama į plačiai besišypsantį, susivėlusį berniuką, stovintį antroje eilėje, ji susižavėjusi paklausė:

– Koks mielas berniukas! Ar tai tu?

– Taip. Ar sunku atpažinti?

– Hm, akys ir ausys... Taip, tai tikrai tu, – sukrizeno Izabelė. – Tačiau visiškai be dantų...

– Taip, tai buvo tikra nesėkmė, – nusijuokė Fabijus. – Per kelias savaites iškrito visi pieniniai dantys. Ilgai užtruko, kol išdygo nauji. Pirmoje klasėje mane vadino Fabijumi Bedančiu. Dar ilgus metus pykau ant savęs, kad fotografuojant mus, buvau taip išsišiepęs.

– Kiti juk taip pat šypsosi.

– Taip, tačiau kiti, kuriems taip pat buvo iškritę dantys, buvo gudresni ir šypsojosi, nepraverdami burnos.

Izabelė vartė albumą toliau, kol jos akys užkliuvo už kitos nuotraukos.

– Ei, koks sportiškas atrodai šioje nuotraukoje! Ir kokį gerą dviratį turėjai! Tikrą kalnų dviratį, ar ne?

– Ė... taip.

– O šis mažas drūčkis, stovintis šalia... atrodo gana nelaimingas. Kas jam buvo atsitikę? Hm, galbūt tai dėl dviračio? Jo dviratis juk moteriškas, – tarė Izabelė ir prisimerkė. – Ne, negali būti, tačiau... Ar tik tai ne tavo pusbrolis Džulijus, tas juokingas tipas?

– Taip, tai jis, – atsakė Fabijus.

– Jis vis dar pavydi tau, ar ne? Tavo dviratis buvo geresnis, tu paveldėjai senelės turtą, be to, buvai kartu su Rafaela. Jis vis dar negali

susitaikyti su tuo, ar ne? Jis vis dar velkasi paskui save šią vaikystės traumą.

– Iš esmės čia yra tiesos, – sutiko Fabijus.

– Kaip tu manai, dėl ko jis labiau pyksta: ar dėl dviračio, ar dėl Rafaelos?

– Sunku pasakyti. Spėju, profesinėje srityje jam dabar ne itin sekasi, todėl jo nuotaika ypač bjauri. Tikriausiai, ką nors nudėjęs, jis pasijustų daug geriau.

– Ar nebūtų galima jo patupdyti į cypę?

– Žinoma, – kai tik jis ką nors nudės.

Izabelė daugiau nenorėjo kalbėti apie Džuliją. Kalbėdami apie jį, jie neišvengiamai šnekėdavo ir apie Rafaelą. Jeigu būtų Izabelės valia, Rafaela galėtų visiems laikams išsinešdinti į Neapolį, dar geriau – tiesiu taikymu į Vezuvijų.

Izabelė vertė albumą toliau. Daugelyje jo vaikystės nuotraukų ji išvydo linksmą, visada besišypsantį, gerai nusiteikusį berniūkštį.

Ji užvertė albumą ir atsiduso.

– Ak, kaip norėčiau pati turėti tokių mielų nuotraukų!

– Esu tikras, kad tu jų tikrai turi.

– Bet tu juk nesi jų matęs?

Jo veidas apsiblausė. Jis paėmė iš jos rankų nuotraukų albumą ir padėjo atgal į spintą.

– Ne. Deja, nesu jų matęs.

Užvėręs spintos duris, Fabijus atsisuko į ją. Jis žvelgė į ją keistai, taip... skvarbiai ir giliai. Izabelė pajuto, kad jis nori kažką pasakyti, kažką...

– Noriu tavęs kai ko paklausti, – skubiai tarė ji.

– Taip, ko gi? – suglumo Fabijus.

– Ar ateisi šiandien į mano pasirodymą?

– Nežinau... Rytoj restorano atidarymo diena, dar daug ką reikia nuveikti... Izabele... – mikčiodamas prabilo jis.

– Prašau tavęs, – sušnibždėjo ji. – Tik šiandien. Net jeigu tai bus paskutinis kartas.

– Ką nori tuo pasakyti?

– Jeigu tau nepatiks, kaip aš skambinu, – atsikosėjusi tarė Izabelė, – galėsi daugiau neiti.

– Gerai.

– Tai tu ateisi?

– Žinoma, – pasakė Fabijus ir atsisėdo šalia jos, sukryžiuodamas rankas virš kelių.

Izabelė žvelgė į jį iš šono. Jai atrodė, kad jo akys buvo tiesiog nerealaus mėlynumo. Jis atsakė į jos žvilgsnį tokiu giliu žvilgsniu, kad ji kone pajuto jį savo oda. Ji sėdėjo taip arti jo, kad panorėjusi galėjo paliesti savo šlaunimi jo koją. Nieko negalvodama, ji taip ir padarė. Ji nieko negalėjo sau padaryti – troško būti su juo, nors dar šį rytą, po tokios beprotiškos nakties, ji manė daugiau niekada nejausianti tokio geismo, ar bent jau ne taip greitai. Mm, ji tikrai klydo...

– Tiesą sakant, norėjau čia patvarkyti, o ne tingiai sėdinėti ant lovos, – gaudydama kvapą, tarė ji.

Jis šyptelėjo.

– Kokia laimė, kad su šluota mano kambaryje nelabai ką nuveiksi.

– Galėčiau perkloti lovą.

– Mes galime ir kai ką kita nuveikti lovoje, – tarė Fabijus ir žvilgtelėjo į laikrodį. – Ar dar turi laiko iki savo pasirodymo?

– Dar marios laiko.

– Puiku. Ateik arčiau.

Jo rankos pasislėpė po jos palaidinuke, ištraukdamos ją iš sijono. Pirštų galiukais liesdamas jos nugarą, jis kilo aukštyn, į priekį, kol pajuto jos krūtis.

Jos širdis trumpam sustojo, tada šokčiodama ėmė plakti vėl.

Jis trumpam – tik trumpam, kol nusitraukė per galvą marškinėlius ir atsisegė kelnių diržą, – paleido ją iš rankų. Degančiu žvilgsniu ji sekė siaura juodų plaukelių linija, besileidžiančia nuo bambos žemyn ir pasislepiančia už kelnių užtrauktuko. Staigiu judesiu ji prasegė jo kelnes ir palinko virš jo. Jos galvoje sukosi padrikos mintys, klausimų nuotrupos, tačiau ji užgniaužė visa tai. Tebuvo tik jis, jo kūnas ir kvapas, jo karštos rankos. Ji tetroško pasislėpti jose, tarsi rytojus jau nebeateitų.

Fabijus nenutuokė, kaip vadinosi kūrinys, kurį skambino Izabelė, tačiau kaip ir kiti klausytojai sausakimšame bare, jis sėdėjo nuščiuvęs ir klausėsi. Išgirdęs Hario užuominą, esą išsižiojęs jis atrodo lyg apsiseilėjęs idiotas – būtent taip jis ir pasakė, – jis užčiaupė burną.

Izabelė sėdėjo prie fortepijono ir skambino taip, tarsi visą gyvenimą nebūtų nieko kito dariusi. Ji atrodė tarytum suaugusi su pianino kė-

dute. Tiesia nugara Izabelė atrodė rami ir atsipalaidavusi. Ji buvo apsivilkusi raudona aptempta suknele ir tokios pačios spalvos basutėmis. Kaip pati pabrėžė, ji tai nebrangiai įsigijo padėvėtų drabužių parduotuvėje, tačiau žiūrint į ją, atrodė, tarsi ji būtų apsipirkusi brangioje madingų prekių parduotuvėje Penktojoje aveniu.

Jos plaukai švelniomis, spindinčiomis bangomis užkrisdavo jai ant skruosto, kai ji, kiek pakreipusi galvą, pusiau užmerktomis akimis žvelgdavo kažkur į tolį. Kai pakeldavo galvą ir pažiūrėdavo per fortepijono viršų į publiką, jos plaukai tarsi šilkas nuvilnydavo per pečius.

Ji skambino vien tik jau klasika tapusius kūrinius – tipišką muziką fortepijonui, dainas, kurias žinojo visi – ar iš filmų, ar iš senų patefono plokštelių. Netgi Fabijus, muzikine prasme šiaip jau visiškas profanas, besidomintis tik geru roku, galėjo niūniuoti kartu. Žinoma, jis to nedarė, nes tada būtų negirdėjęs jos balso – aiškaus, skambaus ir šviesaus, kaip ir visa kita joje.

Ji kaip tik skambino ir dainavo dainą *As time goes by* iš filmo „Kasablanka“, kai Haris pasilenkė jo pusėn ir nutraukė jo mintis.

– Tu sužinojai, kas ji tokia, ar ne?

Fabijus krūptelėjo. Jis niekam nebuvo sakęs, kur buvo vakar, tačiau Haris, regis, mokėjo įžvelgti tai, kas, tiesą sakant, visai nebuvo susiję su juo.

– O jeigu taip, kas tuomet? – atsakė jis klausimu į klausimą, bandydamas laimėti laiko.

– Tada, seni, savaime aišku, kad reikia jai tai pasakyti.

– Nesirūpink, aš taip ir padarysiu, – tarė Fabijus, jausdamasis taip, tarsi turėtų gintis. – Jau seniai norėjau jai tai pasakyti.

Jis pajuto, kad jo žodžiai nuskambėjo kvailai, ir beviltiškai ieškojo argumentų, galinčių pateisinti jo tokį savanaudišką elgesį.

– Pasakysiu jai dar šį vakarą, – bejėgiškai pridūrė jis. – Iki šiol nebuvo tinkamos progos.

Haris tik kilstelėjo antakius.

– Iš kur žinai, kad aš tai sužinojau? – pasiteiravo Fabijus.

– Girdėjau tave kalbant telefonu.

– Ar aš savo namuose jau neturiu teisės į asmeninį gyvenimą?

– Kaip pažiūrėsi. Kai virtuvėje dulkinamos samdomos darbuotojos, tai gal ir neturi. Virtuvė yra ta patalpa, į kurią turi teisę įeiti visi.

Haris pakėlė ranką, pamatęs, kad Fabijaus akys užsiplieskė.

– Klausyk, seni, aš jūsų nestebėjau, garbės žodis. Bet jūs buvote tokie... triukšmingi.

Iš moterų tualeto grįžusi Nataša vėl atsisėdo šalia.

– Kažkas ne taip?

– Ne, viskas gerai, – patikino Fabijus.

– Kitaip tariant, tu vis dar nežinai, kaip jai tai pasakyti?

– *Ką* aš jai turiu pasakyti?

– Kad sužinojai, kas ji tokia.

Fabijus pervėrė Harį priekaštingu žvilgsniu, tačiau šis tik gailiai vyptelėjo.

– Ji man pasakė, kad rytoj pribers į mano užkandžius druskos ir duos Olafui vyno rūsio raktą, jeigu aš jai to neišduosiu.

– Įdomu sužinoti, kas kam yra lojalus, – burbtelėjo Fabijus.

– Mažylis dar nė karto neįstengė išlaikyti nė vienos paslapties, – įsiterpė Nataša. – Nepamiršk, kad aš jam lyg ir atstoju mamą.

Fabijus vos nesusijuokė, įsivaizduodamas Natašą kaip Hario motiną. Tačiau tik vos vos. Daug mieliau jis būtų paėmęs savo taurę ir trenkęs ją į sieną. Paėmęs taurę, Fabijus greitai ją išgėrė – ne tiek dėl to, jog pagautas įsiūčio, veltui neiššvaistytų gero viskio, bet tiesiog, kad kažką veiktų.

Jis vėl nukreipė žvilgsnį į Izabelę. Jos balsas skambėjo švelniai ir ramiai, tačiau jis užpildė kiekvieną baro kertelę, traukte traukdamas klausytojų dėmesį. *A kiss is just a kiss, a sigh is just a sigh... As time goes by...*

Kitame baro gale sėdėjo keli vyrai, kurių vieną jis jau buvo matęs. Tai buvo Izabelės gydytojas Mocartas. Tas tipas spoksojo į ją su tokiu atsidavimu, kad neliko jokių abejonių, jog jis mielai būtų kur kas daugiau nei tik jos gydytojas. Izabelė buvo užsiminusi apie jo pasiūlymą apsigyventi socialiai remtinoje bendruomenėje. Kaipgi, jis tikriausiai jau regi save jos globėjo vaidmenyje. Fabijus mielai užvožtų tam daktariūkščiui per makaulę, kaip, beje, ir tam pražilusiam tipui, vaidinančiam jos agentą ir, kas kvailiausia, labai panašiam į Robertą Redfordą. Ir kaip žmogus, vardu Hubertas Frostas, galėjo būti panašus į Robertą Redfordą?

– Kaip tu vis dėlto tai sužinojai? – pasiteiravo Nataša.

– Ką? – išsiblaškęs paklausė Fabijus.

– Kas ji tokia.

– Tai nebuvo sunku. Paskambinau į draudimo įmonę.

– Kokio draudimo?

– Automobilių. Aš žinojau automobilio valstybinį numerį.

– Jos automobilio?

– Ne, jos sužadėtinio.

Ištarus šį žodį, Fabijaus burnoje net pasidarė kartu. Jis mielai būtų gerai išskalavęs burną viskiu, tačiau jo stiklas jau buvo tuščias. Jis pamojo padavėjui, aptarnaujančiam gretimą staliuką. Tačiau išvydęs grupelę žmonių, ką tik įėjusių į kavinę, jis skubiai nuleido ranką, nenorėdamas, kad kas neteisingai suprastų jo gestą.

– Automobilio, kuriuo ta raudonplaukė šunsnukė, Izabelės draugė, buvo atvažiavusi praėjusią savaitę, – paaiškino Haris.

– Būtų labai malonu, jeigu nevartotum kartu žodžių *raudonplaukė* ir *šunsnukė*, – oriai pareiškė Nataša, sukdama savo plaukų sruogą apie pirštą. – Ar sužadėtinis gyvena pas ją? Tas šviesiaplaukis kvailys? Kuo jis ten buvo vardu, Ervinas?

Fabijus galėjo atsakyti, kad tas šviesiaplaukis kvailys buvo Erikas Blombergas, tačiau ką dabar iš tiesų tai domino.

– Ne, – tarė jis. – Jie negyvena kartu.

– Tai kaip radai jos namus? Ar paklausei to tipo?

Fabijus galėjo tai padaryti, tačiau tikriausiai būtų sumušęs tą Eriką jau prie jo namų durų. Taigi jis pasirinko kitą, netiesioginį būdą sužinoti Izabelės namų adresą. Pastaruoju metu, kalbai pasisukus apie Rafaelos ir Džulijaus vedybinius planus, jis patyrė, kur galima būtų sužinoti daugiau apie ketinančius susituokti asmenis. Rotušėje pasklaidęs

viešai skelbiamus sužadėtinių sąrašus, jis greitai aptiko Izabelės namų adresą.

– Regis, šiandien tu nesi ypač kalbus, – pasakė Nataša.

Pasekusi jo žvilgsnį, ji susierzinusi atsiduso.

– Kuo vėlesnis metas, tuo bjauresni svečiai. Šis posakis labai tinka anai trijulei.

Jie stebėjo, kaip Džulijus, Neronas ir Rafaela atsisėdo prie netoli fortepijono esančio staliuko. Tiesa, ten jau sėdėjo dvi moterys ir vyras. Iš pasipiktinusių jų veidų ir įžūlaus Nerono vaipymosi buvo matyti, kad jie tiesiog buvo išprašyti.

Izabelė liovėsi skambinusi. Žmonės pradėjo jai ploti, tačiau neatrodė, kad ji būtų kreipusi į tai dėmesį. Ji pažvelgė į ką tik atėjusią trijulę, tada į Fabijų. Šis, stebintis jos permainingą veido išraišką, jos akyse vienu metu išvydo ir neviltį, ir įsiūtį.

– Ko gi jie čia atėjo? – paklausė Haris.

– Sukelti nemalonumų, – atsakė Nataša.

Fabijus tuo nė kiek neabejojo. Tą pačią akimirką Rafaela apsidairė aplink ir, išvydusi jį, nusišypsojo nieko gera nežadančia šypsena ir atsistojo. Pasukusi jų staliuko pusėn, ji stabtelėjo prie scenos ir persimetė su Izabele keliais žodžiais. Rafaela visai nesistengė kalbėti tyliai. Fabijus girdėjo jos balsą, tačiau dėl žmonių ūžesio ir grupės muzikos garsų jis negalėjo suprasti nė vieno jos žodžio.

Sunerimęs jis išvydo, kaip Izabelė sutrikusi pažvelgė į Rafaelą, tada į jį – plačiai išplėtusi akis, tarsi negalėtų patikėti tuo, ką tik išgirdo.

– Kas, po velnių... – tarė greta jo sėdintis Haris.

Rafaela šypsodamasi nusisuko nuo Izabelės ir, atsainiai atmetusi atgal plaukus, išdidžiai patraukė Fabijaus staliuko link. Apsivilkusi dizainerio kurtą megztinį ir siuvinėtus džinsus, ji atrodė tarsi muzikos barų karalienė. Jai dar nepriėjus prie jų staliuko, Fabijui dingtelėjo, kad anksčiau, kai jiedu dar buvo kartu, Rafaela dėvėjo *H&K* firmos drabužius. O dabar ji nešiojo tik brangius dizainerių apdarus. Kalbant apie Izabelę, viskas buvo atvirkščiai – ji dizainerių drabužius vilkėjo *prieš* susidraugaudama su juo. Bet svarbiausia net ne tai: tarp jų juk apskritai nebuvo jokios draugystės. Buvo tik pavogtas laikas – laikas, kurį *jis* pasisavino sau.

Priėjusi prie staliuko, prie kurio sėdėjo Fabijus kartu su Hariu ir Nataša, Rafaela sustojo.

– Sveiki, žmonės, – tarė ji savo kimiu balsu.

Fabijus pažvelgė pro ją į Džulijų, nenustygstantį savo kėdėje ir, regis, pasiruošusį bet kuriuo momentu pašokti ir pribėgti prie jų.

Izabelė vis dar apstulbusi sėdėjo prie fortepijono, tačiau kol Fabijus žiūrėjo į ją, stengdamasis iš akių išskaityti jos jausmus, ji lėtai atsistojo ir pažvelgė į jį taip, tarsi jis būtų dūręs peiliu jai į nugarą.

Jis taip pat atsistojo, ketindamas eiti prie jos, tačiau jam kelią pastojo Rafaela.

– Labutis, – tarė ji.

– Ką tu jai ką tik pasakei? – paklausė Fabijus.

– Tavo mažajai... lygintojai? Pasakiau, kad ji gražiai skambina fortepijonu. Dar pridūriau, kad truputį daugiau pasimokiusi, galėtų pasi-

rodyti viename kitame kalėdiniame renginyje. Nors, tiesą sakant, jai, turinčiai krūvą pinigų, tai visai nebūtina.

Apsimesdama, kad žvalgosi po kavinę, ji iš padilbų pašaipiai pažvelgė į Fabijų.

– Visai nieko vietelė. Net Džulijui patinka čia, nors diskotekos jam vis dėlto arčiau širdies.

– Ką tu iš tiesų pasakei jai? – užriko ant Rafaelos Fabijus.

Kaip apdujęs jis žvelgė į Izabelę, palei staliukus artėjančią jų link. Kažkam užkalbinus ją, ji trumpam sustojo ir atsakė, nenusukdama nuo Fabijaus žvilgsnio. Ji atrodė taip, tarsi pasaulis būtų prasmegęs ties jos kojomis.

Rafaela įsižeidusi patempė lūpą.

– Žinoma, tiesą! Kad tu ją išnaudoji kaip pigią darbo jėgą! Kad šioje visoje dvaro renovacijos ir restorano atidarymo suirutėje ji pasirodė pačiu laiku! Kaip papildoma valytoja! Tačiau visų pirmą aš jai pasakiau, kad ji anksčiau iš viso neturėjo nieko bendra su tavim, kad tos tariamos sužadėtuvės yra tiesiog įžūlus, akiplėšiškas melas!

Dūrusi jam pirštu į krūtinę, Rafaela dėstė toliau:

– „Juodajame ėriuke“ atsitiktinai nugirdau tavo pokalbį su ta raudonplauke ožka. Tą kartą sustojau prie virtuvės durų, norėdama pasiklausyti, apie ką kalbasi tavo darbuotojai, tačiau puse ausies nugirdau, ką tu vestibiulyje kalbėjai su ta *kliente*.

Tuo metu prie staliuko priėjo Izabelė.

– Ar ji sako tiesą? – paklausė ji.

Jos balsas skambėjo kitaip, negu visada. Tai buvo palaužto žmogaus balsas.

– Ar tiesa, kad mes... kad mes apskritai anksčiau nebuvome kartu? Kad tu tik pasinaudojai šia situacija?

Fabijus nė neketino išsisukinėti. Žinoma, jis galėjo suversti visą kaltę Džulijui ar susiklosčiusioms aplinkybėms. Jis galėjo pasakyti, kad jis taip elgėsi tik todėl, kad ją myli. Galbūt jis netgi galėjo pasakyti, kad ir viena, ir kita įtraukė jį į šią beprotišką padėtį. Galiausiai juk tai būtų gryna tiesa, kuria, deja, nė vienas nepatikėtų, o ypač Izabelė. Na, Haris ir Nataša galbūt tuo ir patikėtų, nes juk nuo pat pradžių buvo šalia ir viską matė. Tačiau ką šią akimirką jie galėjo pasakyti?

– Dink iš čia, – iškošė Fabijus.

Ir tą pačią akimirką jis apstulbęs susivokė, kad Izabelė priėmė šiuos Rafaelai sakytus žodžius tarsi skirtus jai. Pašiurpusi Izabelė pasisuko eiti. Fabijus ryžtingai žengė į priekį ir sugriebė ją už rankos.

– Ne tu!

Fabijus pažvelgė grasinamu žvilgsniu į Rafaelą, kuri atsakė jam piktdžiugiškai primerktomis akimis.

– Jau einu. Tačiau greitai sugrįšiu.

Atžariai nusisukusi, ji nužingsniavo prie Džulijaus ir Nerono. Teatrališkai klestelėjusi ant kėdės, ji ėmė gestikuliuodama kalbėti. Fabijus matė, kaip iš pradžių Džulijus su Neronu iš netikėtumo sustingo, o vėliau, tarsi pagal komandą, griebėsi už skvernų. Džulijui kažką pasakius, Neronas lėtai pakilo.

– Manau, tau geriau būtų dingti iš čia, – tarė Nataša. – Aš sulaikysiu jį.

Fabijui nereikėjo sakyti antrą kartą. Tvirtai laikydamas Izabelę už rankos, jis stūmėsi išėjimo link.

– Ei, ką tu darai! – sušuko Izabelė. – Aš turiu skambinti! Mano pasirodymas...

– Šiandien jis jau baigtas.

– Bet juk aš jau gavau už jį honorarą! Kaip manai, kuo aš apmokėsiu tą nelemtą ligoninės sąskaitą?

– Aš tau sakiau, kad pats tuo pasirūpinsiu.

Prasibrovęs prie durų, Fabijus sustojo ir pažvelgė Izabelei į akis. Ji atrodė sutrikusi, įžeista ir įsiutusi. Išvydęs jos primerktas akis, jis suprato, kad Izabelę apėmė stiprus galvos skausmas.

– Tu vis tiek šiandien jau negalėsi skambinti. Tau reikia atsigulti.

– Tu puikiai tai sugebi, ar ne? – iškošė ji.

– Ką sugebu?

– Tvarkyti mano gyvenimą! Priimti už mane visus sprendimus! Ponui reikia lygintojos? *Voila*, kaip tik netyčia pasitaikė viena tokia, praradusi atmintį. Kaip patogu! Trūksta valytojos? Hm, kodėl gi nepasinaudoti mergina be atminties? Ak, tiesa, ji gali ir morkas nuskusti!

Trumpam sustojusi, ji rėkte išrėkė:

– Įskaitant ir tavąją suknistą morką!

– Aš ne... – prabilo Fabijus.

Akies krašteliu jis matė, kaip Nataša, užstojusi Neronui kelią, švystelėjo savo kokteilį jam į veidą ir trenkė smarkų antausį.

– Tu, bjauri kiaule! – užriko ji ant Nerono. – Kaip tu drįsti grabalioti mano užpakalį!

– Tačiau aš juk visai...

– Visi tai gali patvirtinti!

Neronas įsistebeilijo į Natašą – iš pradžių pritrenktu, netrukus kraugerišku žvilgsniu.

– Geriau eime greičiau, – paragino Fabijus.

Išeidamas iš baro, jis dar girdėjo įsiaudrinusius Natašos ir Nerono balsus. Paskubomis žvilgtelėjęs paskutinįsyk, jis išvydo inscenizuotos dramos tęsinį. Turint omeny jau seniai tarp Nerono ir Natašos besitvenkiančius audros debesis, vargu ar tai apskritai buvo galima pavadinti inscenizacija. Skėlusi Neronui dar vieną antausį, Nataša, norėdama sulaikyti, tvirtai sugriebė jį už rankovės.

– Ką visa tai reiškia? – sušuko Izabelė, mėgindama ištrūkti iš Fabijaus rankos. – Ar stengiesi pabėgti nuo tiesos ir nori kartu pasiimti ir mane?

„Taip, – pamanė jis. – Mielai tai padaryčiau!“

– Ne, tarė Fabijus. – Aš atskleisiu tau tiesą. Tiksliau tariant, dalį tiesos.

Izabelė leidosi Fabijaus tempiama už rankos. Po Rafaelos žodžių ji vis dar jautėsi kaip sudaužyta. Ji stengėsi surikiuoti savo mintis, tačiau jos sukosi tik apie Rafaelą, apie jos saldžiu lyg cukrus balsu ir širdinga šypsena praneštą žinią.

– Manau, tu skambini išties gerai. Regis, tai tau sekasi kur kas geriau, negu lyginti, ar ne? Beje, ar Fabijus tau jau minėjo, kad iš tikrųjų judu nesate susižadėję?

– Ką tu turi omeny? – paklausė jos Izabelė balsu, labiau panašiu į išgąsdintos papūgos kryktelėjimą.

– Iš tikrųjų jam prieš pat restorano atidarymą skubiai reikėjo namų tvarkytojos. O čia tu jam nukritai tarsi tiesiai iš dangaus.

– Tu... tu meluoji!

– Na taip, tikriausiai jam išties truputį veržė kelnes, o tu atrodai neblogai. Kitaip jis tikrai būtų susiradęs ką nors, kas moka geriau lyginti. Tik nežiūrėk į mane taip! Netiki manimi? Tačiau yra taip, kaip sakau. Nueik ir pasiklausk jo. Žinai ką? Pati nueisiu pas jį ir pasakysiu, kad pagaliau išklotų tau gryną tiesą. Manau, tai būtų sąžininga tavo atžvilgiu. Vargšele, per šias savaites iki žaizdų nusitrynei pirštus!

– Lipk į automobilį, – tarė Fabijus, atvėręs jo dureles.

Izabelė suspaudė pirštais smilkinius. Su kiekvienu širdies dūžiu galvos skausmas darėsi vis nenumaldomesnis. Ji prisiminė, kad ir šį kartą ji nebuvo pasiėmusi tablečių nuo galvos skausmo. Kodėl ji niekada nepasiimdavo tokių reikalingų daiktų? Kodėl niekada nepamiršdavo įsidėti pudrinės, lūpdažio ir šukų, tačiau nuolat pamiršdavo tokius būtinus dalykus, kaip pinigus, mobilųjį telefoną, vaistus ir dokumentus?

Žinoma, ji tai žinojo. Ji labai nemėgo gremėzdiškų rankinių, nemėgo tampytis su savimi didelių daiktų. Jeigu ji neketindavo pati vairuoti automobilio ar apsipirkti, tai viską palikdavo namie, o su savimi pasiimdavo tik šiek tiek kosmetikos ir raktus.

Namie... Jos galva tiesiog plyšte plyšo. Skausmas buvo toks nepakeliamas, kad ji vos laikėsi nedejavusi. Tarsi ji vis bėgtų ir trenktųsi į

sieną, vėl bėgtų ir vėl trenktųsi. Panašiai ji jausdavosi ir anksčiau, kai imdavo skaudėti galvą. Tačiau šį kartą ta siena atrodė kiek kitaip – plonesnė ir lankstesnė. Jeigu ji tik šiek tiek daugiau...

„Ne! – sudejavo Izabelė. – Ji nenorėjo to! Ne už tą kainą, kurią jai tektų sumokėti už tiesą!“

Fabijus atsisėdo prie vairo ir užvedė variklį.

– Tai netoli nuo čia, – tarė jis. – Galbūt koks pusvalandis.

– Ar mes važiuojame namo? – paklausė Izabelė, nujausdama, kokį atsakymą išgirs.

– Į tavo namus, – patvirtino Fabijus.

– Tu žinai, kur aš gyvenu?

– Taip, – trumpai atsakė jis ir nutilo.

Ji taip pat daugiau nepratarė nė žodžio. Tylomis ji žiūrėjo pro langą į tamsą ir stengėsi negalvoti apie nieką, kas dar labiau sustiprintų galvos skausmą.

Jis pasuko į greitkelį ir padidino greitį. Izabelė užsimerkė, tarsi mėgindama pabėgti nuo realybės. Tačiau giliai viduje ji jautė, kad jos praeitis nesulaikomai artėjo.

Po kurio laiko ji pajuto, kad automobilis sustojo. Jo ranka palietė jos petį.

– Izabele, mes atvažiavome.

Ji atsimerkė ir priešais save išvydo akliną tvorą, juosiančią namą, kiek toliau – geležinius vartus.

Sienos, į kurią ji vis bėgdavo ir atsitrenkdavo, vietoje liko tik uždanga. Nors ji vis dar buvo stora ir neperregima, tačiau Izabelė juto, kad vieninteliu staigiu judesiu gali ją perplėšti. Jeigu, žinoma, ji to nori. Tačiau ar ji to nori?

Ji nespėjo to apmąstyti, nes jos mintis nutraukė Fabijus. Išlipęs iš automobilio, jis apėjo jį ir atidarė jos dureles. Paėjęs kelis žingsnius į priekį, jis sustojo ties geležiniais varteliais ir, išsitraukęs raktą, atrakino juos.

Visa sustirusi Izabelė netvirtu žingsniu sekė paskui jį, jausdamasi tarsi ką tik sukurtas robotas, nuo šiol turintis eiti pats, tarsi besielis, bedvasis padaras, judantis prieš savo valią.

Neryškioje lauko apšvietimo erdvėje ji žengė šalia Fabijaus žvyruotu takeliu, vedančiu per gražiai prižiūrimą veją, tikriausiai traukiančią visų lankytojų akį. Išvydusi plačias, išdrožinėtas medines duris, Izabelė sustojo – durys panėšėjo jai į piktavalio milžino, ketinančio netrukus ją praryti, nasrus. Automobilis, stovintis netoli vartų... Tai buvo ne jos automobilis, tai buvo...

Uždanga, skyrusi ją nuo praeities, suplonėjo tiek, kad iš jos liko tik iš ploniausių verpalų išausta skraistė. Ji pajuto, kad jai perplėšti nereikia beveik jokių pastangų.

Tą pačią akimirką atsivėrė namo durys ir jose pasirodė aukštas, šviesiaplaukis, patrauklus vyras. Tai buvo vyras, kurį ji regėjo sapne ir kuris rengėsi ją vesti.

– Izabele! – sušuko jis. – Dieve mano, čia tu!

– Taip, – tarė ji. – Čia aš.

Nors šie jos žodžiai tik patvirtino tokį akivaizdų faktą, tačiau iš tikrųjų jie turėjo ir antrą, gilesnę prasmę.

Izabelė pajuto, tarsi tuo pačiu metu, jai judant dviejose skirtingose plotmėse, paaštrėjo jos jutimai. Jos mintys ir jausmai, tarsi du vienas į kitą skriejantys greitaeigiai traukiniai, dideliu greičiu artėjo vienas kito link. Izabelė sustingo, laukdama jų baisaus susidūrimo. Tačiau vietoj smarkaus trenksmo tepasigirdo menkas spragtelėjimas. Praeitis ir dabartis susiliejo ir tapo vientisi.

– Taip, – pakartojo ji. – Aš sugrįžau.

Ji pasisuko į Fabijų, lūkuriuojantį šalia. Jos galva vis dar sopėjo, tačiau jau ne taip smarkiai kaip anksčiau. Tačiau netgi jeigu galvos skausmas būtų ir kelis kartus stipresnis, jis neprilygtų tam skausmui, kuris lyg peiliu pervėrė jos širdį.

Ji viską prisiminė. Suvokė, kad visa buvo melas.

– Tuomet... aš geriau jau eisiu, – trūkčiojančiu balsu prabilo Fabijus. – Tu... viską prisiminei, ar ne?

– Izabele, aš... Aš dar norėjau tau pasakyti... Tu ir aš... Mes abu...

Ji nieko neatsakė. Jokio *mes abu* nebebuvo ir net niekada neegzistavo. Ji daugiau nenorėjo švaistyti dėl jo nė minutės. Netgi vienas jam skirtas žodis būtų buvę pernelyg daug. Nė nepažvelgusi į jį Izabelė įžengė pro Eriką į namus, užtrenkdama paskui save duris.

Įėjusi į svetainę, ji nenustebo, išvydusi čia Dafnę, kuri išskėstomis rankomis puolė prie jos.

– Brangioji! Pagaliau tu vėl tarp gyvųjų! Mes taip jaudinomės dėl tavęs!

Izabelė išsilenkė jos glėbio ir krito ant sofos. Fabijus jai melavo, kad net ausys krutėjo, tačiau dėl vieno dalyko jis buvo teisus – jai būtinai reikėjo atsigulti. Kad ir kaip būtų keista, tačiau, galvos skausmui jau beveik praėjus, Izabelė pasijuto be galo pavargusi.

– Ką judu čia veikiate?

„Keista, – pagalvojo Izabelė. – Mane turėtų tai dominti, tačiau taip nėra. Man visiškai tas pats. Viskas, ko aš dabar tenoriu, – ramybės."

– Mes atvažiavome pažiūrėti, ar čia viskas gerai, – atsakė Dafnė. – Tu juk man kadaise davei savo namų raktą. Reikėjo išimti korespondenciją iš pašto dėžutės, palaistyti gėles, nes jos buvo jau visai išdžiūvusios. Aš rūpinausi tavo namais!

– Kiek laiko? Visas keturias savaites? Ar bent jau pervilkote mano lovos patalynę?

– Kuo tu mane laikai? – įsižeidusi paklausė Dafnė. – Aš maniau, kad tu Sylto saloje! Tačiau tavęs... niekur nebuvo! Tu neįsivaizduoji, kiek žmonių aš apskambinau!

– Tačiau tu niekam nepranešei apie mano dingimą.

– Tu jau kartą buvai dingusi porai savaičių, – tarė Dafnė. – Tąkart, kai Erikas su ta...

– Tu teisi, – nutraukė ją Izabelė. – Taigi geriau laikom tai nelaimingu ankstesnio įvykio pasikartojimu. Iš esmės taip ir buvo.

Ji užsidengė ranka akis, trokšdama, kad šis pokalbis kuo greičiau baigtųsi.

Svetainės duryse pasirodė Erikas.

– Kaip tu jautiesi?

– Aš jausčiausi daug geriau, jeigu jūs abu kuo greičiau dingtumėte iš čia ir duotumėte man ramybę.

– Kaip tu gali taip kalbėti! – pribėgusi prie Izabelės, pasakė Dafnė. – Negi tu visai nesidžiaugi, vėl matydama Eriką?

– Ne, – atsakė Izabelė, jausdama, kad sako gryną tiesą.

– Tai tik todėl, kad esi praradusi atmintį! Tas italas, superžvaigždė virėjas, pasakojo man apie tai! Neįtikėtina istorija!

– Tai tiesa. Tiksliau tariant, tai buvo tiesa. Dabar aš jau viską prisiminiau. *Viską*.

– O, – tarė Dafnė, nuleidusi akis žengdama žingsnį atgal.

– Ar tai *Manolo* firmos basutės, kuriomis esi apsiavusi? – paklausė Izabelė. – Tu nusipirkai tokias pačias basutes kaip mano?

– Ė...

– Geriau nesakyk, – tarė Izabelė. – Jūs turite penkias minutes laiko. Ne, tris. Trijų minučių visai pakaks. Susirinkite savo skudurėlius ir skuoskite iš čia. Tačiau pirmiausia nusiauk mano basutes.

Dafnė įniršusi išdūmė iš kambario į laiptinę.

– Palik čia mano raktus! – sušuko Izabelė jai pavymui.

Erikas nejudėdamas stovėjo tarpdury.

– Kas tau atsitiko? – paklausė Izabelė. – Neisi pakuotis savo daiktų?

– Čia yra tik Dafnės daiktai, – tarė Erikas. – Aš tik užsukau jai pasakyti, kad nežaisiu šio žaidimo. Vėliausiai rytojaus dieną būčiau tave iš ten pasiėmęs.

Izabelė nuleido nuo akių ranką ir pažvelgė į Eriką.

– Kodėl?

– Ne todėl, kad tave vesčiau, – purtydamas galvą tarė Erikas. – Vedybos nebuvo jau tokia svaiginanti idėja. Supratau tai dar tuomet, kai ėmėme joms ruoštis. Manau, panašiai jauteisi ir tu.

– Sutinku su tavimi. Tik įdomu, kodėl tu apskirtai man pasipiršai.

– Nežinau. Tu buvai tokia miela, išsilavinusi ir patraukli. Buvau taip pripratęs eiti visur su tavim, atostogauti kartu. Mano mokesčių konsultantas taip pat pritarė šiai idėjai.

– Kadangi prasilošei biržoje, o vedęs mane dar būtum ir mokesčių sutaupęs?

Erikas visas išraudo.

– Tu man tikrai patikai!

– Tačiau įsimylėjęs buvai vis dėlto Dafnę!

– Ką aš galiu pasakyti, – gūžteldamas pečiais tarė Erikas. – Ji niekšė, bet aš dėl jos kraustausi iš proto.

– Tai kodėl jos neklausei, ar ji nori už tavęs tekėti?

– Nes tuo metu ji dar nebuvo laisva, – atsakė Erikas ir netrukus jo veidas pralinksmėjo. – Aš galiu tai padaryti *dabar*!

– Tai ir padaryk, – pasiūlė jam Izabelė. – Tačiau ne čia. Man reikia ramybės.

– Žinoma, – tarė Erikas. – Ir nepamiršk, kad nėra to blogo, kas neišeitų į gera.

– Ką nori tuo pasakyti? – nuvargusi paklausė Izabelė.

Šie Eriko žodžiai jai iš karto priminė Fabijų. Ar Erikas tai turėjo omeny? Kaip netrukus paaiškėjo, ne.

– Dabar gali pamiršti vestuves ir visus su jomis susijusius rūpesčius, – jau išeidamas tarė Erikas. – Juk tu minėjai, kiek daug stresų tai tau sukelia. Iki pasimatymo!

Erikui ir Dafnei išėjus, Izabelė nutarė apžiūrėti namus, tačiau neįstengė pakilti nuo sofos. Ją sukaustė keistas nuovargis. Izabelė jautėsi taip, tarsi atminties sugrįžimas būtų pareikalavęs visų jos jėgų. Ji prisiminė, ką jai buvo sakęs gydytojas Mocartas. Psichogeninės priežastys. Taip, tikriausiai būtent dėl to jos amnezija ilgiau užtruko. Ji nesąmoningai nenorėjo prisiminti savo ankstesnio gyvenimo – dėl Eriko ir Dafnės. Ir dėl vestuvių. Įdomu, ar ji būtų ištekėjusi už Eriko, jeigu nebūtų užtikusi jo vestuvių apartamentuose kartu su Dafne?

Izabelė nuščiuvusi klausėsi, ką pasakys jos širdis, tačiau ji tylėjo. Netrukus ji tarė pati sau, kad visa tai jau buvo nereikalinga. Jau nebuvo prasmės sukti sau galvą dėl galimos įvykių eigos. Ne todėl, kad tai jau buvo tarsi pernykštis sniegas, ne. Tokiu atveju ji turėtų taip pat pagalvoti, ar jai būtų kas išėję su Fabijumi, jeigu būtų susipažinusi su juo kitomis aplinkybėmis, ar liktų su juo, jeigu neatgautų atminties. Ar nebūtų kaip pasakose: ir jie ilgai ir laimingai gyveno...

Ne, ji nenorėjo daugiau apie tai galvoti! Ji buvo ilgai mulkinama, tačiau dabar ji vėl gali gyventi savo gyvenimą! Savo tikrą gyvenimą! Tegu šiais ir panašiais svaičiojimais *kas būtų, jeigu...* užsiima beviltiš-

ki romantikai. Arba triušiai. Arba naivios, patiklios blondinės, negalinčios susitaikyti su tikrove ir nesugebančios suprasti, kad visur knibždėte knibžda įvairaus plauko melagių, apgavikų ir išnaudotojų.

„Nors aš ir blondinė, – mąstė Izabelė, stengdamasi neužsnūsti, – tačiau nesu kvailė. Bet kas, po paraliais, aš esu? Ir kodėl man apskritai šauna į galvą mintys apie kvailas blondines ir *kas būtų, jeigu* istorijas? Ir kodėl, po velnių, mintyse pradėjau keiktis? Juk tai nebuvo man būdinga! O gal vis dėlto?..“

Laimė, ji buvo per daug pavargusi galvoti apie tai. Ji net neturėjo jėgų atsikelti ir išjungti šviesą. Netrukus ji jau miegojo.

Ryte suskambėjo žadintuvas, tačiau jis skambėjo ne taip kaip paprastai. Praėjo šiek tiek laiko, kol Izabelė susivokė, kad tai visai ne žadintuvas. Skambėjo telefonas. Jis atkakliai aidėjo, tačiau Izabelė neįstengė nė akių atmerkti. Telefono skambesys pažadino ją iš baisaus sapno...

Netrukus ji suprato, kad tai buvo ne sapnas. Sudejavusi ji griebė pagalvę ir užsidengė ja galvą. Telefonas nesiliovę skambėjęs.

– Nutilk! – sumurmėjo ji.

Tą pačią akimirką įsivyravo tyla. Izabelė nustebusi nusitraukė pagalvę ir apsidairė. Taip, tai buvo jos kambarys. Kad ir kur pažvelgsi, jokių gėlytėmis margintų tapetų. „Juodojo ėriuko“ – anei kvapo. Nesijautė netgi kavos aromato, prasiskverbiančio iš restorano virtuvės iki pat trečiojo aukšto ir viliojančio lipti žemyn, kur kiti jau laukė jos prie pusryčių stalo.

Kaip ir vakar laukinis žvėris aštriais nagais rengėsi sudraskyti ją į gabalus. „Liaukis“, – paliepė jam Izabelė. Tačiau galvos skausmas nepakluso jos žodžiams, kaip kad telefonas. Kavą ji taip pat turėjo pasigaminti pati.

Nors sofa buvo patogi, tačiau vis dėlto nelabai tiko miegoti. Sustirusiomis kojomis atitipenusi į virtuvę ir įjungusi kavos aparatą, ji pajuto maudžiant sprandą ir nugarą. Prabėgomis jai šmėstelėjo mintis, kad ji turi tokį patį kavos aparatą, kaip ir Fabijus „Juodajame ėriuke“, tik šiek tiek mažesnį. Kas dėl kavos virimo, tai jie abu buvo tikri profesionalai. Tik dažniausiai ji kavą virdavosi pati sau, o Fabijus – gausiam lankytojų būriui. Kaip, pavyzdžiui, restorano atidarymo vakarą. Kavos aparatas turės atlaikyti tikrai nemenką krūvį. Dieve mano, kaip jie visą šį laiką dėl to jaudinosi!

Izabelė gurkštelėjo dar pernelyg karštos kavos ir nusidegino lūpas.

– *Maledetto!* – išsprūdo jai, dedančiai kavos puodelį ant stalo.

Lipdama laiptais aukštyn, ji susivokė, kad vėl ką tik nusikeikė. Šį kartą – netgi balsu. Ir dar itališkai. Ką tai galėtų reikšti? Bet kokiu atveju – nieko gero. Keiksmažodžiai liudija apie žemą lygį ir savitvardos stoką!

Galbūt ji keikėsi todėl, kad kažkas naudojosi jos virtuve, o vėliau nesutvarkė jos. Ir ant stalo, ir plovyklėje styrojo neplautų indų kalnas – ir tikrai ne nuo vakarykštės dienos. Vadinasi, atvažiavo *pažiūrėti, ar čia viskas gerai!*

Vonia irgi buvo ne kartą naudotasi, nes ir ją reikėjo kaip reikiant išvalyti. Dušo kabinoje buvo raudonų plaukų, o tualete... Ta Dafnė – tikra nedorėlė!

Izabelei šovė į galvą ir kitų, išraiškingesnių žodelių, taip pat ir italų kalba, žodelių, kuriuos ji nesidrovėdama garsiai išpyškino – tiesiog dėl to, kad išgirstų jų skambesį. Kaip pati pripažino, jie skambėjo visai neblogai. Ji visai nesitikėjo, kad tokiu būdu išbandžiusi įtvirtinti šios svetimosios kalbos žinias, netikėtai pasijus taip gerai.

„Galbūt man reikėtų dažniau keiktis itališkai", – pamanė Izabelė, traukdama iš sandėliuko valymo priemones.

Kaip tarė, taip ir padarė. Ji pasiraitojo rankoves ir ėmėsi darbo, tuo pačiu metu berdama vieną keiksmažodį po kito. Juk ji negalėjo praustis po dušu, kol čia buvo Dafnės plaukų!

Paprastai kartą per savaitę ateidavo namų tvarkytoja. Tačiau visą šį mėnesį ji, matyt, rasdavo tik užrakintas duris. Jau geriau atsarginį raktą ji būtų davusi tvarkytojai, o ne Dafnei. Tuomet namai būtų tvarkingi, švarūs, niekas nebūtų avėjęs jos *Manolo* batelių. Dafnė bent jau galėjo sumesti į skalbinių krepšį nešvarius rankšluosčius. Izabelė nusprendė neskaičiuoti, kiek jų panaudota, tačiau kai jų prikrovė puspilnę skalbyklę, negalėjo nepastebėti, kad tiek rankšluosčių buvo galima panaudoti mažiausiai per savaitę.

Sutvarkiusi virtuvę ir vonią, ji ėmėsi likusios namo dalies. Tik atsikėlusi, ji pastebėjo, kad būtų gerai išvalyti langus, o Obiusono gamybos kilimas prieškambaryje, regis, prašyte prašėsi dulkių siurblio. Ekologiška poliravimo priemone ji išblizgino laiptus taip, kad jie atrodė kaip nauji. O kalkių nuėmėju ir specialia plieno blizginimo priemone išvalius ir svečių vonios kambarį, esantį pirmame aukšte, šis atrodė tarsi ką tik įrengtas Olafo.

Šveisdama ir valydama kambarius ir pajutusi savotišką svaigulį, ji stebėjosi, kodėl anksčiau niekada pati netvarkydavo namų, o mieliau eidavo į fitneso klubą. Užuot išlaidavusi užsiėmimams su asmeniniu treneriu, ji juk taip pat galėjo mankštintis namie, tvarkydama namus. Ši prasmingesnė, be to, nemokama veikla būtų teikusi jai daugiau pasitenkinimo. Kaip po viso to malonu matyti švara kvepiančius namus! Kodėl jai anksčiau nešovė į galvą ši išganinga mintis?

Pagalvojusi apie pinigus, ji prisiminė vieną neatidėliotiną reikalą. Paskambinusi į ligoninę, ji paprašė sujungti ją su daktaru Mocartu.

Išgirdęs Izabelės balsą, gydytojas nudžiugo, tačiau ne itin nustebo sužinojęs, kad ji atgavo atmintį.

– Buvo nesunku nuspėti, kad netrukus jūs turėjote prisiminti viską, – tarė jis Izabelei. – Beje, jūs nuostabiai skambinate fortepijonu! Galbūt vėliau dar koncertuosite?

– Apie tai dar negalvojau, – kiek patylėjusi atsakė Izabelė. – Pasirodo, aš mokiausi skambinti fortepijonu. Konservatorijoje. Buvau tikrai talentinga studentė. Tačiau vėliau patekau į skaudžią avariją ir smarkiai susižeidžiau dešinį riešą. Ilgai užtruko, kol jis visiškai sugijo. Dėl to ilgai negalėjau skambinti. Kad nebūtų nuobodu, pradėjau studijuoti kai ką kita.

– Interjero dizainą.

– Būtent, – patvirtino Izabelė, prisiminusi, kad apie tai buvo gydytojui užsiminusi kavinėje.

– Taigi dabar jūs esate interjero dizainerė?

– Tiesą sakant, dabar esu niekas, – prisipažino Izabelė, veltui ban-

dydama numaldyti kylantį slogų jausmą. – Studijuodama konservatorijoje, susipažinau su savo būsimuoju vyru, tačiau netrukus įvyko tas nelaimingas atsitikimas...

– Kurio metu jūs susižeidėte ranką?

– Taip. Ir kurio metu žuvo mano vyras.

– Labai jus užjaučiu!

Pajutusi jo balse sumišimą, Izabelė liūdnai nusijuokė.

– Būtent todėl aš ir nenorėjau daugiau skambinti fortepijonu.

– Ar seniai tai įvyko?

– Beveik prieš aštuonerius metus. Mano vyras, profesorius iš Nyderlandų, buvo ir mano dėstytojas. Štai iš kur mano olandiška pavardė. Janas buvo puikus žmogus. Nors buvo kiek vyresnis už mane, tačiau mudu puikiai sutarėme, ir ne tik kalbant apie muziką, – pasakojo Izabelė, ir, kiek patylėjusi, pridūrė: – Tad antrosios studijos buvo beveik iš reikalo, kaip tam tikra veiklos terapija. Po kurio laiko supratau, kad jos man iš tikro nelabai patinka.

– Taigi pradėjote plaukioti?

– Ne, plaukimu užsiiminėjau dar seniau, vaikystėje. Buvau vienos plaukimo sekcijos narė. Tuo metu mano tėvai dar buvo gyvi, tėvas buvo plaukimo treneris. Jis labai norėjo, kad dalyvaučiau olimpinėse žaidynėse. Aš net buvau jaunių komandos narė.

– Jūs tikrai įvairialypis talentas, – tarė gydytojas ir kiek patylėjęs pridūrė: – Ar dar turite artimųjų?

– Ne, – atsakė Izabelė ir pajuto jaudulį, kurį sukėlė ši paprasta tiesa.

Ji tikrai daugiau neturėjo nė vieno artimo žmogaus. Jos abu tėvai nuskendo, kai jai tebuvo keturiolika, o Janas, jos vyras, slidžiame kelyje nesuvaldęs automobilio, žuvo jau pirmaisiais jų santuokos metais. Ji pati išsisuko tik su sulaužyta ranka ir sudaužyta širdimi.

Taip, ji žinojo, ką reiškia prarasti mylimus žmones ir staiga likti vienai. Tačiau ji ne kartą įveikė šį skausmą, taigi susidoros su juo ir šį sykį. Net jeigu skausmas plėšo širdį taip, kad net rėkti norisi. Ne, ne dėl Eriko ir ne dėl Dafnės. Tikrai jau ne dėl Dafnės. Nors jos abi pažinojo viena kitą nuo interjero dizaino studijų, kurias ji vėliau metė, laikų, tačiau jųdviejų santykiai buvo gana paviršutiniški.

Fabijų ji pažinojo tik mėnesį, nuo ją ištikusio nelaimingo atsitikimo, ieškant vietos vestuvių pokyliui. Tačiau vieno mėnesio pakako, kad...

„Ne, liaukis!“ – mintyse suriko ji pati sau.

– ... dar ko nors paklausti? – tarė daktaras Mocartas.

Išgirdusi gydytojo balsą, Izabelė vos neišmetė telefono ragelio – buvo visiškai pamiršusi, kad kalba su juo.

– Ką jūs sakėte? – sutrikusi paklausė ji.

– Jūs minėjote, kad norite manęs kažko paklausti, – draugišku balsu pakartojo gydytojas.

– Ak, taip. Norėjau pakalbėti apie man išrašytą klinikos sąskaitą. Ar galėtumėte pasirūpinti, kad ligoninės administracija atsiųstų man ją dar kartą? Šį sykį – mano namų adresu.

Kitame telefono laido gale įsitvyrojo tyla, todėl Izabelė ėmė nuogąstauti, ar tik gydytojas nepasiteiraus apie jos tariamas sužadėtuves.

Tad išgirdusi jo prašymą pasakyti savo adresą, ji su palengvėjimu atsiduso.

Izabelė padiktavo gydytojui savo adresą ir padėkojo už jo rūpestį. Gydytojas patikino, kad rūpinimasis ja nekelia jam jokių nepatogumų. Atsisveikindama ji pažadėjo pasitaikius progai užsukti pasitikrinti sveikatą, kad gydytojas galėtų surašyti galutinę gydymo išvadą. Pasak jo, amnezijos atvejų kasdien nepasitaiko, netgi neurologijos specialistui.

Baigusi kalbėti, ji dar kurį laiką pastovėjo vidury kambario, laikydama rankose telefoną, stengdamasi galvoti apie bet ką, tik ne apie Fabijų. Jokiu būdu ne apie jį! Verčiau jau apie naująjį dulkių siurblį, kuris prieš siurbdamas iš pradžių sušlapina grindų paviršių. Du viename – ir plauna, ir siurbia. Labai praktiška! O ar ji neketino įsigyti naujos lyginimo lentos? Reikia pripažinti, kad anksčiau tokiais darbais rūpinosi ateinanti namų tvarkytoja, o ji pati nebuvo lyginusi nė karto – bent jau, kol nesusipažino su Fabijumi...

Štai ji ir vėl nukrypo prie temos, apie kurią nenorėjo nieko girdėti!

Izabelė nusprendė prasiblaškyti ir nusiprausti po dušu. Po to ji pasinaudojo proga dar kartą išvalyti vonią, tai truko ketvirtį valandos. Skalbyklei sustojus, ji perdėjo švarius skalbinius į džiovyklę.

Išėjusi iš vonios, ji paskambino sodininkui – skubiai reikėjo nupjauti veją ir patręšti gėles. Rinkdama numerį, ji prisiminė, kad prie „Juodojo ėriuko“ neseniai pasodintas gėles taip pat reikėtų patręšti. Beje, prie įvažiavimo į stovėjimo aikštelę dar reikėtų pabarstyti žvirgž-

do – apie tai vakar ryte dar kalbėjo Fabijus... Prakeikimas, ji vėl galvojo apie jį! Kada pagaliau tai liausis?

Sodininkas galėjo atvykti tik kitą savaitę. Pamaniusi, kad per tą laiką jos gėlynai visai užžels, Izabelė nusprendė pati imtis šio darbo.

Kai ji jau buvo išravėjusi pusę didžiosios gėlių lysvės, esančios priešais namą, už jos kažkas nusikosėjo. Staigiai pasisukusi ir išvydusi viešnią, Izabelė vos neišmetė iš rankų kibiro, pilno piktžolių.

– Sveika, – tarė jai Nataša.

Ji stovėjo už vartų ir žvelgė į Izabelę, ravinčią gėlyną.

– Še tau kad nori, nagi ir darbščių žmonių esama! Nebūčiau pagalvojusi, kad pati tvarkai savo gėlynus.

– O aš nepagalvočiau, kad tu *apskritai* sugebi galvoti, – atšovė jai Izabelė, veltui mėgindama numaldyti pagreitėjusį širdies plakimą.

Ji akies krašteliu apsidairė aplink, tačiau už tvoros daugiau nieko nebuvo matyti. Tikriausiai Nataša bus atvažiavusi viena.

Vartai buvo neužrakinti. Išeidami Erikas ir Dafnė nepasivargino uždaryti jų. Nataša priėjo prie gėlyno ir atkišo jai didelį plastikinį maišelį.

– Prašau, čia daiktai, kuriuos tu pamiršai „Juodajame ėriuke“.

Izabelei nereikėjo nė pažvelgti į maišelio vidų. Ji žinojo, kad ten bus sudėti skudurėliai, kuriuos ji nusipirko per praėjusias kelias savaites – daiktai, į kuriuos ji paprastai antrą kartą nė nepažvelgdavo.

„Išmesk juos į senų drabužių konteinerį“, – norėjo ji pasakyti Natašai, tačiau dėl jai pačiai nesuprantamos priežasties to neištarė. Staigiu judesiu ji nusviedė maišelį už savęs į gėlių lysvę.

– Ačiū, – tepasakė ji šaltai. – Manau, dėl to tu ir buvai atėjusi. Iki.

– Oi, negi kažkas pyksta ant manęs?

Izabelė nusisuko ir ėmė kuokštais rauti iš ežios kiaulpienes bei dobilus ir mesti į kibirą.

– Turiu pripažinti, kad mano sukurpta legenda apie valytoją išties buvo kiek bjauri, – toliau kalbėjo Nataša. – Tačiau ir tu turi sutikti, jog anksčiau buvai tokia pasipūtusi ir kaprizinga, kad viena kita pamoka tau tikrai nepakenkė. Dieve mano, mes dar nė karto nebuvome sutikę tokios snobės kaip tu!

Pritariamu žvilgsniu apsidairiusi aplink, ji pridūrė:

– Gerą trobelę turi. Pirkai ar paveldėjai?

– Tai mano tėvų namai, – atsakė Izabelė.

Metusi žvilgsnį į pravirą garažą ir išvydusi ten stovintį *Porsche*, Nataša net pliaukštelėjo liežuviu.

– Tavo tėvai tikriausiai prie pinigo. Ar šis automobilis jų?

– Ne, jis mano. Tėvai mirę.

– O, labai apgailestauju. Beje, mano tėvai taip pat mirę. Aš užaugau vaikų namuose.

Jeigu ji tikėjosi sulaukti Izabelės užuojautos, tai labai apsiriko. Piktai sučiaupusi lūpas Izabelė nuėjo į garažą ir staigiu judesiu išpylė pilną piktžolių kibirą į šiukšlių dėžę. Grįždama atgal, ji galvojo, ar nevertėtų jai pačiai dar šiandien nupjauti veją. Viena vertus, tai reikėjo atlikti kuo sku-

biau, antra vertus, žoliapjovė kels tokį triukšmą, kad Nataša norom nenorom turės liautis kvaksėjusi. Tačiau Izabelė pajuto, kad jai jau dabar skaudėjo rankas ir pečius – ne todėl, kad būtų persistengusi, ravėdama gėlyną, o todėl, kad apsirengusi palaidinę nuogais pečiais, pamiršo pasitepti odą apsauginiu kremu. Vidurdienio saulė spigino atviroje vietoje esantį gėlyną ir tikriausiai nudegino ne tik jos odą, bet ir išdžiovino jos smegenis. Kitaip ji jau seniai būtų pasiuntusi Natašą velniop ir neleidusi jai, tarsi prisiklijavusiai prie jos kulnų, nusekti paskui ją į namą.

– Oho, – nustebo Nataša, tiriamu žvilgsniu nužvelgusi prieškambarį ir nusekusi paskui Izabelę į svetainę. – Gražiai ir kilniai žlunga pasaulis, ar ne?

– Nė neketinu žlugti, – atrėžė Izabelė ir, nuėjusi į virtuvę, prisipylė pilną stiklinę mineralinio vandens.

– Ačiū.

Nataša, tikriausiai atkaklesnė už bet kokį šešėlį, paėmė iš jos rankų stiklinę ir vienu ypu išmaukė ją.

– Gražus tavo dvaras. Tik per daug didelis vienam žmogui.

Šie Natašos žodžiai palietė skaudžią vietą. Izabelė iš tiesų jau kelis kartus ketino parduoti namą: pirmą kartą, kai tapo pilnamete ir teismas priteisė jai įgaliojimus disponuoti jos mamos turtu, o antrą kartą – po nelaimingo autoįvykio, kurio metu žuvo Janas. Tačiau iki šiol ji taip ir neprisiruošė to padaryti – gal ir todėl, kad pritrūko energijos.

Tad dabar galbūt buvo pats laikas pagaliau įgyvendinti šį sumanymą ir pradėti naują gyvenimą kitoje vietoje, tarkim, jaukiame nuosavame bute, kuris būtų bent jau dvigubai mažesnis už namą. Tada nerei-

kėtų samdyti nei sodininko, nei namų tvarkytojos, nereikėtų netgi vaizdo kamerų.

– Tu teisi, – tarė Izabelė.

– Dėl ko? – suglumusi paklausė Nataša.

– Namas man per didelis, todėl aš jį parduosiu.

– Hm, na taip... kaip nori. Tačiau aš nenorėjau tau to įkalbėti. Vien dėl to, kad pasiunčiau tave lyginti, tu neprivalai parduoti savo namo.

– Nesirūpink, aš veikiu savo nuožiūra. Jau seniai norėjau parduoti šį namą.

Nataša apsidairė virtuvėje, apžiūrėjo integruotą barą, už kurio buvo svetainė.

– Ar tai Filipas Starkas, ar ne? O ta sofa – ji Rolfo Benzo?

– Beveik atspėjai. Koinoro.

– Vis tiek labai tauru, – įvertino Nataša. – Nepalyginsi su *Ikea* gamybos vestuvių apartamentais „Juodajame ėriuke", ar ne taip?

– Toli gražu ne, – tarė Izabelė.

„Kodėl mane staiga apėmė jausmas, tarsi imtų graužti sąžinė? Kodėl, po velnių, mane turėtų kamuoti sąžinė?" – klausė savęs Izabelė. Taip jau atsitiko, kad ji iš mamos paveldėjo daug pinigų, taip pat nemažą turtą paveldėjo ir po Jano mirties. Argi tai jos kaltė? Ji sutiktų daug ką atiduoti, kad tik jie šiandien būtų gyvi.

– Paklausyk manęs, – įsikarščiavusi pasakė Izabelė. – Taip jau atsitiko, kad mano seneliai turėjo didelį kartono gamybos fabriką, o mama paliko man savo turtą. Vėliau dar daugiau paveldėjau iš savo vyro, kurio tėvai taipogi buvo turtingi. Tačiau tai visai nesuteikia tau teisės mane...

– Tu buvai ištekėjusi?

– Įsivaizduok, kad taip! Ir, beje, *laimingai*! – pratrūko Izabelė, įniršusi ir kartu apimta nevilties gestikuliuodama rankomis. – Ko tau čia apskritai pas mane prireikė? Atvežei mano daiktus, tai dabar gali ramiai sau eiti! O gal dar ką nors turi pasakyti?

– Na, jeigu jau manęs klausi! Taip jau atsitiko, kad šį vakarą atidarome restoraną ir mums prireiks kiekvienos rankos. Mes labai tikimės ir tavo pagalbos!

Izabelė įsistebeilijo į nekviestą viešnią.

– Tu tikriausiai juokauji!

– Na jau, na jau! – Nataša atrodė įsižeidusi. – Negi tu iš tikrųjų tokia pagiežinga? Vien tik dėl tos nekaltos lyginimo istorijos...

– Lyginimo? – nesavu balsu vos ne springdama suriko Izabelė.

– O gal tu pyksti dėl namų ruošos? – susimąstė Nataša. – Vis dėlto man pasirodė, kad ne taip jau nenoriai tu tvarkeisi ir valei.

Ji linktelėjo grindų valymo kibiro ir šluotos pusėn.

– Čia juk tu taip pat tvarkeisi, ar ne? Dar kvepia šviežia švara.

Nieko nepasakiusi Izabelė pasuko laukujų durų link ir atidarė jas.

– Iki pasimatymo. Ne, ne taip. Geriau sakau *ciao*.

– Dėl Dievo meilės, juk nepyksi ant manęs iki gyvenimo pabaigos! – sušuko Nataša. – Juk tu daug ko išmokai, tau tai teikė malonumą, o mes visi drauge jaukiai ir maloniai vakarodavome ir smagiai leidome laiką. Kodėl dabar nori visa tai paneigti!

– Aš visai nenoriu to paneigti, – savo pačios nuostabai atsakė Izabelė.

– Na, matai! Visą tą laiką mes nežinojome, kur tu gyveni, kitaip jau seniai būtumėme tau pasakę! Tad kodėl gi pyksti?

– Tikrai ne dėl lyginimo ar valymo, – sušnypštė Izabelė.

– Tai dėl ko gi tada? Gal dėl darbo virtuvėje?

Izabelė pajuto, kaip visa išraudo, tačiau nieko neatsakė. Staiga Nataša pralinksmėjo.

– Supratau! Tai vis dėl tos kvailos istorijos apie triušius, ar ne taip? Tačiau, kaip suprantu, tada tu buvai tuo visai patenkinta. Tad, tiesą sakant, aš tiesiogiai lyg ir nemelavau, ar ne?

Iš pradžių išraudusi, dabar Izabelė tiesiog liepsnojo iš sumišimo ir įsiūčio. Pačiai sau netikėtai ji ištarė kelis žodelius, kuriuos išgirdusi Nataša žengė kelis žingsnius atatupsta ir nustebusi pažvelgė į Izabelę.

– Atsargiau! Tai gana stipriai pasakyta! Ar bent jau nutuoki, ką tu ištarei?

– Aš pasakiau itališkai, – šiurkščiu balsu atrėžė Izabelė.

– Tik jau nesakyk! – išsiviepė Nataša.

– Ar jau baigei? – paklausė Izabelė ir pamėgino užtrenkti duris, tačiau Nataša įsirėmė į staktą savo masyviais pečiais.

– Ne, dar nebaigiau! Jis tai padarė netyčia!

Izabelė dar kartą pabandė uždaryti duris, tačiau neįstengė.

– Tu tikriausiai sulaužei man petį, – pasiskundė Nataša. – Tačiau gali tai ištaisyti.

Izabelė nepatikliai pažvelgė į Natašą.

– Ką, po galais, reiškia *netyčia*?

– Ar tik pastaruoju metu tu ne per dažnai pradėjai keiktis? Gal šis polinkis grįžo kartu su tavo atmintimi?

Izabelė norėjo pabrėžti, kad ji niekada nesikeikė – nei anksčiau, nei dabar, tačiau po viso to, ką buvo ką tik pasakiusi, šis jos pasiteisinimas būtų nuskambėjęs visai neįtikinamai.

– Tai vis dėl Džulijaus, – atsikrenkštė Nataša.

– Na taip, žinoma, – atšovė Izabelė, įnirtingai trindama kumščiu delną. – Jis kaltas dėl visko, ką pridirbo Fabijus. Pavyzdžiui, ir dėl to, kad meistriškai žongliruodamas neteisingais faktais, jis privertė atminties netekusią moterį... skusti morkas! Kaip tu gali tvirtinti, kad tai buvo *netyčia*! Kad tai vis Džulijaus kaltė! Tai absurdiška!

– Jeigu skirtum man bent tris minutes laiko, paaiškinčiau tau.

– Trijų minučių bus per daug, – nukirto Izabelė, žvilgtelėjusi į laikrodį. – Duodu tau vieną minutę.

– Taigi paklausyk...

– Liko penkiasdešimt sekundžių. Kai jos praeis, aš pasiimsiu žoliapjovę.

– Ar ketini mane papjauti?

– Ne, eisiu pjauti žolės. Įspėju tave, žoliapjovė kelia didelį triukšmą. Jai veikiant, kilometro spinduliu nieko negirdėti. Tau liko keturiasdešimt sekundžių.

– Na, gerai. Viskas prasidėjo tą dieną, kai Neronas užsimojo mane nušauti...

Fabijus jautėsi taip, tarsi būtų ne žmogus, o automatas. Einant jam atrodė, lyg kojos judėtų bėgiais. Jo kojos buvo tarytum gerai funkcionuojančio mechanizmo dalis, o akys nukrypdavo ten, kur reikėdavo. Rankos, lyg puikiai užprogramuoti čiuptuvai, visada paimdavo reikiamus produktus ir indus. Tarsi iš toli jis girdėjo savo balsą, skambantį, lyg įgarsinta kompiuterio programa, patvirtinanti užsakymus ar duodanti įvairius nurodymus.

Lyg to būtų maža, jo vidinis balsas, monotoniškai vardijantis visas jo per praėjusią savaitę padarytas niekšybes, viską dar labiau komplikavo. Jis jau seniai liovėsi pats save koneveikęs, nes nežinojo pakankamai stiprių keiksmažodžių, galinčių apibūdinti savo bjaurų charakterį.

Retkarčiais jis pajusdavo, kaip Nataša žvilgtelėdavo į jį gailesčio kupinomis akimis, kas varė jam dar didesnę neviltį. Labiausiai jis dabar troško pasislėpti savo kambaryje, tačiau to dar reikėjo palaukti. Juk šiai dienai, nuo kurios turėjo prasidėti jo naujasis gyvenimo etapas, jis ruošėsi ne vieną ir ne du mėnesius. To, kad tuo pačiu metu jį ištiko ir pati giliausia jo asmeninio gyvenimo krizė, niekas neturėjo pastebėti.

Galiausiai jis juk buvo ne tik restorano, bet ir virtuvės vadovas, tad jeigu jis norėjo, kad ateityje „Juodasis ėriukas" šį tą reikštų aukštosios virtuvės pasaulyje, viskas turėjo eitis kaip iš pypkės.

Nataša tarsi sąmokslininkė jam pakuždėjo, kad tarp vakaro svečių ji atpažino žinomą restoranų kritiką.

Keista, tačiau Fabijaus ši žinia nesujaudino. Apsuptas padėjėjų ir padavėjų, jis gamino patiekalus, jau ne kartą išbandytus praėjusią

savaitę. Tai buvo vien tik gardūs itališki valgiai, pradedant rafinuotais užkandžiais, sriubomis su puta, įvairiausiomis salotomis, *al dente* paruoštais makaronais ir baigiant paskrudusiomis keptomis jaunomis antimis, žuvies ragu, ėriuko karbonadais ir klasikiniais veršienos suktinukais *saltimbocca*.

Nataša kaip visada tvarkėsi savarankiškai. Ji kontroliavo desertų gamybą ir vadovavo abiem jauniesiems virėjams. Jiedu ruošė vyno desertus *zabaione* ir šerbetus. Retkarčiais ji nusirišdavo virtuvinę prijuostę, apsirišdavo nedidelę juodą prijuostėlę (jos atveju tai greičiau buvo didelė prijuostė) ir, nuėjusi į restorano salę, stebėjo priimamus užsakymus ir vertino svečių pasitenkinimą.

Haris, vynų padavėjas, tiesiog švytėjo. Apsivilkęs smokingu, plaukų želė susitepęs plaukus, jis atrodė kaip jauna kylanti Holivudo žvaigždė. Išdidus ir iškilmingas, jis buvo puikus aukščiausios klasės kelneris. Hariui akcentuota ir pakylėta kalba rekomenduojant vynus, restorano lankytojai, ypač moterys, negalėjo atitraukti nuo jo akių.

– Žmonės užsisakinėja naująjį *Supertoscaner* vyną kaip pašėlę, – eidamas pro šalį, sušnibždėjo jis Fabijui. – Jeigu taip bus ir toliau, jau rytoj reikės papildyti vyno atsargas! Kalbant apie gėrimus, viskas tiesiog „čiki piki“!

Abi padavėjos, apsirengusios kukliais tamsiais kostiumėliais, visada nepastebimai stovėjo šalia, stengdamosios išskaityti iš svečių veidų jų norus. Tuo metu virėjų komanda ranka rankon dirbo virtuvėje, ruošdama vieną kulinarijos meno kūrinį po kito. Skambėjo graži klasikinė

Verdžio muzika, ant stalų žvakių šviesoje spindėjo krištolo taurės ir sidabro įrankiai.

Rūpestingai renovuotas senojo dvaro pastatas, kurio viduje ypač išryškėjo juodi lubų balkiai ir poliruotos medinės grindys, puikiai tiko tokiam ypatingam kulinarijos pasaulio įvykiui. Tačiau be Izabelės rankų prisilietimo, be jos sukurtų dekoracijų čia nesijaustų tam tikra prabangi atmosfera, dvelkianti lengva, malonia, paslaptinga nuotaika.

Kad ir kiek Fabijus stengėsi, jis negalėjo liautis galvojęs apie Izabelę. Jis viską pamiršo, išmetė visus kitus rūpesčius iš galvos, tačiau, nors ir turėjo daug darbo, nors nuolat reikėjo ką nors spręsti, jis negalėjo pamiršti Izabelės. Fabijaus mintys vis sukosi apie ją. Pakakdavo paprašyti pagalbinių virėjų nuskusti ir supjaustyti morkų ar paimti nuo lentynos švarią prijuostę, kurioje dar buvo matyti įlygintos raukšlės, ir jis tuoj prisimindavo Izabelę.

Kai tik apsidairydavo aplink, įvertindamas padėtį virtuvėje, tarp plušančių darbuotojų kas sykį išvysdavo jam besišypsančią Izabelę. Tačiau tai tebuvo viena iš padavėjų. Taip jau pasitaikė, kad abi padavėjos buvo šviesiaplaukės ir, tarsi to būtų maža, žvelgė į jį tokiu susižavėjusiu žvilgsniu, lyg jis būtų pats Antonijus Banderasas. Be to, jį erzino tai, kad jų vardai buvo Janina ir Sandra – kaip ir abiejų jo pažįstamų moterų, su kuriomis jis, išsiskyręs su Rafaela, retsykiais susitikdavo. Žinoma, padavėjos čia buvo niekuo dėtos. Samdydamas kompetentingus personalo darbuotojus, jis negalėjo kažko nepriimti vien dėl vardo.

Šiaip ar taip, jis buvo tikras idiotas. Priešingu atveju jis nebūtų visko sugadinęs, bendraudamas su moterimi, kuri jam iš tikrųjų tiek daug reiškė.

Praeidama pro šalį, Nataša nutraukė jo apmąstymus.

– Pats laikas virtuvės šefui pasirodyti svečiams.

Fabijus žvilgtelėjo į didelį laikrodį, kabantį ant sienos. Iki šiol jis visai nekreipė dėmesio į laiką. Vakaras jau buvo gerokai įpusėjęs. Paprastai virtuvės šefas pasirodydavo restorano lankytojams mažiausiai kartą – trumpai pasišnekučiuodavo su jais, priimdavo sveikinimus ir pasiūlymus. Visa tai buvo aukštosios virtuvės dalis.

Paprastai Fabijus nevengė šios pareigos, tačiau šį vakarą jis buvo tam visiškai nenusiteikęs. Jis jautėsi taip, tarsi jam ant kaktos būtų užrašyta, koks jis kvailys ir apgavikas. Tarp restorano lankytojų buvo keli svečiai, kurie, šiaip ar taip, tai jau žinojo – daktaras Mocartas Gudrusis ir žilaplaukis Hubertas Redfordas Frostas. Jie vis dar gurkšnojo *espresso* kavą ir aperityvą – Fabijus puikiai prisiminė abiejų staliukų užsakymus. Įdomu, ar jie neužspringo ėriuko kepsniu ir sterko filė? Jeigu ne, tai gal paspringo kava? Ne, tikriausiai jiems viskas patiko taip pat, kaip ir kitiems svečiams. Antraip jie čia netūnotų ir neerzintų jo savo buvimu.

Kaip ir reikėjo tikėtis, šį vakarą pasirodė ir velnio nešta ir pamesta trijulė. Džulijus, Rafaela ir Neronas nepraleido progos aplankyti jo ir šiandien. Kai Haris pranešė virtuvėje šią Jobo žinią, Fabijus pajuto, kad jam jau gana. Nuėjęs į darbo ir poilsio kambarį, jis paskambino Neapolyje gyvenančiai tetai, Džulijaus motinai, ir papra-

šė jos atleisti jam už tai, jeigu dėl jo jos sūnus staiga atsidurtų kalėjime.

– Aš ilgai stengiausi to išvengti, teta Amalija, – tarė Fabijus. – Šeima man labai svarbi. Tačiau kuo toliau, tuo labiau Džulijus tampa nepakenčiamas. Jis grasino iššaudyti mano darbuotojus. Bijau, kad tai ne pokštas. Aš – geras darbdavys, negaliu to pakęsti. Jis grasino nušauti ir mane. Mano mama to neištvers.

– Nušauti? Paklausyk, mano berniuk, ką aš tau papasakosiu...

Pakalbėjęs su teta, Fabijus pasijuto kiek geriau. Tačiau virtuvėje pasirodžius Rafaelai, jo nuotaika dar labiau subjuro. Ji įėjo į virtuvę, tarsi būtų tik trumpam išvykusi, o dabar grįžo, kad užimtų savo nuolatinę vietą.

Išvydęs ją, Fabijus iš nevilties vos nesudejavo. Įdomu, ką jis buvo joje radęs? Hm, ši aptempta purpurinės spalvos suknelė, spindintys juodi plaukai ir blizgančios akys...

Ne, kas buvo, jau seniai pražuvo. Be to, Rafaela buvo jam kiek per daug pasiutusi. Galbūt net tiek pat, kiek ir Džulijus.

– Ko čia ieškai? – blogai nusiteikęs, paklausė Fabijus.

– Na, jeigu jau pranašas neina prie kalno... Aš tik norėjau tau pasakyti, kaip puikiai tu gamini!

– Ką valgei – žuvį ar veršienos kepsnį?

– Sterką, – susiraukusi tarė Rafaela. – Neapsimesk, kad to nežinojai! Žinau, kad puikiai atsimeni visų staliukų užsakymus! Šia prasme tavo atmintis ideali, nors visa kita greitai pamiršti. Pavyzdžiui, kaip mes kartu...

Suraukęs kaktą Fabijus apsidairė. Virtuvės darbuotojai buvo per daug užsiėmę, kad kreiptų dėmesį į jų pokalbį.

– Rafaela, geriau grįžtum atgal pas Džuliją. Žinai, kad jis greitai įsiunta. Tik to man ir trūktų šį vakarą.

– Mes abu žinome, kad jis nepadegė tavo restorano, net jeigu vėliau visi ir sakė, kad tai buvo jo darbas.

Fabijus susinervinęs nusuko akis. Jis, aišku, žinojo, kad gaisras restorano virtuvėje kilo dėl užsidegusio elektros kabelio. Tai konstatavo kvalifikuoti ekspertai, tiriantys panašius atvejus ir nustatantys patirtą žalą. Tyčinio padegimo atveju draudimas nebūtų sumokėjęs jam nė cento.

– Aš nenoriu apie tai kalbėti, – tarė Fabijus. – Matau, tau patinka, kai jis, apimtas pavydo, praranda savitvardą ir pradeda siautėti. Tačiau turėtum žinoti...

– Tikrai norėčiau patirti tai nors kartą, – nutraukė jį Rafaela. Jos šnervės išsiplėtė, o akyse sužibo jaudulio ugnelės. – Mane tai... *veža*. Ypač jo pistoletas. Taip pat patinka, kad pistoletą nešiojasi ir Neronas. Lydima jų abiejų, jaučiuosi tokia galinga, ir tuo pačiu – tokia bejėgė...

Tai išgirdęs, Fabijus nevalingai krūptelėjo. Jis prisiminė tą kartą, kai Rafaela pasiūlė jam paeksperimentuoti su botagu ir antrankiais. Šiam eksperimentui jis gal dar būtų pasiryžęs, tačiau jos reikalavimui leisti Hariui ir Natašai stebėti juodu jis nenusileido. Jam to būtų buvę jau per daug. Labai tikėtina, kad, kalbant apie šį delikatų reikalą, Džulijus ir Neronas buvo sukalbamesni. Štai ir paaiškėjo, kuo ją traukė tas manieringas mafiozas.

Fabijui svarstant, ar atskleisti jai paslaptį, kurią jam šiandien patikėjo Džulijaus mama, prie virtuvės durų kilo nedidelis sąmyšis. Haris, sustojęs kaip įbestas, išmetė iš rankų padėklą – laimė, be taurių, – o Sandra (arba Janina – jos abi buvo tokios panašios) šaižiai suriko. Sutrikusi Nataša įsikabino į artimiausią atramą, nukreipusi savo žvilgsnį į Džulijų, stovintį tarpduryje su į priekį atkištu pistoletu. Jo akys, klaidžiojančios po virtuvę, piktai žybčiojo. Išvydus Rafaelą, jo veidą nutvieskė kraugeriška mina.

– To jau per daug, – sušnypštė jis. – Iš pradžių tas kalnų diviratis! Vėliau senelės palikimas! Tada tos tariamos sužadėtuvės! Tu išsigalvojai jas, kad galėtum netrukdomas kabinti mano nuotaką! O šiandien didžiuojiesi, atidarydamas naują restoraną! Tu įsirengei jį už *mano* pinigus! Viskas, man jau gana!

– Man irgi jau seniai gana, – sumurmėjo Fabijus.

– Atiduok pagaliau mano pinigus!

– Ar tu tikrai šausi? – šypsodamasi Džulijui paklausė Rafaela, liežuvio galiuku apvesdama lūpas. – Tu toks... kietas!

Kiek surimtėjusi, ji skubiai pridūrė:

– Žinai, nežudyk jo. Nemanau, kad yra gera būti ištekėjusiai už vyro, iki gyvenimo pabaigos leidžiančio savo dienas kalėjime.

Sugriežęs dantimis, Džulijus, regis, apsigalvojo.

– Nesirūpink, paukštyte, nesitepsiu tuo rankų.

Jis pakreipė galvą į šoną ir šalia jo, tarsi gavęs komandą, išdygo Neronas.

– Kam gi reikalingas personalas, – tarė Džulijus.

– Štai jis ten, priekyje, – iš koridoriaus pasigirdo dalykiškas balsas.

Fabijus staigiai pakėlė galvą. „Izabelė! Ji čia!“

Ir tą pačią akimirką Fabijus išvydo Izabelę. Jam, kaip ir vakarykščio jos pasirodymo metu, net lūpa atvėpo. Izabelė vilkėjo aptemptą kreminės spalvos suknelę gilia iškirpte ir banguojančia varpo formos apačia ir avėjo šviesiais bateliais, tarsi nulietais ant jos kojos. Jos plaukų garbanos, krentančios ant pečių, spindėjo labiau nei įprastai. „Tikriausiai ji buvo kirpykloje“, – šmėstelėjo Fabijui.

O jos papuošalai... Jos vėrinys ir auskarai tiesiog spindėte spindėjo. Tačiau netrukus Fabijus pastebėjo, kad merginos akių žvilgesys užgožė visą dirbtinį papuošalų spindesį.

– Štai, ponai, vyras, apie kurį jums pasakojau, – tarė ji keliems vyrams, tikriausiai atėjusiems kartu su ja.

Fabijus negalėjo patikėti savo akimis, kai staiga tarsi iš niekur išdygę du vyrai pribėgo prie Džulijaus, bergždžiai besistengiančio užkišti pistoletą už švarko. Vienas vyras, iš nugaros sugriebęs Džulijų ir ranka apglėbęs jo galvą, laikė jį, tuo metu kitas, griebęs Džulijaus ranką ir liepęs nesipriešinti, užlaužė ją. Pasigirdo caktelėjimas.

– Tai kažkoks nesusipratimas, – verkšlenančiu balsu sudejavo Džulijus. – Pistoletas juk netikras!

– Negali būti, – įsiterpė Rafaela. – Netikėkite juo!

– Tačiau taip yra! – suriko Džulijus.

Rafaela nužvelgė jį nepatikliu žvilgsniu.

– Jeigu tai tiesa, vadinasi, tu kažkoks nesveikas. Man tai atrodo pakankama priežastis netekėti už tavęs.

– Tačiau juk aš myliu tave! – sušuko Džulijus.

– Su netikru pistoletu? Neapsijuok!

– Jis teisus, – tarė vyras, veikiausiai civiliais drabužiais apsirengęs kriminalistas, išplėšęs iš Džulijaus rankų pistoletą. – Šis pistoletas panašus į karnavalinį žaislą. Su juo netgi įspėjamojo signalo neiššausi.

– Tai nieko nereiškia, – šaltu balsu tarė jo kolega. – Už turto prievartavimą su netikru pistoletu baudžiama taip pat, kaip ir už turto prievartavimą su tikru ginklu.

– Tai nebuvo joks prievartavimas! – užriko Džulijus.

Trindamas skaudamą ranką, jis įniršęs dėbčiojo į aplinkinius. Tuo metu vienas kriminalistas uždėjo jam antrankius ir pakėlė nuo žemės.

– Jis man skolingas pinigų! – plyšojo Džulijus.

– Visi jie taip sako, – tarė kriminalistas.

– Išeikite pro galinį namo išėjimą, – patarė Izabelė. – Tuomet sučiupsite ir jo bendrininką.

Izabelė linktelėjo pro langą stovėjimo aikštelės pusėn.

– Tai tas į žebenkštį panašus tipas, lipantis į vogtą automobilį. Jis taip pat turi pistoletą.

– Nesirūpinkit, mes jį netrukus sučiupsime. Jis krenta į akis.

– Tas automobilis nevogtas! – užprotestavo Džulijus. – Jis mano! Aš – garbingas, sąžiningas automobilių pardavėjas. Mano verslas tvarkingas! O Neronas Foskarinis yra mano asmeninis asistentas. Jis dirba mano įmonėje prokuristu. Jūs galite tai patikrinti!

– Prokuristu? – įsižeidusi paklausė Rafaela. – Galbūt bent jau jo pistoletas tikras!

Rafaela stebėjo, kaip kriminalistai išvedė Džulijų per galinį namo išėjimą ir nuėjo savo tarnybinio automobilio link.

– Na ir skystablauzdžiai jūs visi! – pasiguodė Rafaela Fabijui. – Išsigandote italų kamoros ir rusų mafijos!

Pakėlusi antakius, ji apsidairė aplinkui.

– Mm, visgi tavo naujasis restoranas tikrai mielas. Man tai atrodo... įdomu.

– Jums įdomu nuolat įkyrėti mums savo nepageidaujamais ir nervus gadinančiais vizitais? – paklausė Izabelė, žengdama prie Fabijaus ir paimdama jo ranką. Fabijus apstulbęs pažvelgė į ją. – Mano sužadėtinis neturi laiko nuolat užsiimti savo įkyria eksdrauge.

– Sužadėtinis? – skeptiškai numykė Rafaela. – Ar aš kažką praleidau?

– Atrodo, taip, – tarė Izabelė. – Mes mylime vienas kitą. Žinote, kartais iš melo gimsta tiesa. Tuomet nelieka jokių nereikalingų klausimų.

– Kaip įdomu, – surūgusia mina mestelėjo Rafaela ir, gūžtelėjusi pečiais, pasuko prie durų.

Fabijus, matydamas meiliai į jį žvelgiančią Izabelę, sumišęs nurijo gerklėje atsiradusį gumulą. Tačiau po akimirkos jos šypsena dingo iš veido ir ji išplėšė savo ranką iš jo, tarsi būtų nusideginusi ją. Atsitraukusi į šoną, ji sustingusia veido išraiška stebėjo Rafaelą, aukštai pakelta galva iškulniuojančią iš virtuvės.

– Štai ir atsikratėme jų, – prabilo Nataša. – Ei, negi jie pamiršo užsimokėti? Štai ir turime pirmuosius bėglius! Ir dar per patį restorano atidarymą!

– Na ir dienelė, – įsiterpė ir Haris. – Įdomu, ar kas nors pastebėjo visą šią suirutę? O gal mūsų geras vardas žlugo jau patį pirmąjį vakarą?

– *Aš* pastebėjau, – sudejavo Sandra ar Janina. – Jaučiu, man tuoj paleis vidurius! Man niekas nesakė, kad čia slankioja turto prievartautojai!

– Jis ne visai pilno proto, tačiau dar nė karto nėra niekam padaręs blogo, – tarė Fabijus.

Nataša nepatikliai suraukė antakius.

– Tai kodėl mums to anksčiau nepasakei? Kodėl laikei baimėje, kad jis tikrai gali mus nudėti?

– Nežinojau, kad visa tai tik gryna vaidyba. Šiandien man tai papasakojo Džulijaus mama. Ji patikino, kad jis yra visiškai nepavojingas. Jis tik ypač nori pasijusti reikšmingas, svarbus ir galingas. Matote, du jo pusbroliai užima kamoroje ypatingą padėtį. Tačiau aš – ne, – paaiškino Fabijus, pakėlęs ranką. – Aš, kaip ir Džulijus, esu kilęs iš garbingos giminės atšakos. Tik tiek, kad nesu toks pamišęs kaip mano pusbrolis. Galbūt tik kvailai elgiausi, kad per mažai bendravau su savo giminaičiais. Tuomet būčiau geriau žinojęs visą padėtį.

– Tiek, kiek tu prisibendravai per šį laiką su savo giminaičiais, jau ir taip per akis, – paprieštaravo Haris.

Fabijus daugiau nesiklausė. Išvydęs, kad Izabelė ketina išeiti, jis stojo jai skersai kelio.

– Ką ketini daryti?

– Aš einu.

– Kur?

– Namo.

– Tau ten bus baisiai nuobodu!

– Ne tu gali spręsti.

– Čia turėtum kuo užsiimti!

– Kuo gi? Gal lyginimu?

– Izabele... Aš nupirksiu fortepijoną! Tu galėtum skambinti bare!

– Nekalbėk niekų, – tarė Izabelė ir skubiai nuėjo šalin.

Fabijus stovėjo ir žiūrėjo į nueinančią Izabelę.

– Fortepijoną! – abejojančiu balsu tarė Haris. – Žinai, seni, mūsų situacijoje tai nėra pats geriausias argumentas!

Žingsniuodama koridoriumi, Izabelė jautėsi tokia įsiutusi kaip niekada. Ji norėjo kuo greičiau dingti iš čia, bet su aukštakulniais bateliais negalėjo per daug paskubėti. Ji nepajėgė atsispirti norui apsiauti savo naujausius ir geriausius *Manolo Blahnik* firmos batelius ir apsivilkti *Yves Saint Laurent* namų suknelę, prieš tris mėnesius įsigytą Paryžiuje. Ji norėjo pasirodyti prieš tą ožką Rafaelą. Prieš kitus, beje, taip pat.

Štai, pažiūrėkite, tai aš! Jau nesu ta maža naivi virtuvės fėja, nenutuokianti, kaip reikia gaminti padažus, kuri yra netgi per kvaila, kad skustų ir valytų daržoves. Jau nesu ta, kuri virtuvėje leidžiasi dulkinama restorano savininko, nes per klaidą manė, kad jiedu yra pora.

Prakeikimas, ir kodėl ji apskritai šiandien čia atėjo? Kam ji taip išsičiustė? Natašos papasakota istorija apie Džulijų, italų mafijos sam-

domą žudiką, šią popietę jai pasirodė gana grėsminga. Tačiau netrukus viskas baigėsi geruoju.

Ir kokia gi ji buvo kvailė! Ne tik persistengė, sukėlusi aliarmą policijoje, bet ir pati čia pasirodė – vien tik tam, kad įsitikintų, jog pavojus – iš tiesų tik menamas! – pašalintas. Be to, išsidabino taip, tarsi būtų susiruošusi į aukščiausios klasės pobūvį.

Na taip, geriau pagalvojus, šis vakaras buvo panašus į tokį pobūvį. To nebuvo galima nepastebėti – į restoraną žmonės rinkosi tikrai pasipuošę. Izabelei tai krito į akis, kai ji trumpam sustojo priešais atviras restorano salės duris. Bet tik trumpam ir vien tik iš profesinio smalsumo, norėdama pamatyti, kaip atrodo jos išpuošta salė, kai joje pilna žmonių.

Salės vaizdas ją tiesiog pritrenkė. Spindinti sienų sietynų šviesa, ant baltu damastu užklotų stalų žibantys krištolo indai, švelniai blizgantys tamsūs lubų balkiai, nuostabiai derantys senoviniai baldai... Skambėjo pakili, uždeganti Verdžio muzika, gardžiai kvepėjo *espresso* kava ir tauriu vynu...

Izabelė krūptelėjo, kai kažkas iš nugaros sugriebė ją už alkūnės ir pastūmė į priekį. Laikydamas Izabelę už rankos, Fabijus nusivedė ją į salės vidurį ir sustojo. Izabelė mėgino ištrūkti, tačiau Fabijus laikė stipriai suspaudęs jos ranką.

Tučtuojau lankytojų dėmesys nukrypo į juodu. Pasigirdo pritariami svečių balsai.

– Ak, štai ir virtuvės šefas!

– Pagaliau jis pasirodė!

– Kas ta jaunoji dama, stovinti šalia?

Atsidūrusi visų dėmesio centre, Izabelė pasijuto nejaukiai ir bandė nepastebimai išsilaisvinti, tačiau Fabijus nė neketino jos paleisti. Priešingai, jis netgi apkabino ją per pečius.

– Labas vakaras, mano ponios ir ponai! Dabar, kai jau esate pasisotinę, galiu išdrįsti ir pasveikinti jus, apsilankiusius naujajame „Juodajame ėriuke". Sakoma, pilnu skrandžiu lengviau atleisti vieną kitą nesklandumą.

Pasigirdo juokas, kai kurie svečiai ėmė laidyti sąmojingas replikas.

– Kalbant apie nesklandumus, – tarė vienas lankytojas, – tai buvo aukščiausios klasės vakarienė. Tokia pat puiki, kaip ir senajame jūsų restorane, senjore!

– Netgi dar geresnė! – sušuko viena moteris. – Čia tiesiog nuostabu! Čia tokia puiki, ypatinga atmosfera!

– Jūs nuostabiai gaminate!

– Jeigu tai ne paslaptis, gal būtų galima gauti šių įdarytų alyvuogių receptą?

Fabijus giliau įkvėpė ir didžiulei savo nuostabai Izabelė pajuto, kad jis nuo įtampos net virpa. Ji ir anksčiau pastebėjo, kad jo itališkas akcentas buvo ryškesnis nei visada. Fabijus kiek atleido Izabelės ranką. Dabar ji būtų galėjusi laisvai ištrūkti ir pabėgti, tačiau jos kojos buvo tarsi įaugusios į žemę. Ji teisinosi sau, kad pasprukdama dabar ji tik apsijuoks. Juk šį vakarą čia buvo atėję ir daktaras Mocartas, ir Hubertas Frostas. Jiedu tikriausiai tikėjosi, kad ji bent jau pasilabins su jais. Sugalvojusi tokį savo elgesio paaiškinimą, Izabelė su palengvėjimu atsi-

duso. Tai, kad ji čia stirksojo tarsi prisukta prie žemės, visai nebuvo susiję su Fabijumi! Nė trupučio!

– Mano ponios ir ponai, dėkoju už gerus žodžius ir komplimentus. Džiaugiuosi, kad jums buvo skanu!

Jo akcentas dar labiau sustiprėjo, ir Izabelė pajuto, kad Fabijus dar labiau įsitempė.

– Tai, kad šis restoranas buvo atidarytas, yra ne vien tik mano nuopelnas. Už šią nepaprastą atmosferą, kurią jūs minėjote, aš turėčiau padėkoti šalia manęs stovinčiai nuostabiai moteriai. Jos vardas Izabelė. Tiesą sakant, darbas restorane visai nėra jos veiklos sritis. Nepaisant to, ji kelias savaites skyrė visą savo laiką ir energiją šio restorano įrengimui.

Salėje pasigirdo balsų klegesys ir plojimai.

– Gerai padaryta!

– Tikrai verta dėmesio!

– Atskleiskite paslaptį, kur būtų galima rasti tokią šaunią asistentę?

Fabijus viena ranka apkabino Izabelę per pečius.

– Asistentę? Ne, ji ne asistentė. Ji yra... Tai moteris, kurią aš myliu.

Izabelė tikriausiai būtų nugriuvusi, jeigu Fabijus nebūtų jos sulaikęs.

– O Dieve, – sumikčiojo ji. – Tai yra... Tai yra...

– Prakeikta tiesa, – tarė jis taip tyliai, kad tik ji galėjo išgirsti. – Lik su manim. Jeigu ne, aš grįšiu atgal į Neapolį, nusipirksiu valtį ir tapsiu žveju.

Izabelė pakėlė į jį akis ir nustebo pamačiusi, kad jo veidas atrodė tarsi išplaukęs. Tai, kad ji pravirko, ji pastebėjo tik tada, kai pajuto

ašaras lašant į savo iškirptę. O to, kad vos girdimai nusikeikė, būtų iš viso nepastebėjusi, jeigu tuo metu Fabijus nebūtų jos nutraukęs.

– *Principessa*, – tarė jis švelniu balsu, visų žmonių akivaizdoje prisitraukdamas Izabelę į savo glėbį. – Žinau, kad esu visiškas idiotas, kvailas *mačo* ir begalvis niekšas. Taip pat, žinoma, ir netobulas vyras. Nepaisant visko, gal galėtum mane pabučiuoti?

Izabelės nereikėjo prašyti antrą kartą. Persmelkta begalinės meilės, pasistiebusi ji pabučiavo Fabijų. Ji jautėsi laiminga, kad šią nuostabią akimirką ji vilki savo gražiausią suknelę, avi geriausius batelius ir yra ką tik iš kirpyklos. Ne, ne todėl, kad būtų norėjusi padaryti kam nors didelį įspūdį. Juk nieko tokio, jeigu moteris ilgai laukto hepiendo metu atrodo nuostabiai.

Šiek tiek itališkų receptų

Prataioli marinati su radicchio

Marinuoti grybai su cikorija

Šaltas ir gardus užkandis

Ingredientai (4 asmenims):
500 g pievagrybių,
1 cikorija,
3 valg š. alyvuogių aliejaus,
1/2 arbat. š. cukraus,
50 ml balzamo acto,
1 valg. š. susmulkinto rozmarino,
2 česnako skiltelės,
pipirų

Paruošimas:

Pievagrybius nuvalykite ir supjaustykite. Įkaitinkite keptuvėje aliejų ir patroškinkite grybus. Apibarstykite juos druska, cukrumi ir išspaustu česnaku. Maišydami kepinkite grybus, kol jie įgaus rudai auksinę spalvą. Įpilkite acto ir 5 min. pavirinkite. Pabarstykite grybus druska bei pipirais ir leiskite atvėsti, kol jie taps vasarošilčiai. Nuplaukite

cikorijos lapus, nuvarvinkite juos ir išdėliokite lėkštėse. Ant jų uždėkite pakepintų pievagrybių. Kartu patiekite šiltos čiabatos duonos arba šviežios brušetos.

*

Bruschetta

Kepta duona su česnakais

Užkandis (tinka prie salotų, sriubos ir kaip atskiras užkandis)

Ingredientai (4 asmenims):

4 riekės duonos (baltos arba kaimiškos),
4 skiltelės česnako,
8 valg. š. alyvuogių aliejaus,
druskos,
pipirų

Paruošimas:

Duonos riekes perpjaukite per pusę ir pakepinkite skrudintuvėje arba orkaitėje. Tada įtrinkite česnako skiltelėmis, perpjautomis per pusę. Užliekite ant kiekvienos riekelės po šaukštą aliejaus, pabarstykite druska ir pipirais.

Kitas paruošimo būdas:

Kiekvienai riekei paimkite po pomidorą, nuplikykite jį ir, nulupę ode-

lę, supjaustykite. Pabarstykite pomidoro gabaliukais duonos riekes, pagardinkite druska ir pipirais.

Prugne valligiane

Slyvos su kumpiu

Užkandis (valgomas pirštais, ypač populiarus vakarėlių metu)

Ingredientai (4 asmenims):

16 džiovintų slyvų,

1 didelė taurė baltojo sauso vyno,

16 nuluptų migdolų,

16 griežinėlių kumpio

Paruošimas:

Nuplaukite slyvas ir palikite jas kiek pamirkti baltojo vyno ir vandens mišinyje, kad suminkštėtų. Nuvarvinkite jas, išimkite kauliukus ir įkiškite į jas po vieną migdolą. Kiekvieną slyvą apvyniokite kumpio griežinėliu, o juos sutvirtinkite dantų krapštukais. Sudėkite slyvas į kepimo skardą ir apliekite šaukštu baltojo vyno.

Pakepinkite slyvas iki 220°C įkaitintoje orkaitėje (orkaitę su karšto oro apykaita įkaitinti iki 200°) 7 min. iš vienos pusės, tada apvertę – 7 min. iš kitos pusės.

Spagečiai su baziliko padažu

Paprastas, tačiau klasikinis užkandis

Ingredientai (4 asmenims):
500 g spagečių,
1 ryšulėlis šviežių baziliko šakelių,
4 skiltelės česnako,
1 žiupsnelis druskos,
2 valg. š. pinijos branduolių,
6 valg. š. tarkuoto Parmezano sūrio,
125 ml alyvuogių aliejaus

Paruošimas:
Nuplaukite baziliko šakeles, nuskabykite lapelius. Nulupę česnaką, išspauskite jį ir maišykite su pinijos branduoliais, Parmezanu ir aliejumi tol, kol išeis tiršta masė. Tuo pačiu metu pakankamame sūdyto vandens kiekyje išvirkite spagečius *al dente* (virti tol, kol jie sustandės, o ne suminkštės). Sudėkite spagečius į lėkštes, užpilkite baziliko padažu. Patiekalą valgykite karštą.

Patarimas:
Padažo galima pasigaminti ir daugiau. Jis kurį laiką gerai išsilaiko užsuktas stiklainyje, šaldytuve. Gaminant didesnį padažo kiekį, jį galima ruošti ne grūstuvėje, o virtuviniame kombaine ar plaktuve.

Penne all'arrabiata

Aštrūs makaronai

Užkandis arba pagrindinis patiekalas (tikrai aštrus!)

Ingredientai (4 asmenims):

500 g makaronų (gali būti spagečiai),
100 g šviežiai tarkuoto *Pecorino* sūrio,
1 svogūnas,
3 skiltelės česnako,
2 nedidelės raudonų aitriųjų paprikų ankštys,
2 valg. š. sviesto,
400 g luptų pomidorų (iš skardinės),
šiek tiek druskos,
šiek tiek juodųjų pipirų,
1 pakelis šaldytų itališkų prieskoninių žolelių,
1 valg. š. alyvuogių aliejaus

Paruošimas:

Nulupkite ir smulkiai supjaustykite svogūną ir česnaką. Nuplaukite aitriąsias paprikas, nusausinkite, perpjaukite išilgai, išimkite sėklas ir smulkiai supjaustykite. Puode ištirpinkite sviestą, kad suputotų, tada sudėkite į jį susmulkintą česnaką, svogūną ir aitriąsias paprikas. Nuolat maišydami, pakepinkite. Nuvarvinę pomidorus, sutraiškykite juos ir taip pat įdėkite į puodą. Gautą masę išmaišykite ir leiskite užvirti. Pagardinkite druska ir pipirais. Nustatę vidutinę temperatūrą, palikite 10 min. pavirti.

Tuo pačiu metu užvirinkite vandenį, pasūdykite jį ir suberkite makaronus. Po maždaug 10 min. makaronai turi būti išvirę *al dente*. Sutarkuokite *Pecorino* sūrį. Išvirtus makaronus išverskite į sietą ir palikite nuvarvėti. Po to pagardinkite juos aliejumi. Dubenyje sumaišykite makaronus su padažu, padalinkite į keturias lėkštes ir pabarstykite *Pecorino* sūriu.

Patarimas:

Jeigu norite, kad šis patiekalas būtų pagrindinis valgis, dėkite visų ingredientų trečdaliu daugiau. Prieš pildami į puodą pomidorus, įdėkite ir 2 min. patroškinkite svogūnų ir česnakų mišinyje taip pat ir Aostos saliamio dešros (smulkiai supjaustytos). Tada, kaip aprašyta anksčiau, patroškinkite viską 10 min. Garnyrui patiekite įvairių salotų.

Vietoj šviežių aitriųjų paprikų ankščių galima vartoti ir džiovintas. Jų reikia dėti labai nedaug – nuo nykščio nago dydžio gabaliuko patiekalas jau bus pakankamai aštrus! Svarbu: supjaustę aitriąsias paprikas, tuoj pat gerai nusiplaukite rankas. Jokiu būdu nelieskite akių, nenusiplovę rankų! Dar vienas patarimas: pjaustykite aitriąsias paprikas, užsimovę vienkartines pirštines.

*

Costolette d'agnello alla calabrese

Avienos karbonadai (gaminami Italijoje, Kalabrijos regione)

Paprastas, tačiau klasikinis pagrindinis patiekalas

Ingredientai (4 asmenims):

750 g avienos karbonado,
1 svogūnas,
2 paprikų ankštys,
1 ryšulėlis garbanotųjų petražolių,
alyvuogių aliejaus,
500 g prinokusių pomidorų,
100 g žalių alyvuogių,
druskos,
pipirų

Paruošimas:

Apkepinkite karbonadus karštame aliejuje. Įpilkite į kitą keptuvę aliejaus ir sudėkite susmulkintus svogūnus, griežinėliais supjaustytus pomidorus (prieš tai nuplikykite juos ir nulupkite odelę), juostelėmis pjaustytas paprikų ankštis, alyvuoges ir petražoles. Visa tai patroškinkite 10 min.

Užpilkite daržovių troškinį ant karbonadų, pagardinkite druska ir pipirais. Patiekite kartu su čiabatos duona.

*

Brasato alla milanese

Raudonajame vyne troškintas kepsnys

Pagrindinis patiekalas (sotus ir skanus valgis, tinkantis sekmadienio šeimos pietums)

Ingredientai (6 asmenims):

1 kg jautienos (mentės),

1 salieras,

1 nedidelė kaliaropė,

1 morka,

1 skardinė smulkintų pomidorų,

3/8 l raudonojo vyno,

1/4 l mėsos sultinio,

3 valg. š. aliejaus,

50 g sviesto,

1 svogūnas,

2 česnako skiltelės,

2 gvazdikėliai,

druskos,

pipirų,

muskato riešuto

Paruošimas:

Smulkiai supjaustykite salierą, kaliaropę, morką ir svogūną. Plonais griežinėliais supjaustykite česnako skilteles.

Vienodais tarpais įpjaukite mėsą ir įsmeikite į tarpelius česnako griežinėlių.

Keptuvėje įkaitinkite aliejų ir ištirpinkite sviestą. Apskrudinkite mėsą iš abiejų pusių.

Sudėkite į keptuvę smulkiai supjaustytas daržoves ir pakepinkite

jas. Pabarstykite druska ir pipirais, pagardinkite gvazdikėliais.

Įpilkite į keptuvę raudonojo vyno ir leiskite kiek pavirti. Įdėkite pomidorus.

Supilkite į keptuvę mėsos sultinį. Keptuvę uždenkite, palikite mėsą troškintis apie 2,5 val. (nustatę mažą ar vidutinę temperatūrą).

Ruošdami padažą, pertrinkite daržoves per sietelį, pagardinkite druska, pipirais ir muskato riešutu. Tinka patiekti su kukuliais (parduodami šaldyti).

*

Scaloppine al limone

Veršienos pjausnys su citrinos padažu

Rafinuotas, iškilmingai progai tinkantis pagrindinis patiekalas

Ingredientai (4 asmenims):

4 ploni veršienos pjausniai,

2 citrinos,

6 valg. š. alyvuogių aliejaus,

1 valg. š. šalto sviesto,

druskos,

baltųjų pipirų

Paruošimas:

Perpjaukite pjausnius per pusę. Nutarkuokite 1 citrinos žievelę ir

išspauskite sultis. Sumaišykite su 4 šaukštais aliejaus ir pabarstykite pipirais.

Apipilkite šiuo marinatu veršienos pjausnius, uždenkite juos ir padėkite į šaldytuvą valandai (praėjus pusvalandžiui, pjausnius apverskite).

Įkaitinkite keptuvėje 2 šaukštus aliejaus. Išimkite pjausnius iš marinato ir gerai nuvarvinkite (marinato neišpilkite!).

Pakepinkite pjausnius gerai įkaitintame aliejuje iš abiejų pusių po 2 min. Išimkite iš keptuvės ir padėkite į šoną.

Įpilkite į keptuvę marinatą. Išspauskite į jį antros citrinos sultis ir leiskite marinatui užvirti. Ištirpinkite jame 1 šaukštą sviesto, įberkite druskos ir pipirų.

Įdėkite į keptuvę pjausnius ir trumpai pakaitinkite.

Sudėkite pjausnius į pašildytas lėkštes, apliekite padažu. Jeigu norite, pridėkite plonų citrinos griežinėlių ar melisos bei rukolos lapelių. Patiekite kartu su šilta čiabatos duona ar skrebučiais.

*

Brutti ma buoni

„Bjaurūs, tačiau geri“

Gardūs migdoliniai pyragaičiai prie *espresso* kavos

Ingredientai:

250 g skaldytų lazdynų riešutų,

200 g maltų migdolų,

200 g skaldytų migdolų,
500 g cukraus pudros,
2 pakeliai vanilinio cukraus,
4 lašai migdolų aliejaus,
1 arbat. š. cinamono,
1 valg. š. kakavos miltelių,
7 kiaušinių baltymai

Paruošimas:

Kiaušinių baltymus išplakite iki standžių putų. Pamažu supilkite maltus ir skaldytus migdolus, cukraus pudrą, vanilinį cukrų, įlašinkite migdolų aliejaus, suberkite cinamoną ir kakavos miltelius. Gautą masę supilkite į metalinį dubenėlį ir gerai išmaišykite mediniu šaukštu. Įdėkite dubenėlį į karšto vandens vonelę ir nuolat maišydami pakaitinkite masę 10–15 min. (nustatę mažą temperatūrą). Išimkite dubenėlį iš vandens vonelės ir maišykite masę mediniu šaukštu tol, kol ji atšals. Suberkite skaldytus lazdynų riešutus.

Išklokite skardą kepimo popieriumi ir formuokite iš gautos masės 2 arbatinių šaukštelių dydžio pyragaičius. Kepkite juos 20 min. iki 170°C įkaitintoje orkaitėje (orkaitėje su karšto oro apykaita – 150°C).

*

Vyno kremas su vaniliniais ledais

Ingredientai (4 asmenims):
4 kiaušinių tryniai,
50 g cukraus,
100 ml *Marsalos* vyno,
4 vanilinių ledų rutuliukai

Paruošimas:
Įdėkite į deserto indelius po 1 vanilinių ledų rutuliuką.
Karšto vandens vonelėje iki putų suplakite kiaušinių trynius ir cukrų. Supilkite vyną. Kantriai maišykite tol, kol išeis tiršta kremo konsistencijos masė. Apliekite ja vanilinius ledus. Patiekite iš karto.

Patarimas:
Vanduo vonelėje turi būti karštas, tačiau ne verdantis, antraip deserto masė sutirštės. Greičiausiai suplaksite, naudodami elektrinį plaktuvą. Vietoj *Marsalos* vyno galite naudoti ir saldų likerį, pvz. *Cointreau*.

Patartina imti dvigubai daugiau produktų, nes paprastai žmonės pageidauja antros deserto porcijos.

Išspausdino AB „Spindulys“

Tiražas 2000 egz.

„Atleiskite, galbūt galėtumėte man pasakyti, kuo aš vardu?“
„Žinoma. Tavo vardas Izabelė, tu esi mano sužadėtinė.“

Sunku patikėti, bet šioje istorijoje yra šiek tiek tiesos: Izabelė prarado atmintį ir nė nenutuokia, kas ji ir iš kur. Fabijus, besiruošiantis atidaryti prabangų restoraną, ne tik atrodo tarsi dievaitis, bet ir nepaprastai skaniai gamina maistą bei sakosi esąs jos sužadėtinis. Tad kodėl gi savo pritrenkiamu itališku žavesiu stengiasi pakerėti kitas, tik ne ją?

Naujasis Evos Völler romanas

Ir prajuokins, ir atgaivins širdį!

www.musuknyga.lt
Nuotrauka: Pkate/Agency: Dreamstime.com